SANDRA LEWIS

Verișoara Caroline

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

„ACASĂ" – glasul roților de tren părea să șoptească – „mergem acasă, mergem *acasă* . . ." și cu toate că mare parte din drumul de la Londra până în York am moțăit, cuvintele continuau să-mi răsune înăbușit în creier.

Totuși, gândul era ciudat, având în vedere că Anglia era o țară pe care n-o mai vizitasem până atunci. Eram născută în Franța și îmi petrecusem acolo toți cei douăzeci și unu de ani; în majoritate la Paris, dar parțial și cu bunica din partea mamei, la Dieppe.

Chiar de acolo mă îmbarcasem pe vaporul cu zbaturi, aparținând General Steam Navigation Company. Astfel, traversasem Canalul spre Newhaven – după o escală la Brighton – iar de acolo până la Londra venisem cu unul din trenurile companiei.

A doua zi, mă îndreptam spre nord pe calea ferată Londra – Birmingham. Conform ghidului și hărții Bradshaw, urma să oprim la Rugby, Derby și Normanton, înainte de a ajunge la York – iar până în acel moment, vom fi utilizat căi ferate ținând de patru companii de transport diferite! Toată această călătorie prin Anglia, cu o viteză de cam cincizeci de kilometri pe oră, și perspectiva întâlnirii cu vărul Francis și familia lui îmi provocau o vie emoție. Și totuși, cu vremea, ațipeam din ce în ce mai des.

„O doamnă nu doarme niciodată în public." Maxima reținută în perioada școlii mănăstirești contribuia la poziția verticală a coloanei mele vertbrale, sprijinită pe spătarul de lemn al banchetei din compartiment. Boneta era prevăzută cu un văl care-mi masca, speram, frecventele închideri necontrolabile ale pleopelor.

Astă-noapte, în camera de han londonez, îmi fusese imposibil să dorm, datorită bătăilor propriei inimi, ce dominau parcă zgomotul traficului de afară. Acum, când ar fi fost normal să nu pierd nici un amănunt al peisajului țării natale a tatălui meu, pur și simplu nu reușeam să stau trează …

„Acasă – mergem acasă – mergem …"

În compartimentul rezervat femeilor era exagerat de cald și asta îmi accentua somnolența. Aproape că-mi doream să nu fi călătorit cu clasa I, în vagoane închise cu acoperiș și pereți. Clasele a II-a și a III-a dispuneau de vagoane deschise; îmi închipuiam că pasagerii de acolo se bucurau din plin de frumusețea zilei de vară. Mai mult, celelalte călătoare din compartiment păreau decise să nu deschidă fereastra. O auzisem pe una din matroane spunându-i alteia: „fumul de la locomotivă, draga mea, poate fi extrem de neplăcut. Apoi mai sunt și scântei, funingine, praf – foarte dăunătoare tenului și hainelor, poți să mă crezi, fiindcă e a patra călătorie pe calea ferată pe care o întreprind!"

Femeile erau însoțite de trei tinere fete. Purtau corsaje strâmte cu umeri căzuți, șaluri, centuri late de pânză și fuste cu volane în formă de clopot – cam după același tipic pe care-l adoptasem și eu, căci acestea erau ultimile linii ale modei, impuse de tânăra regină Victoria. Însă fetele purtau culori pastelate, în vreme ce hainele mele erau gri-verzui …

– Umbreluța se asortează cu nuanța ochilor tăi, *chérie*, declarase bunica Jeanne, aprobându-mi achizițiile de la Paris. Cu toate astea, le invidiam pe tinerele englezoaice cu hainele lor fine de muselină și batist, mirosind vag a lavandă.

Lavanda … Cât de mult poate evoca un parfum copilăria, mi-am spus, închizând din nou ochii sub efectul soarelui care inunda partea mea de compartiment. Bunica avea o tufă de lavandă care se extindea pe lângă pavajul curții din spate. Atunci când florile purpurii se deschideau, încântându-ne cu mireasma lor, îmi păreau un fel de miracol al supraviețuirii; fiindcă tufa aceea era singura plantă ce rezista pe solul din spatele bucătăriei, unde se curățau oalele, se spăla lâna și se băteau covoarele, iar o căpriță, pe nume *Bijou*, colinda aproape liberă. Acum, parfumul fetelor îmi amintea de toate astea și, dintr-o dată, m-am întors cu gândul la pensiunea unde mă născusem, în cartierul pescăresc Le Pollet, din Dieppe.

Ca multe alte case din vechiul port, a noastră era înaltă, îngustă și n-avea scară interioară. Pentru a ajunge la dormitoare, trebuia să străbați întregul parter până în spate, apoi să urci pe o scară exterioară de lemn, cu paliere la fiecare etaj și uși care dădeau din platformele șubrede spre fiecare apartament.

Camerele erau închiriate celor veniți în vacanță, mulți dintre ei fiind englezi. Călătorii britanici apreciau de multă vreme Dieppe, mai cu seamă pictorii, fermecați de calitatea luminii.

Ca artist, sosise și tatăl meu, în 1816, după înfrângerea și exilarea Împăratului Bonaparte. Pe atunci, doar câțiva englezi se aventurau să vină – întreprinderea solicita încredere în posibilitatea ca până de curând inamicii să devină prieteni! – iar tata îmi vorbea, cu veselă nostalgie, despre minunații ani ai tinereții lui. Îi cunoscuse pe Cotman, pe Turner și mulți alți pictori, care apoi avuseseră succes și deveniseră faimoși. Însă asemenea recompense îl ocoliseră pe John Malbis, tatăl meu. Cu toate că nu cred să-l fi afectat în vreun fel, deoarece descoperise alte împliniri și nu se lăsase niciodată pradă amărăciunii sau nemulțumirii.

– Ah, Caro, obișnuia el să-mi spună cu un zâmbet luminos, am avut marele noroc să întâlnesc mari pictori. De asemenea, scriitori și muzicieni. Și apoi, desigur, pe mama ta, cel mai singular talent!

Josette era fiica proprietăresei. Avea șaisprezece ani în acea primă „vară engleză", când John închiriase un apartament la Madame Jeanne Ivry, cea care urma să-mi devină bunică.

– Josette m-a cucerit încă din primul moment, își amintea el uneori, când eram doar noi doi, plimbându-ne pe promontoriul de lângă oraș, unde obișnuia să picteze plante. Părul acela roșu rebel, energia debordantă – *și vocea.* Apoi își lăsa capul pe spate într-un hohot de râs. Le întrecea în cânt pe toate nevestele pescarilor din Le Pollet, la festivalurile lor nebune. Și dansa, în același timp, fără să-și piardă suflul… De o sută de ori am încercat s-o pictez în zilele alea, înainte de a ne căsători, dar tot ce a apărut pe pânzele mele a fost o bonetă albă neclară, o fustă roș-albastră și niște picioare subțiri bronzate, încălțate cu saboți. În lipsa cântecelor, n-o puteam reda acceptabil.

Aceleași cântece ale Josettei deveniseră acum faimoase în tot Parisul. Mama le cântase în toate cafenelele, restaurantele, bistrourile, salile de

dans și-n spectacolele de revistă – în special localuri zgomotoase și grosolane, în care probabil că se simțea mult mai bine decât ar fi reușit vreodată sărmanul meu blajin părinte. Cu toate astea, își dedicase întreaga viață promovării talentului ei, asumându-și rolul de impresar și acompaniator.

Eu eram plecată la școala cu internat de pe lângă o mănăstire, când, în 1830, Parisul trecuse printr-o a doua revoluție în mai puțin de cincizeci de ani, așa că n-am asistat la luptele care au culminat cu alungarea familiei de Bourbon. Fusesem botezată după unul dintre ei, Caroline, ducesă de Berri, foarte populară în Dieppe la vremea nașterii mele. Fusesem moartă de îngrijorare până ce părinții reușiseră să mă viziteze; scurta revoltă se încheiase și aveam un nou rege din familia Orleans, actualul Louis-Philippe. Cu ochii plini de lacrimi, i-am implorat să mă ia înapoi la Paris și să fiu înscrisă la o școală fără internat, iar ei au cedat, deși bântuia holera. Dar nici unul dintre noi nu s-a molipsit; poate din cauza grijii cu care păstram mereu la noi pachețele cu clorură de var, ca majoritatea oamenilor.

Locuiam pe strada Soulnier și în apartamentul mare și sărăcăcios de acolo, mi-am cunoscut pentru prima oară rudele din Anglia: Francis Malbis, vărul tatei și splendida lui soție, Arabella.

Atât de multe lucruri auzisem despre Francis, încât aveam senzația că-l știam dintotdeauna. El și tata fuseseră crescuți împreună de unchiul lor burlac, Giles, un afacerist bogat din York. Giles își alesese viitorii moștenitori dintre copiii celor doi frați pe care-i avea, dar Francis rămăsese unic moștenitor după ce tânărul John își împachetase pânzele și șevaletul și plecase … Tata păstrase întotdeauna o miniatură reprezentându-l pe Francis, așa că eram pregătită să întâlnesc acei ochii albaștri și zâmbetul neprihănit și cavaleresc.

Însă frumusețea extraordinară a Arabellei fusese total neașteptată: brunetă și vioaie, într-un fel pe care nu-l asociasem niciodată cu englezoaicele. Când se afla într-o încăpere, sau pe o stradă aglomerată, atrăgea și reținea toate privirile din preajmă, de parcă vitalitatea ei era un soi de magnet; căci era la fel de sprintenă și de plină de viață pe cât era de frumoasă.

Cu toate că fusese foarte amabilă și încântătoare – o dată se oferise chiar să-mi aranjeze părul blond în inele – în fața ei mă simțeam ca un

șoricel. De câte ori privirea mea trecea de la ea la Francis și vedeam că este complet absorbit, părând să nici nu-mi observe existența, simțeam o înțepătură în inimă. Nu erau căsătoriți de prea multă vreme. Frumusețea lui era parcă amplificată de bucuria pe care i-o provoca soția, astfel încât figura îi radia și părea chiar mai tânăr decât în pomenita miniatură din adolescență. La cei aproape unsprezece ani ai mei, eram ametită, fermecată, atât de Francis, cât și de Arabella.

Dar eu căutam aprecierea rubedeniei mele. Tânjeam să mă fac remarcată de vărul tatei. Era cel mai frumos bărbat pe care-l văzusem vreodată. Totuși, de fiecare dată când îmi vorbea, încercând cu răbdare să găsească puncte de interes comun, îmi pierea glasul și înghețam prostește; iar pieptul meu îngust de copil se umplea de lacrimi nevăzute, fără nici un motiv.

Pe perioada acelei vizite a rudelor sale, cred că-l dezamăgisem pe tata. Prietenia cu Francis însemna foarte mult pentru el, ținând cont că toți ceilalți îl ignorau de când ieșise din afacerea de familie. Și iată-mă – singur rezultat al foarte „nepotrivitei" sale căsătorii – plictisitoare, cu limba legată și ridicol de ciudată; părând să nu-mi pese de musafiri.

Îmi păsase. Suferisem din cauza propriilor imperfecțiuni. Iar într-o noapte, simțisem tot supliciul unei emoții fără nume.

Mă duceam spre camera mea, la capătul culoarului. În seara aceea, mama trebuia să cânte la două cafenele diferite, așa că ea și tata plecaseră mai devreme. Francis și Arabella plănuiau să li se alăture la cel de-al doilea spectacol, după care urmau să cineze împreună. Eu trebuia să mă culc fără tărăboi – Hortense, de la bucătărie, urmând să mă supravegheze de la distanță.

Drumul meu trecea prin fața camerei „de oaspeți". Ușa lor era întredeschisă; întunericul de pe culoar era întrerupt de un dreptunghi de lumină aurie. Ceea ce văzusem nu fusese decât o reflexie în oglindă, care căpătase astfel valențe de fantezie. Cu toate astea, efectul fusese mai puternic decât al unei observații directe.

Lângă patul mare, Arabella se gătea. Rochia ei albastru-safir stătea pregătită pe cuvertură, cu mânecile bufante – pe care mi le arătase ceva mai devreme – cusute cu fir de aur pentru a le păstra forma rotundă. Stătea cu spatele spre oglindă. Purta un neglijeu care cădea într-o cascadă de dantelă albă de la umeri până la călcâie, părul negru-intens revărsându-se pe deasupra.

Fără să scot vreun sunet, m-am rezemat de peretele coridorului și am privit fascinată imaginea din oglindă. Nu simțeam vinovăție, nefiind conștientă de indiscreția gestului. Pur și simplu nu-mi puteam lua ochii de la frumusețea și luxul mai presus de orice văzusem la teatru până atunci: imaginea reflectată a Arabellei.

Dar și a lui Francis, după cum mi-am dat seama surprinsă. Complet îmbrăcat cu hainele de seară – redingotă închisă la culoare și pantaloni strâmți, cravată de mătase albă, înfășurată în jurul gulerului înalt – apăruse dintr-o dată lângă ea. Mâinile lui îi cuprinseseră umerii și o întorseseră cu fața spre el. Am auzit protestul ei amuzat și dezmierdările lui șoptite. Apoi neglijeul a alunecat de pe umerii ei, iar mâinile lui Francis îl mototoleau frenetic, de parcă ar fi fost un obiect ce trebuia aruncat în grabă. Am apucat să zăresc conturul de fildeș al șoldurilor și coapselor Arabellei, ieșind în relief pe fundalul costumului lui negru …

Înnebunită, am rupt-o la fugă până în camera mea; toate nelămuririle vieții mele de până atunci dezlegându-se dintr-o dată. *Aceasta* era dragostea matură. Mă excludea, cu toate că înțelegerea mă copleșise … Niciodată n-aveam să fiu suficient de frumoasă. N-aveam cum să întâlnesc un bărbat mai frumos decât Francis Malbis. Iar un compromis era de neconceput.

***

Deși pe parcursul vieții îmi făcusem o mulțime de prieteni de sex opus, nu m-am îndrăgostit cu adevărat de nici unul – dragostea aceea aca-paratoare, împăcată, perfectă, așa cum simțeam că ar fi trebuit să fie. Apoi, chiar înainte să împlinesc șaptesprezece ani, tata a murit de pneumonie.

Dintre toți oamenii pe care i-am cunoscut, el însemnase cel mai mult pentru mine. Dar m-am forțat să accept că pierderea suferită de mama era mai mare.

La o lună după ceremonia funerară, Francis ne-a vizitat. Nu reușise să vină mai curând, spusese el, din cauză că fusese plecat de acasă cu afaceri. Arabella nu putuse călători fiindcă aștepta un al doilea copil – aveau deja o fetiță.

Când mama s-a dus la bucătărie să-i dea indicații Hortensei, privind cina oaspetelui, l-am întrebat despre evenimentul care mă interesa cel mai mult:

– Sperați ca de data asta să fie băiat, vere Francis?

– Ah, da, Caroline. S-a aplecat înainte cu vizibil interes, considerându-mă un companion mult mai demn de atenție decât la precedenta vizită. Micuța Helen este o dulceață, desigur – are aproape șase ani și promite să semene cu mama ei – dar afacerea de familie are nevoie de un moștenitor care s-o preia. Apoi începuse să-mi povestească despre importurile firmei: mai ales vinuri, dar și unele mărci de ceai sau cafea. Mi-a flatat inteligența – ca și cunoștințele de geografie – închipuindu-și că știam totul despre produsele și locurile pe care le menționase!

După masă, mama și-a cerut scuze și a plecat la o întâlnire importantă, pe care pretindea că o stabilise mai devreme, deși până în momentul acela nu auzisem nimic despre așa ceva. Francis și cu mine am continuat să stăm de vorbă. Înăbușindu-mi lacrimile, i-am povestit despre tata. Apoi i-am ascultat relatările unor episoade din tinerețea petrecută împreună: despre casa în care locuiseră la York, după ce fuseseră luați din familiile lor de formidabilul unchi Giles; despre o mătușă, Kate, care se căsătorise cu un funcționar al Est India Company.

Cred că mai auzisem toate astea. Văzusem și sumedenia de schițe ale tatei, reprezentând oamenii și locurile, dar ascultându-l pe Francis, mi s-au revelat aspecte inedite ale proveniență engleze a familiei mele. În afară de asta, acum eram aproape matură, în ciuda iubirii juvenile pe care o purtam încă vărului tatei și a geloziei copilărești resimțite față de soția lui. Învățasem să îngrop adânc în mine asemenea emoții și, o dată îngropate, acestea urmau să moară în cele din urmă.

– Cândva, vei veni la York să ne vizitezi, nu-i așa, verișoară Caroline? întrebase Francis în vreme ce se ridica să plece. Împreună cu mama ta? adăugase, deși cu ceva mai puțin entuziasm, astfel încât mi-am dat seama că, asemenea unchiului Giles, nici el n-o acceptase pe Josette: fiica gazdei, care cânta acele groaznice cântece și pusese mâna pe tata, trăgându-l în jos.

– Mulțumesc, vere Francis, murmurasem eu. Poate, cândva … Mă îndoiam că se va ivi vreodată ocazia, sau că vom avea suficienți bani. Între timp, poate că ne dați de veste când se va naște copilul … Brusc, mai mult decât orice, am sperat să aibă parte de băiatul pe care și-l dorea cu disperare.

– Bineînțeles. Arabella sugera că ai putea să-i fii naşă. La revedere, Caro. Era prima oară când folosea apelativul și m-am întrebat dacă știa că în italiană înseamnă „dragă". Apoi, ridicându-mi bărbia cu un deget, m-a pupat pe nas și s-a grăbit să prindă diligența de Rouen.

Au trecut câteva luni până să primesc o scrisoare de la el, iar când a sosit, conținea vești proaste. Copilul – băiețel – se născuse mort. I-am scris Arabellei cu o compasiune și o căldură pe care nu le mai simțisem niciodată. Mi-a răspuns cu afectuoasă recunoștință și am devenit prietene.

Între timp, mă străduiam să-l suplinesc pe tata ca impresar al Josettei – îmi ceruse să nu-i mai spun „mamă". Spre norocul meu, tata mă învățase o mulțime de lucruri înainte de moarte. Să țin contabilitatea, să întocmesc listele de angajamente, să fac aranjamentele de călătorie, să negociez onorarii și contracte … Preluasem și însărcinarea de costumier și luam lecții de acompaniament la pian pentru întregul ei repertoriu, ca măsură de prevedere dacă pianistul nu s-ar fi arătat. Nu era simplu s-o acompaniezi; Josettei îi sărea repede țandăra.

Călătoream cu ea peste tot, având grijă de bagaje, de rezervări și de cele un milion de necesități ale unei cariere itinerante. Țineam s-o scutesc de asemenea griji neplăcute. Ultimile cuvinte ale tatei fuseseră: ai grijă de mama ta, Caro.

Eram suficient de puternică să mă descurc singură cu toate cele și în același timp să mă bucur de plăcerile succesului și ale publicului binevoitor; după cum supraviețuiam împreună serilor catastrofale, sau călătoriilor obositoare. Talentul ei începuse să-mi absoarbă energiile, cum se întâmplase și cu tata. Nici nu mă mai puteam gândi la dragoste, dincolo de trilurile sau șoaptele vocii ei, în vreme ce parcurgea toată gama sentimentelor umane.

Apoi se petrecuse ceva total neașteptat. Nu pentru mine – deși avea să mă afecteze profund – ci pentru Josette.

Într-un Ajun de Crăciun, era angajată pentru un spectacol de noapte la un salon parizian – stilul ei scandalos începuse să devină acceptabil pentru localurile mai "bune". Trebuia să cânte de la zece la unsprezece. Apoi, după o pauză de consumație, urma să asigure distracția până la miezul nopții, când până și vocea ei penetrantă n-ar mai fi reușit să acopere vacarmul.

După a treia melodie, mă retrăsesem în cabină, satisfăcută că se afla într-o formă de vârf și era capabilă să-și încânte sofisticatul auditoriu cu fiorii după care tânjea. În elegantul salon alb cu decorațiuni aurii, unde, după spusele cuiva, Frederik Chopin concertase anul trecut, se aflau vreo șaizeci de persoane. În momentul de față, Josette era stăpână absolută a locului, eclipsând și pianul de concert la care era așezat ultimul acompaniator, Henri Savoyard.

Era un bărbat înalt, bine făcut, de cam treizeci și cinci de ani, după părerea mea; și cu toată barba neagră și ochelarii pe care-i purta, avea un aspect aristocratic – ciudată alegere, îmi spusesem cu trei săptămâni în urmă, când Josette îl angajase. Pentru ambii opțiunea era neobișnuită, fiindcă el era în mod clar un pianist clasic, disciplinat, tradiționalist, în vreme ce Josette își impunea propriile reguli melodice.

Acest bărbat formidabil se prezentase la noi acasă, pe strada Soulnier, într-o după-amiază de haos total. Tocmai primisem un bilet de la André Guidaine, tânărul acompaniator cu care lucrasem toată vara, în care ne anunța că, în momentul lecturii, urma să fi părăsit Parisul. Regreta … și așa mai departe; dar ne recomanda ca înlocuitor un prieten. Dacă *madame* era amabilă să-l asculte pe un oarecare domn Henri Savoyard …

– N-am mai auzit de el! strigase Josette. Apoi rupsese bilețelul lui André, blestemându-l pe autor fiindcă o lăsase baltă după toate câte le făcuse pentru el; și încă pe nepusă masă.

– Am să te acompaniez eu până vei găsi un înlocuitor, am spus împăciuitor, cu toate că, în dispoziția actuală, știam că va fi mult mai dificil decât de obicei. În ultima vreme, Josette nu-și găsise liniștea; era mereu nervoasă, cu toane și reacții neașteptate. Nu-mi dădeam seama din ce cauză. Nu mi se părea posibil ca cei patru ani de văduvie să fi devenit prea mult pentru temperamentul ei. După toate cele, avusese o grămadă de admiratori, dar nu păruse niciodată atrasă de ideea unei noi căsătorii. Bănuiam că, din când în când, accepta câte un amant.

În după-amiaza aceea de decembrie, după o oră de repetiție cu domnul Henri Savoyard, care își făcuse apariția la mai puțin de un ceas după epistola lui André, îl și angajase pe post de acompaniator.

Părea să fie la curent cu activitatea ei, de parcă i-ar fi urmărit cariera de ceva timp. Când l-am întrebat despre amicul André, cel dispărut peste

noapte – care nu-i menționase niciodată existența, cu toate că vorbisem adesea în cele șase luni de colaborare – pentru o clipă, Henri Savoyard păruse să nu-i recunoască numele. M-am simțit stânjenită.

Însă Josette era tot mai entuziasmată de prestația lui Savoyard – chiar propriile performanțe se îmbunătățiseră spectaculos, atât în privința conținutului cât și a interpretării. Cu toată vizibila lui înverșunare, care-mi dădea fiori, Savoyard părea să răspundă tuturor necesităților ei muzicale.

Până în Ajunul Crăciunului, repetaseră întregul repertoriu, petrecând împreună ore întregi, în vreme ce eu mă ocupam de acte, de ținute, de aranjamentele florale. În vremea din urmă, pe adresa Josettei începuseră să sosească o mulțime de buchete scumpe, din partea unui comerciant de cereale din Rouen și a unui negustor de textile din Lille. Dar întrucât ea nu părea să-i poată deosebi, nu-mi făceam porobleme. Singura îngrijorare mi-o provoca Henri Savoyard.

Mă nedumerea. Existau multe lucruri neclare în povestea lui, dar nu eram capabilă să le definesc clar …

Totuși, de Ajun, atunci când m-am retras în cabină, eram destul de fericită. Toate mergeau bine, atât aici cât și acasă, în strada Soulnier. Tocmai ne redecoraserăm apartamentul și mai rămăseseră niște bani la bancă. Poate că vom călători în Anglia cândva. Mă întrebam dacă Arabella mai născuse vreun copil. Trecuseră aproape doi ani de când nu mai primisem vești de la ea sau de la Francis, cu toate că le scrisesem de câteva ori.

Am pregătit costumul următor al Josettei. Era o rochie de mătase complet albă, ale cărei falduri severe, clasice aminteau de picturile lui Jacques Louis David, de la începutul secolului. Am verificat ca toate accesoriile să fie la îndemână: apa ei favorită de toaletă, periile de păr, pastilele pentru gât, pantofii de schimb și, desigur, panglica roșie care urma să-i înfășoare gâtul, ascunsă de o eșarfă până în momentul culminant al ultimului cântec – care era și cel mai renumit. Era o bucată cu titlu macabru, *„A la guillotine”,* care avea darul să paralizeze aproape auditoriul. Cel puțin treizeci de secunde după terminare, nimeni dintre cei prezenți nu mișca și nu vorbea. Ca și cum ar fi simțit atingerea lamei ghilotinei pe propriile gâturi, în momentul când vedeau neliniștitoarea pată purpurie pe al Josettei.

În clipa aceea, ea își făcu apariția, impetuoasă, îmbujorată, triumfătoare, azvârlind deja bluza albastră pescărească, pe care o purtase în prima parte a spectacolului. Am ajutat-o să scoată fusta roșie și combinezonul. Cu o șerpuire, scăpă de ele dintr-o dată și-și aruncă pantofii cât colo. Apoi, rămasă numai în corsajul decoltat și chiloți, se lăsă să cadă pe un scaun, râzând, și își puse picioarele goale pe tăblia mesei de toaletă. I-am șters pielea umedă de transpirație cu apă de toaletă, apoi i-am pieptănat părul. Cu toate că mergea pe treizeci și nouă de ani, culoarea naturală a părului era tot roșu-aprins.

– Caro, spuse ea, ronțăind o bomboană pentru calmarea coardelor vocale, cine crezi că este în sală? Un compozitor faimos. Haide, ghicește!

Am răspuns la întâmplare:

– Franz Liszt?

– Nu, altcineva.

Terminând de pieptănat părul, am început să-i leg sandalele grecești.

– Nu știu. Cine?

Își aruncă brațele în lături.

– Însuși Rossini – imaginează-ți! La cazinoul din Dieppe, obișnuiau să-i interpreteze compozițiile, iar eu le ascultam de afară, fără să-mi treacă prin minte că, într-o bună zi, voi ajunge să cânt în fața lui. S-a ridicat, întinzându-se după rochia albă. N-o purta cu furou. Mă întreb ce va spune domnul Rossini despre *„A la guillotine”*.

Ușa fu dată de perete.

– N-o s-o audă, scrâșni printre dinți Henri Savoyard.

Trântind ușa în urmă, traversă încăperea, înșfăcă rochia albă din mâinile Josettei, fără s-o privească, și o rupse. Figura lui bărboasă era înnegurată. Am crezut că-și ieșise din minți. Mă pregăteam s-o apăr pe Josette, pe când el, prinzând-o de mâini, o lipi cu spatele de perete. Eram convinsă că vrea s-o omoare. Probabil că și pe mine, numai că mă împinse cu asemenea violență încât m-am prăbușit peste măsuța de toaletă, dărâmând tot ce se afla pe ea.

În vreme ce mă ridicam, Josette îl întrebă, aparent calmă:

– Și de ce nu, Henri?

El scrâșnise.

– Fiindcă este un cântec vulgar, dezgustător, depravat. Apelează la instinctele gloatei. Nu mai pot răbda să te văd iar cântând-o – mă auzi? O scutură ca pe o păpușă, iar ea rămase moale în brațele lui, cu fruntea rezemându-i-se pe piept. Mi-am închipuit că leșinase, dar am auzit-o murmurând:

– Dar este în program. Știi asta, *mon cher ami.* Trebuie să …

– Trebuie să ne salvăm. Începu să-i sărute cu frenezie ceafa, părul. Josette, hai să plecăm împreună!

Când își ridicase fruntea, purta pe figură un zâmbet radios. I-a scos ochelarii și le-a dat drumul să cadă, neatentă.

– Unde să plecăm, Henri, *mon amour*? îl întrebase.

El o strânsese la piept.

– Oriunde. Oriunde, *cherie.* Nu sunt sărac. Totul a fost o farsă – aranjament plătit – ca să pot ajunge în preajma ta. Posed o proprietate în Val de Loire, câteva case în Elveția și Italia. Sunt ale tale, Josette, dacă vrei să lași în urmă toate astea – această mizerie – și să mă urmezi.

Am observat cum mâinile ei se împreunaseră pe ceafa lui, trăgându-l mai aproape. Când am ieșit din cabină, continuau să se sărute, total rupți de realitatea înconjurătoare.

De parcă ar fi fost vorba de niște fotografii suprapuse, am revăzut în minte îmbrățișarea dintre Francis și Arabella. La ambele cupluri era vizibilă aceeași intensitate a sentimentului, aceeași încredere reciprocă. Numai că, în ambele cazuri, rolul meu era de spectator; mă simțeam la fel de exclusă, de pierdută.

Mi-a fost foarte clar că, în cele din urmă, Josete se va mărita cu Henri. Îl iubise încă de pe vremea în care-l credea un muzicant amărât. Acum, romantismul stratagemei lui și dezvăluirile privind bogăția și existența tuturor acelor proprietăți constituiau o atracție căreia nici o femeie nu i-ar fi putut rezista. Era ca un fel de basm devenit realitate; un prinț capabil să îndure orice ca să fie alături de aleasa lui, mai puțin s-o audă cântând povestea înaintașilor săi ajunși pradă ghilotinei! Dar pentru mine nu mai rămânea loc în viața ei, chiar dacă ar fi continuat să se urce pe scenă din când în când.

Un servitor în livrea venise să se intereseze dacă doamna Malbis era gata să-și reia spectacolul – trecuse timpul, iar publicul devenea nerăbdător.

I-am spus că n-avea să mai cânte în seara aceea. Se ivise o problemă de ordin personal. Îi ruga s-o ierte … Trimisul plecase.

Pe când stăteam de una singură în coridorul rece dintre cabine și salon, am auzit primele sunete de clopot care vesteau noul an. Apoi a izbucnit veselia generală și au început să sară dopurile sticlelor de șampanie.

Nu mă simțisem niciodată mai izolată, nesigură de ceea ce avea să-mi aducă anul care abia începea. Dacă mi s-ar fi oferit împlinirea oricărei dorințe, cred că aș fi cerut doar un singur lucru: „dragoste".

***

Nunta a avut loc după două săptămâni și a ocupat pe larg paginile cotidianelor franceze. Probabil că și unele ziare britanice preluaseră știrea, fiindcă, după numai câteva zile, a sosit o scrisoare de la Francis. Îmi era adresată pe strada Soulnier, dar pe plic se specifica „Vă rog transmiteți". Poate că-și închipuise că plecasem la vreuna din proprietățile noului tată vitreg.

De fapt, Henri mă invitase. Puteam să mă mut imediat, oriunde mi-ar fi convenit, spusese el; mi-aș fi putut alege chiar încăperile preferate, în vreme ce el și mama urmau sa fie plecați în luna de miere, în Italia. Josette insistase să-i accept oferta, dar eu n-o făcusem. Răspunsesem că aș fi preferat să mai rămân un timp la Paris; să-mi iau rămas-bun de la prieteni, apoi s-o vizitez pe bunica, la Dieppe, înainte de a lua vreo hotărâre în privința viitorului.

Josette îmi transferase toți banii pe care-i avea la bancă, cu instrucțiuni ferme de a-mi cumpăra niște rochii noi. Henri îi deschisese un cont în Elveția, iar ea simțise că banii din Franța se cuvenea să-mi revină mie, ținând seama că atât eu cât și tata ne străduisem din greu pentru cariera ei. Trebuia să-mi cumpăr niște toalete năucitoare, să am grijă de mine și să-i trimit vești cât mai des.

Când am revenit în apartamentul pustiu, m-am schimbat într-o rochie veche de lână, culoarea prunei și m-am apucat să sortez lucrurile ce trebuia împachetate. Apoi au început să apară amicii.

Peste câteva zile, când am primit scrisoarea de la Francis, încă nu reușisem să decid măcar un sfert din sortarea obiectelor – vase, haine,

cărți. Dar am renunțat cu plăcere, bucuroasă – cu toată vremea mohorâtă de ianuarie, care-i împiedicase până și pe cei mai buni prieteni să iasă din casă – să citesc epistola trimisă de vărul tatei, așezată direct pe pardoseală.

„Dragă Caroline,

Îți cer iertare pentru îndelungata mea tăcere – pe care ți-o voi explica în cele ce urmează – cu toate că ai fost atât de amabilă să ne trimiți trei sau patru epistole. Cu părere de rău, te anunț că Bella a fost foarte bolnavă, dar acum se simte ceva mai bine.

Înainte de a merge mai departe, totuși, te rugăm să transmiți felicitări dragei tale mame și soțului ei. Am aflat despre căsătorie abia ieri, dintr-un ziar. Desigur, imediat m-a dus gândul la propriile tale planuri de viitor și sunt foarte interesat să le cunosc. Ar fi posibil să includă în sfârșit și o vizită în Anglia? Casa noastră îți stă la dispoziție, oricât și oricând vei dori.

Simt că prezența ta ar fi extrem de profitabilă, mai ales pentru Arabella. Dar și micuța Helen ar avea de câștigat, exersându-și cunoștințele de franceză. Abia a început să învețe limba la școala ei din York.

Cred că n-am apucat să-ți împărtășesc noutatea că am părăsit orașul pentru a ne stabili la țară. Sigur că nu; vara trecută, am terminat cu mutatul. Lucrurile s-au petrecut astfel: mare parte din clădirile vechi situate la vest de Tanner Row urmau să fie demolate, pentru a face loc construcției noii gări din centrul orașului – cea mică de la periferie, din Queen Street, devenise deja insuficientă pentru traficul în creștere de persoane și de mărfuri … Ei bine, după cum știi, vechea reședință Malbis se afla în Toft Green, cartierul rezidențial de la vest de Tanner Row. Erau clădiri mari în zonă – chiar și un spital și o casă de corecție – dar toate au trebuit să dispară pentru a face loc drumului de fier! Anul trecut, mi-am vândut proprietatea companiei de transport. Mi-a părut rău, mai ales din cauza depozitelor care erau situate atât de aproape – și a beciurilor – dar trebuie să recunosc, am primit un preț foarte bun din partea președintelui, domnul George Hudson. Așa că am cumpărat această veche reședință la țară – se numește Landers – de unde îți scriu acum și pe care sper s-o vizitezi, îndată ce vremea va deveni propice

călătoriei. Te descurci foarte bine în engleză, Caroline, așa că sunt convins că nu vei avea dificultăți să ajungi până aici, dacă nu voi reuși să-ți vin în întâmpinare la Londra.

Noutățile și compania ta vor fi însuflețitoare pentru Bella. Mă tem că existența ei este destul de plictisitoare, având în vedere starea actuală de sănătate. Însă până la primăvară, se va pune din nou pe picioare, cu voia Domnului. Împreună, veți putea pune la cale toate îmbunătățirile de care această locuință are încă nevoie, precum și amenajarea grădinii; căci afacerile nu-mi prea lasă vremea necesară.

Sper că ne vom vedea înainte de terminarea acestui an. Repetând urările de bine adresate mamei tale, tatălui vitreg și ție,

Rămân mereu același
văr afectuos,
Francis Malbis"

Pe parcursul zilei, am recitit scrisoarea de câteva ori, în pauzele de împachetat. Apartamentul arăta din ce în ce mai dezolant. Când s-a lăsat întunericul, am aprins lămpile din camera, în care continua să ardă focul. Singură acolo, am hotărât că în sfârșit venise vremea să-mi vizitez rudele din Anglia – dacă nu pentru altceva, măcar fiindcă trebuia să înlocuiesc cumva rădăcinile pe care tocmai le pierdusem.

Acum dispăruse pericolul de a-mi frânge inima din cauza lui Francis, sau gelozind-o pe Arabella. Nici nu mai aveam de ce să mă simt ca un intrus în viețile lor; Francis subliniase de mai multe ori că le puteam fi utilă. Într-adevăr, căpătasem convingerea că avea nevoie de prezența mea. Din rândurile lui răzbătea această sugestie – și chiar o notă de disperare?

Cu toate astea, nu-mi sugerase să vin imediat. Poate că vizitele peste iarnă n-ar fi făcut decât să amplifice pericolele și dificultățile vieții în nordul Angliei. Îmi aminteam poveștile tatălui meu, despre zăpezi care depășeau gardurile de pe marginea drumului; sau despre inundațiile ce acopereau zonele Yorkului situate în apropierea sau între cele două râuri pe care se întemeiase orașul.

În cazul acesta, era preferabi să aștept sosirea verii și până atunci, să-mi petrec timpul la Dieppe, ajutând-o pe Jeanne la pensiune.

Mai întâi, trebuia să termin cu lichidarea apartamentului. Josette spusese că puteam păstra orice mi-aș fi dorit, iar restul să-l vând negustorilor de vechituri. Am decis să renunț la toată mobila – în mare parte cedând-o prietenilor, care insistaseră să-mi facă diverse daruri de despărțire – ca și cum i-aș fi putut uita! Jeanne își manifestase dorința de a primi materialele textile, porțelanurile și ustensilele de bucătărie, așa că toate astea urma să le împachetez separat pentru expediere cu trenul. Calea ferată Paris-Dieppe nu era încă gata, dar urma să fie dată în folosință cât de curând. În sfârșit, voiam să păstrez pentru mine doar caietele de schițe și picturile tatei, mai ales studiile botanice; dar și portretele sau peisajele. Toate fuseseră ambalate și depozitate în pod și nimeni nu le mai văzuse de ani de zile. Ar fi trebuit să le trimit tot la Dieppe, împreună cu lucrurile pentru Jeanne, iar dacă vreodată aș fi avut propria casă …

Până la sfârșitul lunii ianuarie, apartamentul din strada Soulnier era gol. Părea nu atât dezolant cât estompat într-un fel de ceață, ca amintirile unui bătrân, care reveneau totuși cu claritate, uneori.

De frica acelor bruște rememorări ale trecutului, am plecat repede, fără să mă mai uit în urmă. Am înmânat cheile portăresei și m-am urcat în birja care mă aștepta în bătaia lapoviței de afară. Acoperișurile pariziene căpătaseră o lucire de marmură albastru-cenușie.

Înainte de a revedea Parisul, urma să vizitez Anglia.

Capitolul 2

Trenul rămase imobilizat douăzeci de minute în gara Rugby, pentru a se completa stocul de cărbune și apă al locomotivei, precum și pentru înviorarea pasagerilor. Companioanele mele m-au invitat cu amabilitate să le însoțesc în sala de așteptare.

Pe când ne întorceam, am observat pentru prima oară grupul de tineri – ar fi fost într-adevăr greu să n-o fac, ținând seama de cât erau de gălăgioși. Pătrunseseră în gară, după ce coborâseră dintr-o trăsură cu patru cai, iar acum asediau casa de bilete.

– Până la York, l-am auzit spunând pe unul dintre ei, clasa a III-a! Ceilalți râdeau, îngrămădindu-și bagajele și tolănindu-se sprijiniți de pereții încăperii, în vreme ce funcționarul agasat le completa biletele.

Una dintre doamnele care mă însoțeau – pe nume Dorner, lucru pe care-l aflasem când se făcuseră prezentările – pufni și declară cu vizibil dispreț:

– Domni de Oxford, ce să mai spunem! Apoi ne grăbi, atât pe mine cât și pe fete, spre compartimentul unde un funcționar în uniformă fusese plătit să ne țină locurile.

Ferestrele închise estompară sunetele ce veneau de pe peron, dar cu ajutorul imaginației, puteam să-i urmăresc încă pe studenți, în vreme ce se apropiau de vagoane. Pălăriile și cravatele lor erau așezate anapoda, catrafusele lor erau diverse: instrumente muzicale, pachete de cărți, cufere de împletitură, câteva șaluri foarte lungi, albastre …

Uitând să-mi cobor din nou voalul, după gustarea formată din ceai și sandvișuri, priveam cu interes grupul. Păreau mai bine îmbrăcați și, fără îndoială, mult mai bine hrăniți decât studenții care populau străzile Parisului. Dar emanau aceeași siguranță nonșalantă, pusă în evidență de intensitatea discuțiilor, atenția observației și simpla lor bucurie de a trăi.

Am observat un tânăr înalt, deplasându-se la oarecare distanță de ceilalți și având cu sine doar pălăria, un bason cu măciulie de argint și un carnețel. Părea preocupat și se încrunta la o pagină de parcă ar fi avut de rezolvat cine știe ce problemă dificilă. O buclă de păr negru i se răzvrătea pe frunte, iar el o îndepărta nervos cu o mână fină, bronzată, oprindu-se brusc de fiecare dată.

Ceilalți trecură, având grijă să nu-l atingă, ca și când, mi-am spus, i-ar fi recunoscut dreptul la meditație solitară! Apoi, continuând să nu-și ia privirile din caiet, începu să se caute prin buzunare.

Pentru o clipă, pulpana hainei fu dată la o parte. Am zărit linia suplă a șoldului și a coapsei – culoarea deschisă a redingotei, contrastând cu pantalonii negri. Dintr-un motiv inexplicabil, acest instantaneu mi-a declanșat o amintire de mult uitată: pielea albă a unei femei pe fundalul hainelor închise la culoare ale unui bărbat.

Numai că, de astă dată, nu mă gândeam la Arabella și Francis. Fără senzația rușinii – chiar cu un sentiment de justețe și intimitate – îmi imaginam propria persoană strâns lipită de acest necunoscut, care se oprise întâmplător în fața ferestrei compartimentului. Fantasma era atât de reală încât mi s-a părut că-i simt mâinile, îndepărtându-mi rochia de pe umeri …

În clipa următoare, a găsit creionul și a început să noteze ceva cu mișcări hotărâte, bruște. Un surâs păru să-i ridice colțurile gurii, lăsă în jos carnețelul și își ațintì privirea drept înainte.

Prea târziu, mi-am dat seama că nu făcea decât să mă imite, privindu-mă fix. Ochii ni se întâlniseră. Ai lui erau căprui, cu gene negre; am observat în vreme ce mă grăbeam să-mi cobor vălul, apărându-mă de privirea lui directă. Impactul fusese aproape fizic, pătrunzător, în vreme ce el își transferase atenția concentrată de la carnețel la mine.

Prin ochiurile vălului, am văzut că își înclină capul într-un salut formal, înainte de a porni spre vagonul următor. Observasem că părul ondulat îi încadra figura cizelată, cu ochii aceia remarcabili și gura expresivă. Probabil că cea din urmă mă impresionase cel mai puternic. Mi-a dat senzația de hotărâre, tandrețe și pasiune.

Era doar o iluzie să-mi închipui că aș fi putut observa atâtea amănunte în doar vreo treizeci de secunde. Probabil că în majoritate era vorba de pure invenții, conforme cu idealul meu masculin – bărbatul sub a cărui atingere aș fi vibrat cu fiecare fibră a ființei, dar pe care încă nu-l întâlnisem. Cei care mă sărutaseră până acum nu-mi inspiraseră nimic – uneori chiar îmi provocaseră repulsie. Doar în vise, sau în fantasme ca cea prezentă, experimentasem dorința fizică. Ce ciudat, să te simți atrasă de un străin! Și totuși, aveam senzația că-l cunoșteam, că retrăiam o întâlnire mai veche. De parcă aș fi revăzut o imagine veche, iar amănuntele observate proveneau din amintirile de atunci, mai degrabă decât din prezent.

Fluierăturile și fluturările fanioanelor mă treziră din gânduri, iar mult umblata doamnă Dorner spuse cu voce tare:

– Până acum, conductorul trebuie să-și fi reluat locul, așa că probabil că vom porni imediat spre Derby.

Ne-am urnit și curând ne deplasam prin însoritul peisaj provincial. Mă întrebam dacă voi mai avea ocazia să-l văd pe tânărul brunet, la Derby, Normanton sau York. Ei bine, probabil că da, ținând seama că el călătorea undeva în urma compartimentului nostru.

Constatând că intrasem într-un viraj, m-am aplecat spre fereastră, pentru a zări vagoanele din urmă. Nu erau decât patru. Am văzut un baston de bambus ținut vertical, a cărui măciulie de argint strălucea ca un vârf de lance. Am zâmbit. După-amiaza devenea tot mai însorită și mai călduroasă. Doamna Dorner a aprobat în sfârșit deschiderea ferestrei și briza răcoroasă a pătruns în compartiment, însoțită de puțin fum și praf, precum și de hărmălaie: pufăitul locomotivei, zgomotul înăbușit al roților, dar și acordurile unui viguros cor bărbătesc.

Am recunoscut melodia, atât de cunoscută încât fusese tradusă și în franceză; acum simțeam impulsul de a mă alătura cântăreților, fiindcă știam cântecul, atât în franceză cât și în engleză – ultima versiune învățată de la tata.

Urmă o explozie de ilaritate atât de libertină, încât doamna Dorner închise fereastra și n-am mai putut auzi a doua strofă. Am fredonat-o însă în gând, tot restul drumului până la Derby …

În cele din urmă, am ajuns – la câteva ore după plecarea din gara londoneză Euston Square – și am părăsit pentru ultima oară compartimentul. Îndată ce am coborât, l-am văzut pe tânărul cel brunet, îndreptându-se hotărât spre mine.

Încetinindu-mi pașii, am privit întrebător spre el. S-a oprit la mică distanță de mine și a părut că-i gata-gata să vorbească, dar că nu-și găsește cuvintele, ceea ce m-a surprins. Timiditatea nu părea să-l caracterizeze, după impresia mea. În cele din urmă, reușise să articuleze un „Vă rog să mă iertați …" când doamna Dorner s-a întors, s-a zburlit la vederea lui și s-a repezit să mă salveze, strigând pe un ton foarte sonor:

– Domnișoară Malbis, dacă sunteți inoportunată de acest *domn*, voi raporta imediat incidentul șefului de tren.

– Ah, nu … Îi urmăream figura. Îndată ce numele meu fusese rostit, fața lui bronzată se luminase. Acum se repezi înainte, o mână ținând pălăria la piept, iar cealaltă întinzându-se să o prindă pe a mea.

– Domnișoara Caroline Malbis? contactul mâinilor părea inevitabil, dar doamna Dorner păși cu hotărâre între noi, așa că am fost nevoită să-i vorbesc printre penele de la pălăria ei.

– D-da?

– Sunt vărul dumitale, Peter Malbis Stanbury, strigă el, pentru a se face auzit peste o neașteptată izbucnire de aburi de la locomotivă, atât de tare încât doamna Dorner se înfioră. Fiul lui Richard și Kate Stanbury, continuă el pe același ton, făcând tentative de a depăși obstacolul uman care ne despărțea. Unchiul Giles mi-a scris că avea vești de la Francis, privind sosirea ta la York. La ultima stație mi s-a părut că te recunosc – ai trăsăturile familiei.

Pentru moment, eram prea derutată pentru a înțelege toate informațiile primite. *Văr.* Fiul familiei Stanbury. Unchiul Giles – nu-mi trecuse prin minte că bătrânul Giles Malbis trăia încă! Dar desigur, nu era imposibil ca sora lui, Kate, să fi fost mama acestui tânăr.

Doamna Dorner mă trăgea de braț, implorându-mă să mă grăbesc la ceai. Nu-mi trebuia ceai. Voiam să stau de vorbă cu Peter Malbis Stanbury, dar studenții începuseră să se agite din nou împrejur. Așa că am murmurat:

– Poate ne vom vedea la York. Apoi, doamna Dorner aproape că m-a tras cu forța în sala de așteptare, unde se serveau gustări.

– Văr sau nu, domnișoară Malbis, spuse ea cu severitate, nu așa se prezintă un domn unei doamne. Țipând! După ce a călătorit pe platformă, cu mantia și pulpanele hainei fluturând în vânt!

În realitate, nu observasem nici mantia nici pulpanele hainei; numai trupul mlădios de dedesubt.

– Sper că vom fi prezentați cum se cuvine la momentul potrivit, am spus pe ton împăciuitor. Desigur, Francis va clarifica lucrurile, îndată ce ne vom întâlni în gara York.

Nu l-am mai văzut pe Peter Stanbury la Derby. Ne-am întors în compartiment periculos de târziu și abia ne urcaserăm când trenul a pornit. Speram că n-a fost martor la graba mea lipsită de demnitate.

Având o mulțime de timp la dispoziție până la Normanton, am încercat să-mi amintesc tot ce-mi spusese tata despre acea familie. Însă mi-am dat seama că nu ascultasem niciodată cu cine știe ce atenție și nici nu pusesem întrebări. Îmi închipuisem mereu că vom mai avea ocazii, în vreme ce eu m-aș fi maturizat iar el ar fi îmbătrânit, dar tata a murit la patruzeci de ani.

Pe des menționata „mătușă Kate", sora unchiului Giles, mi-o imaginasem vârstnică. În acest caz, cum să aibă un fiu cam de aceeași vârstă cu mine? Dar tata nu era decât un băiețel pe vremea de când datau acele amintiri. Pentru el, orice persoană peste douăzeci de ani ar fi părut bătrână!

Același raționament trebuia acceptat și în cazul unchiului Giles. N-ar fi avut cum să fie prea bătrân pe atunci. De altfel, ambii lui frați fuseseră uciși în războiul din peninsulă. Dacă ar fi fost mai vârstnici, nu părea posibil să fi fost înrolați în regimentul lui Sir Arthur Wellsley, pentru a lupta împotriva lui Napoleon, în Spania. În afară de asta, lăsaseră în urmă familii tinere.

Giles le adoptase copiii orfani. Existaseră și câteva fete, dar soarta lor nu-l interesase și le lăsase în seama mamelor lor. În 1809 – după teribila retragere a armatei engleze, în miez de iarnă, sub permanentele hărțuiri ale inamicului, în care atâți tineri își găsiseră sfârșitul – John și Francis aveau doisprezece și respectiv opt ani. Încă știam pe din afară poezia războinică pe care o învățasem de la tata, *The Burial of Sir John Moore at Corunna*, de reverendul Charles Wolfe. De fiecare dată, îmi aducea lacrimi în ochi.

„Nu bubuiau tobe, nu răsunau funebre note,
Ne-am aruncat tăcuți spre bastioane;
N-am slobozit salve de bun-rămas
Asupra lutului ce ne răpise eroul.
Ne-am despărțit doar, în miez de noapte …"

A trebuit să mă opresc, ca să previn apariția lacrimilor. Firul gândului a revenit la Giles Malbis, afaceristul burlac care supraviețuise atât de mult propriilor frați. Probabil că la vremea decesului lor, n-avusese mai mult de patruzeci de ani, așa că acum se putea încadra între șaptezeci și optzeci. Iar dacă soră-sa, Kate, fusese mezina familiei, existau șanse să aibă în jur de șaizeci. L-ar fi putut naște pe Peter în India, pe la treizeci și cinci de ani – vârsta ei de atunci ar fi corespuns cu cea de acum a proaspăt recăsătoritei mele mame.

Asta însemna că Peter ar fi fost văr primar cu tata și cu Francis și văr de-al doilea cu mine. Mi se clarifica un nou aspect al legăturilor mele de familie.

Dar de unde apăruse acea senzație de cunoaștere a neașteptatei mele rubedenii? Avea ten închis la culoare, iar eu crezusem mereu că aparțineam unei familii de blonzi.

Apoi mi-au revenit în minte desenele din carnețelele tatei. Existau acolo câteva schițe de figură feminină: osatură fină, privire directă, bucle negre. Desigur, aceea fusese Kate Stanbury, născută Malbis, pe vremea când o cunoscuse tata. Creierul meu a inventariat marile asemănări dintre mamă și fiu. La fel cum și el descoperise la mine trăsăturile specifice familiei.

Cu claritate surprinzătoare, mi-am mai amintit ceva. În anul în care Francis și Arabella ne vizitaseră la Paris, în cea dintâi seară, la cină, tata pusese o mulțime de întrebări încărcate de nostalgie, privind diverși cunoscuți despre care nu mai avea nici o veste. Cum o duceau – bine sau rău? Câți copii aveau? De exemplu, despre familia Stanbury, care emigrase în India.

Francis făcuse o pauză, înainte de a răspunde cu grijă:

– Au un fiu, în sfârșit, după trei fete. Cred că s-a născut la câțiva ani după ce ai plecat de acasă, John. Dar evenimentul a avut loc în India, așa că n-am știut nimic până de curând. Nu i-au scris lui Giles. Nici mie, până acum șase luni, când mi-au cerut să fac aranjamente pentru ca băiatul să fie primit într-o școală din Anglia. De fapt, m-am tot frământat dacă să-mi iau sau nu responsabilitatea.

– De ce? întrebase tata cu blândețe.

– Ah, niciodată n-ai cum să știi. Obiceiuri străine. Poate, cine știe ce gusturi orientale ciudate.

– Dar este englez. Și chiar dacă n-ar fi, face parte din familie.

– Ei bine, i-am facilitat admiterea la o școală particulară bună, spusese Francis, defensiv. Lângă Esher. L-am întâmpinat la vapor și l-am dus până acolo, trecând peste disconfortul personal. Ba chiar l-am și vizitat de câteva ori.

– În vacanțe, îl aduci acasă la York?

– Păi, deocamdată nu. M-am temut să nu-l deranjeze pe unchiul Giles.

Tata râsese încetișor.

– Să nu influențeze testamentul, Francis?

– Sigur că nu. Totul a fost definitivat după plecarea ta.

– Chiar așa? *Tot* ?

– Păi, nu chiar tot; numai casa, birourile și depozitele, precum și vadul firmei. Doar averea personală a unchiului a rămas în suspensie. Vrea să vadă, mai întâi, dacă Arabella îmi va da un urmaș! Și se uitase la soție peste lumânările de pe masă – prima din privirile acelea de care fusesem atât de agonizant conștientă. Poate că aceasta era cauza pentru care conversația respectivă îmi rămăsese atât de clar în memorie. Totuși, niciodată nu mă preocupase băiatul familiei Stanbury. De parcă ar fi fost un personaj de basm.

Acum însă, devenise foarte real pentru mine. Îl consideram extrem de atrăgător și eram convinsă că-i atrăsesem, la rândul meu, atenția. În vreme ce trenul înainta spre York și umbra cuprindea progresiv peisajul rural, am cântărit toate implicațiile situației.

***

O ușoară ceață aurită se lăsa spre nord, când au devenit vizibile contururile neclare ale orașului. Turnuri și foișoare se avântau spre cer, ca ieșite dintr-o legendă. Apele scânteiau. Câmpiile și copacii erau verzi-argintii, cu nuanțe de smarald. Îndepărtata și nordica fostă capitală a Angliei, părea un tărâm fermecat.

Apoi l-am văzut pe vărul Francis și senzația a devenit completă.

Aștepta lângă micuța clădire de lemn a gării: o siluetă elegantă, într-un costum gri-închis; foarte zvelt, purtând mănuși, ciorapi și pălărie de culoare ceva mai deschisă. Gulerul înalt, orbitor de alb, încadra figura cu barbă aurie, a cărei frumusețe aparte părea să fi sporit cu vârsta. A trebuit să-mi impun să nu-i alerg în întâmpinare – să nu-l cuprind cu brațele, spunându-i: „Ah, Francis, te iubesc!"

În acel moment, credeam asta cu adevărat. Acum, mai mult ca altă dată, vechile sentimente năvalnice mă cuprinseseră din nou. Știusem că n-ar fi trebuit să vin să locuiesc în casa lui, alături de soție și fiică, numai că separată de el probabil că aș fi murit …

Presupun că peronul era înțesat de lume, dar n-am mai avut ochi pentru altcineva. Doar pentru Francis, venind spre mine, zâmbitor, cu mâinile întinse. Ochii lui erau la fel de albaștri ca acul de cravată cu safir care se ițea din decolteul vestei.

– Caro – avea o voce destul de aspră – fii binevenită la York, în sfârșit!

Mă prinse de umeri, strângându-mă, în vreme ce-mi studia figura. Expresia de seninătate tristă de pe fața lui mi-a oprit cuvintele pe buze. Când i-am simțit buzele pe frunte, am închis ochii.

– Și, spuse o voce din spatele meu, iată că ne reîntâlnim la York, domnișoară Malbis. Salut, Francis. N-ai vrea să fii amabil să mă prezinți așa cum se cuvine frumoasei mele verișoare?

Amândoi ne-am întors spre Peter Malbis Stanbury, Francis cu resemnare, eu cu nerăbdare încurcată. *De ce* trebuise să-și facă apariția tocmai atunci, ruinând cu bună știință acel moment de intimitate? Iar acum – ignorându-l cu totul pe Francis – îmi studia concentrat chipul, lucru extrem de stânjenitor, fiindcă îmi închipuiam că atracția mea față de soțul altei femei era foarte vizibilă pentru acei ochi extrem de pătrunzători.

– Ah, Peter, răsună moale vocea lui Francis, deci ai cunoscut-o deja pe fascinanta noastră călătoare franțuzoaică. Ce întâmplare norocoasă să veniți cu același tren! Privirea lui trecu rapid peste părul dezordonat al celuilalt și tenul său pătat de funingine și se întoarse la mine. Caro, acesta este vărul nostru, Peter Malbis Stanbury. Peter, domnișoara Caroline Malbis … Acum, cred că suntem gata să pornim spre Landers – iar tu spre hanul tău, Peter? Dar mai întâi trebuie să-ți recuperez bagajele din vagon, Caroline. Așa că, între timp, poate că vei dori să afli câte ceva despre studiile vărului nostru la Oxford, deși am înțeles că e mai interesat de nou fondata Societate de Arheologie. *Hamal* !

Pe când Francis dispărea, însoțit de cei doi bărbați care apăruseră imediat, l-am urmărit din priviri; mi-am dat seama de marea asemănare dintre el și Peter Stanbury: aceeași înălțime, aceeași ușurință în mișcare, cu mențiunea că mersul lui Francis era mai lin. Apoi l-am privit cu un soi de neatenție distrată pe tânăr și am constatat că ochii lui mă studiau. Senzația a fost iar neliniștitoare. Dar interesul lui actual, părea să de fi schimbat cumva; devenise precaut, aproape ostil. De parcă mi-ar fi citit obsesia copleșitoare și exclusivistă pentru Francis.

I-am spus cu respirația întretăiată:

– Te interesează deci acest nou domeniu al cunoașterii – cum îi spune oare – *arheologia* ?

El făcu un semn de aprobare.

– Voi lucra, împreună cu un grup de amici, într-un sit amplasat aici, în York, numai că nu prea avem timp.

– Din ce cauză, vere?

– Datorită demolărilor pentru construirea noii gări. În câteva zile, toate casele dintre Tanner Row și zidul de împrejmuire al cetății vor fi

puse la pământ – fundațiile și grădinile din Toft Green vor fi prinse pentru totdeauna în ciment și beton!

– Așa că încercați să … salvați câte ceva?

– Poți s-o iei și așa. În cele din urmă, cu efort parcă, ochii lui se desprinseră de pe chipul meu. Încercăm să dezgropăm unele rămășițe istorice.

– Sper să aveți succes, am spus. Pare să fie o operație foarte laborioasă.

– Chiar este. Dar pământul Yorkului n-are cum să fie altfel decât darnic, având în vedere straturile succesive de istorie. Poate vei veni să vezi, verișoară Caroline? Situl este în interiorul zidurilor cetății, cam pe acolo. Inginerii căii ferate se pregătesc deja să dinamiteze câteva tuneluri de câte douăzeci de metri prin zidăria veche. Pe maxilarul lui neted se putu observa mișcarea unui mușchi, de parcă și-ar fi încleștat dinții.

– Sigur că am să vin, am promis. N-am cerut detalii suplimentare, fiindcă Francis se întorcea deja și din nou lumea devenise pustie pentru mine.

Peter spuse liniștit:

– Stau la hanul Black Swan din strada Coney. Însă în timpul zilei, mă poți găsi pe șantierul din Toft Green, dacă ai nevoie de mine. Apoi se îndepărtă, aproape concomitent cu revenirea lui Francis. Am observat că s-au salutat rece, în trecere.

Capitolul 3

N-am să uit niciodată prima plimbare, în după-amiaza aceea aurită. Toate lucrurile dimprejur se gravau în conștiința mea – căpătând un caracter ușor teatral: aranjate, iluminate, pictate parcă special ca Francis să mi le poată arăta.

Făcând un ocol, conduse cabrioleta de-a lungul malului sudic al râului Ouse, în așa fel încât să pot vedea minunatul Guildhall de pe malul opus, reflectat în apă, semănând cu un palat medieval, lebedele, feriboturile și barjele, ale căror siluete mișcătoare se desenau pe fundalul imens de piatră, răsărit din unde.

– Mă bucur că am ajuns în momentul acesta, murmură Francis. Ouse este supus mareelor și poate fi destul de dizgrațios la reflux, când nivelul scade cu vreo trei metri. Unii localnici se aventurează să treacă prin zona inundabilă, noroioasă. Autoritățile tot discută despre îndiguirea râului pentru a asigura accesul navelor până aici.

– Sper că-l voi vedea mereu la vremea fluxului, am spus visătoare. Apoi am remarcat strălucirea neobișnuită a clădirilor, iar el mi-a dezvăluit că în majoritate erau construite cu piatră de Tadcaster, care nu se înnegrea cu trecerea vremii.

Am trecut peste un pod și am făcut un ocol larg, pe lângă niște minunate case vechi – un turn izolat pe o colină – fragmente disparate ale zidurilor de apărare și porților – numite mai târziu „zăbrelele", după spusele lui Francis – precum și pe lângă o moară amplasată pe celălalt râu ce traversa orașul, Foss.

Lăsând cabrioleta în seama unui rândaș, ne-am afundat într-un labirint de străduțe înguste, străjuite de case cu etaj, din lemn. La parter, existau o mulțime de prăvălii și dughene încă în activitate, deși era deja destul de târziu. Apoi am ajuns pe o stradă cu ateliere, din care răzbăteau ciocănituri și zgomot de ferăstraie. Francis mi-a dezvăluit că erau prăvăliile meșterilor zidari care se ocupau cu repararea și întreținerea marelui număr de biserici din oraș, dar mai cu seamă a catedralei din York – St. Peter.

În acel moment, am ajuns într-o piață, dominată de monumentala fațadă vestică a edificiului menționat. Vârfurile turnurilor fuseseră vizibile din aproape toate zonele pe care le străbătusem, chiar și din micuța gară situată în afara orașului, dar senzația pe care mi-o dădea acum era de imensitate.

– Ai vrea să intrăm, Caro? mă întrebă Francis.

– Nu încă, am scuturat din cap, mulțumesc. Mai întâi, prefer să citesc mai mult despre ea. Era enormă, prea nepământeană și impunătoare pentru a o vizita cu vagile informații pe care le aveam. Ca o carte uriașă cu coperți aurite, părea să mă avertizeze cu blândețe: „Învață limba constructorilor mei înainte de a intra, dacă nu vrei ca propria ignoranță să te distrugă".

Totuși, cu Francis, mă aventurasem într-o relație tot mai apropiată, fără să iau în seamă vreun avertisment. Mai degrabă, îmi înăbușeam cu bună știință instictele care încercau să strige: „stop – *pericol* …"

Francis continuă cu oarecare ușurare, după cum mi s-a părut:

– Ei bine, dacă nu vrei să vizitezi catedrala, Caro, va trebui să vezi măcar magnifica Assembly Rooms. Intrarea este chiar aici, lângă Duncombe Place.

În vreme ce mă conducea vizavi, îmi povesti că aproape în fiecare seară erau organizate distracții la Assembly Rooms: jocuri, dans, concerte și reprezentații teatrale, pe tot parcursul anului; apoi iarna și pe timpul săptămânii York Race, din august, mari baluri și dinee.

– Draga mea, sper că vei avea ocazia să asiști la majoritatea acestor evenimente, adăugă el, deocamdată însă ne vom rezuma să aruncăm o privire locului în care s-a întâlnit elita Yorkului, în ultima sută de ani!

În vreme ce intram împreună în magnifica sală de bal, îmi oferi brațul. Soarele năvălea înăuntru prin ferestrele dinspre apus; parcă inflama șirurile îngemănate de pilaștri, care mărgineau sala, sprijinind balconul; împrăștia sclipiri diamantine la contactul cu lămpile de cristal și cu candelabrul plasat central, atârnând din plafonul înalt, bogat decorat.

Ceea ce mă înconjura era atât de elegant-evocator al ultimului veac, încât m-am imaginat prinsă într-o mulțime de femei îmbrăcate în brocart, sosite în lectici, cu coafuri înalte și pudrate, fluturându-și evantaiele! Alături de nu mai puțin magnificii lor parteneri, pășeau în ritm de menuet sau de gavotă pe pardoseala vastă, netedă ca o oglindă – aproape că auzeam și muzica, foșnetul materialelor și vocile fantomatice ale unei epoci anterioare revoluției teribile din țara mea.

În prezent, înăuntru nu erau decât câteva duzini de oameni, stând jos sau plimbându-se, fiindcă era încă prea devreme pentru programul de seară. Mulți dintre ei îl salutară pe Francis dând din cap, sau adresându-i-se în trecere. Totuși, el menținea o distanță voită între noi și ceilalți – de parcă n-ar fi vrut să mă împartă cu ei, făcându-ne cunoștință, deși eram măsurată de mulți ochi curioși, aparținând atât femeilor cât și bărbaților. M-am întrebat cât de des o adusese Francis acolo pe Arabella.

– Aici este sala de jocuri, spuse el, indicând spre o intrare, pe lângă care tocmai treceam.

În clipa aceea, ușa se deschise și apăru un bărbat mătăhălos, cu față rumenă și perciuni roșcați. Fie el, fie încăperea din care tocmai ieșise, duhnea a coniac și țigări de foi.

– Ah, Malbis. Individul avea o voce bubuitoare. Ce bine că dau peste tine – scap de un drum până la birourile tale, unde oricum s-ar fi putut să nu te găsesc!

Am simțit că brațul lui Francis se crispează.

– Da, domnule Richardson? pronunță el, folosind un ton defensiv.

Celălalt se apropie.

– În privința ultimului transport de la Bordeaux, provenit din depozitele tale. Sunt nemulțumit – foarte nemulțumit. Calitate inferioară, după părerea mea! Mai ales Médoc-ul – o poșircă!

Urmă un moment de liniște, întreruptă doar de respirația zgomotoasă a omului. Apoi Francis spuse:

– Îmi pare rău că găsiți Médoc-ul nesatisfăcător. Mâine dimineață, am să trimit camionagiul să vă înlocuiască întregul lot.

Domnul Richardson, care între timp ajunsese amenințător de aproape de Francis, păru să se potolească sub efectul diplomaticei reacții. Gâtlejul lui emise un zgomot hârâit care ajunse până la intensitatea unor cuvinte ce păreau să se încâlcească în hățișul favoriților. Din cauza asta n-am prins decât câteva.

– Ei bine … în acest caz … dar am fost teribil de stânjenit aseară, la masă – să mă iertați, doamnă… Pe vremea bătrânului Giles nu s-ar fi întâmplat așa ceva.

– Până și cei mai buni negustori de vinuri mai greșesc, spuse Francis neutru, începând să se îndepărteze și trăgându-mă după el.

– Greșelile costă, Malbis. Vocea bubuitoare continuă să ne urmărească. Sper că n-ai investit mult de astă dată … Ai putea ajunge să ai depozitul plin cu marfă proastă, nu-i așa?

Francis îl privi peste umăr și adăugă cu buzele lipsite de culoare:

– Negustorii din Bordeaux încearcă noi sortimente. Deocamdată, n-am să mai fac afaceri cu ei. Să aveți o zi bună, domnule!

Îl lăsasem mult în urmă pe domnul Richardson, când am început să simt cum se relaxează brațul lui Francis. Intram deja într-un salon micuț unde se servea ceai și cafea unei mulțimi animate. Francis comandă – unui chelner care-i cunoștea preferințele – un sortiment special de ceai Assam.

În timp ce așteptam, un cuplu de vârstă medie trecu pe lângă masa noastră, se opri să-i ureze bună seara lui Francis și să se intereseze de starea sănătății soției. Mi s-a părut că femeia se uitase într-un fel ciudat la mine, după ce pomenise numele Arabellei cu oarecare grijă.

Însoțitorul meu răspunse:

– Ah, se îmbunătățește încetișor, mulțumesc, lady Truon, iar apoi ezită să facă prezentările; ca să arate, după părerea mea, legătura de sânge pe care o aveam cu familia Malbis și faptul că venisem din Franța numai de dragul Arabellei. Ori era foarte grijuliu cu reputațiile noastre, ori a lui era deja oarecum șifonată.

Lady Truon se relaxă puțin și, în vreme ce soțul cu figură prelungă se înclina spre mine, murmurând ceva neînțeles, îi zâmbi lui Francis.

– În acest caz, poate că vom avea privilegiul să participăm la o petrecere dată de familia Malbis, la cursele de anul acesta? Am auzit de la fiica mea că Peter Malbis Stanbury va fi de asemenea în York – dacă nu cumva a ajuns deja – pentru săpăturile de care toți sunt așa entuziasmați! Dar ce băiat *priceput*, tânărul Stanbury! Am citit un articol semnat de el în *Antiquaries' Journal*. Teribil de erudit. Și o luă din loc, urmată de aristocraticul ei soț, după ce ambii repetaseră urările de refacere rapidă și completă la adresa Arabellei. Urmau să-i facă o vizită cât de curând.

– Prieteni ai părinților Bellei, explică Francis. Posedă o proprietate în apropiere de Beverley. Te rog să torni ceaiul, Caro; îi simt nevoia.

Într-adevăr, mi se păruse puțin cam stresat de la întâlnirea cu domnul Richardson și nu puteam decât să sper că nu pierdea prea mult prin despăgubirea promisă. Apoi gândurile mele își schimbară direcția spre Peter Stanbury. N-avusesem habar că era și autor, iar lucrul mă impresionase. Dar câtă vreme ne-am băut ceaiul, m-am abținut să-i menționez numele în fața lui Francis; la fel și mai târziu, când am revenit la locul unde lăsasem cabrioleta.

La întoarcere, am trecut iar pe lângă High Petergate și catedrală. Apoi Francis a luat-o prin întunecosul Bootham Bar, unde traficul era mai intens, iar mirosul de oameni și cai ceva mai pregnant. Sunetele și aromele din acest oraș închis, scund, erau aproape la fel de palpabile ca și culorile sau textura materialelor. Și din nou am fost izbită de asemănarea cu o scenă – nu dintre cele în care actorii se pot refugia în culise, ci de tip amfiteatru, vizibilă din orice unghi. M-am întrebat ce fel de roluri ne erau rezervate, lui Francis și mie – pe care vom fi obligați să le jucăm chiar și după ieșirea din oraș, înconjurați de peisajul rural.

M-am străduit să-mi întipăresc în memorie toate lucrurile, așa cum îmi apăreau atunci și s-ar fi putut să nu dăinuiască. Emailul de culoarea mierii ce acoperea piatra albită de vremuri. Umbra groasă ce umplea străduțele înguste. Primele luciri ale unei lămpi cu gaz pe cerul palid, ca de mătase. Parfumul de trifoi ce se ridica dintre ruinele arcuite. Pietrele funerare îmbrăcate de mușchi și înclinate. Izbiturile valurilor în bordurile vaselor

de pe râu. Și dintr-o dată, depășindu-le pe toate celelalte, puternicele dangăte de clopot venite de la catedrală, înecându-ne în valuri de sunete reverberate …

Minunea prezenței lui Francis, era parte integrantă a conștiinței mele. Stătea atât de aproape, încât trupurile noastre se atingeau la fiecare legănare a cabrioletei.

– Acum trebuie să pornim spre Landers, Caro, spuse el, sau vom întârzia la cină. Deși nu avem de mers decât vreo jumătate de ceas.

Curând, ajunserăm pe un drum îngust, mărginit de garduri vii înalte. În spate se vedeau din loc în loc arbori uriași, câmpuri pe care oamenii încă mai munceau, iar animalele pășteau – o parte a văii York, am presupus. Orizonturile îndepărtate erau estompate de ceața albăstruie. Soarele apunea, ca un bănuț de alamă scufundat într-o fântână.

– Trebuie să-ți dezvăluiesc ceva, înainte de a ajunge acasă, spuse Francis. Sunetul vocii lui ca din vis nu reuși să mă pregătească pentru ceea ce urma să aud. Starea Bellei te-ar putea șoca, draga mea. Va fi nevoie să accepți că nu-și va mai reveni complet niciodată.

L-am privit, de parcă m-ar fi pocnit în cap.

– Dar Francis – credeam că în ultima scrisoare mi-ai spus – și ladyei Truon, astă-seară – că se simte mult mai bine?

Își trecu hățurile într-o singură mână – își scosese mănușile – iar pe cealaltă o așeză peste a mea, pe genunchi.

– Chiar așa este, Caro. Se simte mult mai bine decât *înainte* – o invalidă, lipsită de libertatea de mișcare, lipsită de grai. Acum e în stare să vorbească, încetișor dar inteligibil. Poate chiar să umble câțiva pași și-și poate folosi mâinile, deși încă nu-i în stare să scrie.

I-am privit mâna, ce se odihnea peste a mea: puternică, bine îngrijită, purtând o verighetă groasă.

– Ce s-a întâmplat? am șoptit. Nici nu-mi trecea prin minte că boala Arabellei a fost atât de gravă.

– Un atac de apoplexie, a declarat doctorul.

– Dar dacă a început să-și revină, cu siguranță că va …

– Nu. Vocea lui își pierduse intonațiile. Ca rezultat al atacului cerebral, i-a slăbit și inima. Asta generează o serie de crize, fiecare ceva

mai puternică decât precedenta. Într-o bună zi – cine poate ști când … *Ah, sărmana mea Bella, care era atât de plină de viață …* Trăgând brusc de hățuri, rămase nemișcat, cu capul întors în cealaltă direcție.

Am fost cuprinsă de un val de suferință neputincioasă. Pentru el; pentru Arabella.

– Francis, i-am șoptit, îmi pare atât de rău. Eram cu adevărat înspăimântată.

Apoi, cu totul inexplicabil, fiindcă nici unul dintre noi nu făcuse vreo mișcare, m-am trezit în brațele lui, strânsă la piept; gura mea înfometată a căutat, a găsit și a luat în stăpânire.

Mai târziu, el a spus de formă:

– Iartă-mă, Caroline. Încearcă să uiți. Nu se va mai întâmpla.

Însă eu știam că trecusem peste o punte care se prăbușise în urma mea; de pe tărâmul iubirii inocente, copilărești, făcusem saltul spre pasiunea adultă ce ne frământa acum pe amândoi. Eram conștientă, în vreme ce vinovăția, consternarea și jubilarea se luptau pentru supremație în mintea mea.

***

Landers mi-a apărut în fața ochilor pentru prima oară în amurg, sub o lună aflată în al treilea pătrar, răsărind deasupra coșurilor.

Drumul pe care ne apropiam trecea printr-o lizieră de copaci crescuți la întâmplare pe o latură, dar defrișați pe cealaltă, permițând din când în când privirii să descopere parcul și marea verde de gazon, care se prelungea până la intrarea principală a casei.

Landers era o construcție scundă și lungă, cu aspect palid, în lumina aceea slabă. Ferestrele înșiruite ale parterului păreau să-și rezeme pervazurile direct pe iarba grasă a parcului, pe care oile, caii și câteva vite pășteau, având efect minim asupra peisajului verde. Plantele cățărătoare îmbrăcau cu flori pereții, până la cornișe, iar senzația generală era de neglijență luxuriantă.

– Am închiriat parcul unui vecin fermier, spuse Francis, arătând spre animale, dar îți dai seama câte mai sunt de făcut. A suspinat, în vreme ce

trăgea în fața intrării străjuite de coloane grațioase. Oricum, având în vedere boala Bellei, n-am vrut s-o deranjez angajând lucrători. Vopseaua albă de pe ușă se cojea, iar pietrișul de pe aleea semicirculară era invadat de buruieni.

– Ah, e atât de frumos! Am privit împrejur, spre parcul străjuit de copaci – ultime vestigii ale ținutului împădurit; apoi de-a lungul fațadei de piatră îmbătrânită, acoperită de trandafiri și viță-albă. Un băiat a sosit în goană să ia în primire calul și cabrioleta. Apoi ușa principală fu deschisă de o femeie mai vârstnică, cu figură plăcută, îmbrăcată în negru, cu excepția bonetei albe care-i acoperea părul cărunt.

Francis zâmbi și mi-o prezentă:

– Caroline, aceasta este doamna Dean, care se ocupă de aproape toate treburile casei. Doamnă Dean, domnișoara Malbis … Mă conduse într-un hol pătrat, cu pardoseală de lemn și pereți de un verde mătăsos, deasupra lambriurilor deschise la culoare. Pe un soclu așezat la baza scării grațioase, trona un bust de bronz, reprezentându-l, după părerea mea, pe lordul Byron. Francis i se adresă doamnei Dean. Unde sunt stăpâna dumitale și Helen?

– Ah, a trecut de mult ora de culcare a domnișoarei Helen, domnule, a adormit imediat. Doamna era în salon, dar cred că …

Ochii ei se întoarseră spre o ușă cu tăblie albă. De dincolo, venea un foșnet bâjbâit, iar clanța începu să se rotească. Apoi ușa se deschise și apăru Arabella, sprijinindu-se de toc; aparent epuizată, dar triumfătoare și zâmbitoare.

– Am parcurs întreaga distanță – din salon – ca să-ți ies în întâmpinare …

Francis alergă spre ea și o prinse în brațe.

– Minunat, draga mea. Sărută tandru obrazul îmbujorat; fără pasiune, evitând gura, spre deosebire de sărutul de mai înainte. Dorindu-mi ca respectivul episod să nu se fi petrecut niciodată, am pornit spre Arabella, hotărâtă să n-o mai trădez, sau să-l tentez pe Francis.

– Nu, verișoară Caroline, râse ea – rămâi pe loc! Voi veni până la tine!

Așa a făcut; dar cu un asemenea efort încât propriile mele brațe, când în cele din urmă le-au atins pe ale ei, deveniseră umede de oboseală, de

parcă am fi muncit împreună. Avea respirația întretăiată, când grăi iar, pe acel ton nou, ezitant, dezarticulat – departe de vechiul ei fel de a vorbi, ritmic și fluent.

– N-am vrut să mă revezi – pentru prima dată – într-un scaun cu rotile. Să fi existat o notă sfidătoare în acele vorbe gâfâite, în ochii largi care mă studiau? De aproape se observa imobilitatea marmoreană a unuia dintre obraji. Deși pe fața ei nu se vedeau semnele paraliziei, zâmbetul era puțin distorsionat, împrumutându-i un aspect ciudat, pe jumătate batjocoritor. Totuși, mi s-a părut că fusese mereu așa; unul din multele ei farmece. În curând, n-am să mai am nevoie de scaun, adăugă ea, întorcându-se spre Francis. Și pe măsură ce rostea aceste cuvinte, zâmbetul dispăru de pe figura ei, alterându-le oarecum înțelesul.

– Sigur că da, Bella, dragostea mea. Replica mărturisea o siguranță atât de exuberantă încât cu greu ai fi putut crede că el era la curent cu ireversibilitatea bolii. Continuă să vorbească despre exerciții, despre băi medicinale, despre excelenta soră Hutton și doctorul Cant …

Ea îl privi concentrată, apoi se întoarse din nou spre mine, strângându-mi ușor încheietura.

– Caroline – îmi vei arăta sper niște ținute noi? Și-mi vei povesti despre Paris? Îmi vei cânta melodiile mamei tale – care-mi plăceau atât?

– Bineînțeles, Arabella. Orice ți-ar face plăcere – sau ar contribui la rapida ta vindecare. Ca să-mi maschez ușoara ezitare, am început s-o ajut să meargă spre ușă; sprijinind-o, am simțit cât era de slabă.

Mi-a arătat o cămăruță de lângă hol, unde aș fi putut scăpa de boneta de călătorie, m-aș fi putut spăla și înprospăta. Nu se așteptau să mă schimb pentru cină, având în vedere că era atât de târziu, iar bagajele mele nu fuseseră despachetate. Oricum, nici Francis nu părea că o va face.

Ne-am luat locurile în sufrageria minunat proporționată, unde masa era pusă la lumina candelabrelor, cu toate că cerul era încă vizibil în ferestre. În rochia decoltată, din satin de culoarea fildeșului, Arabella mi s-a părut la fel de frumoasă ca acum zece ani; deși era mai slabă și cu ochii încercănați.

Mi-am jurat să nu mai intreprind nimic susceptibil s-o facă să sufere mai mult – după boală și nașterea băiețelului mort. Voiam să mă întorc la Dieppe deîndată ce aș fi putut s-o fac fără să-mi jignesc gazda. Două săptămâni, cel mult trei. Puteam folosi scuza că bunica Jeanne avea nevoie de ajutor la pensiune în perioada cea mai aglomerată a sezonului. Arabella ar fi avut timp să afle toate noutățile, să-mi studieze ținutele la modă și să-mi învețe cântecele și n-ar mai fi avut de câștigat cine știe ce din prezența mea.

Îl avea pe Francis, iar el o avea pe ea, până ce moartea îi va fi despărțit. Ceea ce putea însemna foarte multă vreme, dacă era să te iei după tăria ei de caracter, după lupta crâncenă pe care o purta cu propriul trup, încercând să-l oblige să răspundă … O admiram enorm și – deși inima mea se înfiora de ceea ce ar fi putut să fie – mă bucuram cu adevărat că Francis o iubea.

Era foarte clar. Fiecare privire sau gest al lui din seara cu pricina – pe timpul cinei, sau după aceea, cât a durat vizita ciudată a lui Peter Stanbury – demonstrau devotamentul pe care i-l purta. Nimic nu părea să se fi schimbat între ei de când îi cunoscusem, cu excepția faptului că acum ea nu mai putea dansa, nici călări, nici alerga pe scări în sus și-n jos. Mâinile îi erau neîndemânatice, vorbirea ezitantă. Și totuși, continua să fie atât de frumoasă, cu buclele ei negre strălucitoare, cu pielea ca de porțelan, cu linia suplă a corpului; Francis era un bărbat norocos – da, norocos să aibă în preajmă asemenea frumusețe și grație. Iar dacă mă sărutase cu asemenea patimă, se datora numai faptului că nevastă-sa era atât de fragilă, încât n-ar fi îndrăznit să …

M-am întrebat ce fel de relație mai exista între ei și imediat am fost cuprinsă de rușine pentru curiozitatea mea, de parcă aș fi fost prinsă trăgând cu ochiul pe gaura cheii.

Totuși, multă vreme după ce o slujnică pe nume Emmy mă condusese în camera mea, iar Francis o purtase pe brațe pe Bella în dormitorul lor de la etaj, situat pe același palier, am rămas cu ochii-n tavan și draperiile deschise. Urmăream, pe cerul albastu-cenușiu, evoluția discului aceluia în creștere spre stadiul de lună plină; gândul mi-a zburat la apropierea de Francis, aici în York și pe drumul spre casă. Câtă bucurie îmi provocase

simpla lui prezență! Nu mi-ar mai fi trebuit nimic altceva. Iar dacă acel moment de disperare amară exprimat de vorbele „sărmana mea Bella, care era atât de plină de viață …" nu l-ar fi împins în brațele mele, aș fi fost mult mai fericită. Încă simțeam pasiunea înfometată a buzelor lui; îmi lăsase o senzație persistentă de alean.

Mi-am închipuit-o pe Bella zăcând alături de el. Trecuseră mai multe ceasuri de când o dusese sus de unul singur – nici unul dintre servitori nu fusese prin preajmă, cu excepția lui Emmy, care rămăsese cu mine, ajutându-mă la despachetat. Deci Francis trebuise s-o dezbrace pe Bella, s-o așeze în pat; se culcase alături de ea. N-ar fi avut cum să-l respingă, nici dacă ar fi vrut.

Probabil că vreo vorbă spusă în timpul cinei îmi generase ideea aceea bizară: că toată bravura și eforturile Bellei de a-și reveni aveau ca scop real dorința de a scăpa. Și totuși, răspunsese cu mare tandrețe tuturor gesturilor lui. Sau poate că încerca să obțină eliberarea *lui*. Iubindu-l, se zbătea să-l scape de povară. Probabil că așa stăteau lucrurile.

Nu știu de unde apăruse ideea ciudată, că Arabella ar fi fost prizonieră în casa asta izolată, alături de Francis. Dar avusese darul să mă neliniștească aproape la fel de mult ca și vizita neașteptată a lui Peter Stanbury …

M-am foit și m-am întors în așternut cu mintea plină de recentele impresii lăsate de Peter Stanbury, a cărui figură îmi apăru în fața ochilor și se estompă din nou. La cină, existase un moment, înainte de sosirea lui, în care discuția luase o turnură stânjenitoare. Îi povestisem Arabellei despre plăcuta luare de contact cu Yorkul, în compania lui Francis și, fără să mă gândesc la implicații, îi vorbisem despre plimbarea pe care o făcusem pe jos. Apoi m-am oprit, căutând o ieșire, speriată că ar fi putut interpreta cuvintele mele ca pe o încercare voită de a-i aminti propriul handicap. Ea însă schimbase subiectul, întrebându-mă calm:

– Și l-ai revăzut pe cel mai interesant văr al nostru, Peter Stanbury?

– Nu, i-am răspuns, dar i-am promis să mă duc să-l vizitez la lucru. Mi-a povestit despre situl arheologic în care el și amicii lui vor săpa.

Francis își ridicase brusc ochii din farfurie. Perciunii subțiri care-i conturau figura sclipiseră auriu în lumina lumânărilor.

– Vacanțele universitare sunt excesiv de lungi, spusese el, și nimeni nu profită de ele pentru a realiza ceva util. Ce fel de obiecte vor fi dezgropate de astă dată – și unde?

Am fost atât de surprinsă de asprimea cuvintelor, încât răspunsul meu sunase incoerent.

– Păi … vestigii ale trecutului orașului … cred că așa ceva a spus Peter. Înainte de a fi acoperite de beton – printre fundațiile caselor din Toft Green, între Tanner Row și zidul de vest al incintei.

Mi-am dat seama că fusese tensionat. Apoi se relaxase; ridicase din umeri și zâmbise.

– Ei bine, s-au trezit prea târziu. Zona a fost aproape complet demolată deja; peste tot se văd numai mormane de moloz. Am trecut pe acolo destul de des. Nu mai este nimic interesant, dacă lași la o parte muncitorii de la terasamente și echipamentele de lucru … Un peisaj cam prea dur pentru un student la Oxford, după mine. Dar cu siguranță nepotrivit pentru tine, Caroline.

Înainte să pot replica, Arabella intervenise în felul ei discontinuu:

– Am fost foarte fericiți în vechea reședință din Toft Green. Tot ce am cunoscut acolo dispare acum pentru totdeauna. Cum sună cântecul? – „tinerețea noastră, degrabă dispărută …" Ah, cât mi-aș fi dorit s-o putem păstra.

Nu-mi dădusem seama dacă se referea la casa din oraș, sau la tinerețe, până ce nu adăugase:

– Locul ăsta este prea izolat.

– Aiureli, Bella, spusese Francis liniștitor. E doar un drum de jumătate de oră cu trăsura. Iar spațiul și aerul curat vă sunt necesare, atât ție cât și Helenei. În afară de asta, vara trecută când am vizitat Landers și ne-am plimbat printre trandafirii din grădină, ți-a plăcut.

– Vara trecută. Ochii ei cenușii păreau prea mari pe fața îngustă. Pe atunci, mă simțeam bine …

– Ai să te vindeci, dragostea mea. Iar mâine, Caroline o să te însoțească în grădină – ce zici, Caro? Doar dacă nu cumva te-ai hotărât să te duci în oraș, desigur, ca să observi spectacolul unor gentlemeni

angajați într-o muncă manuală. Din nou, în voce îi apăruse acea stridență necaracteristică; de parcă ar fi urât întreaga studențime, sau doar pe Peter Stanbury.

Mai întâlnisem oameni geloși pe nivelul de educație al altora și înțelegeam fenomenul. Ceea ce mă deranja era sarcasmul lui Francis și probabil că era vizibil pe fața mea, fiindcă adăugă conciliant:

– Dacă dorești cu adevărat să vezi săpăturile, poți să mă însoțești mâine dimineață în oraș. Poate că voi veni și eu să casc gura – să văd dacă muncitorii de ocazie dau peste tabachera pierdută, prin 1820, de unchiul Giles! Glumea acum, poate ca s-o distragă pe Bella de la subiectul care o necăjise vizibil; mutarea de la oraș în mijlocul naturii, care avusese loc probabil chiar în ajunul îmbolnăvirii ei, având în vedere că *se plimbaseră* împreună printre trandafiri …

Tocmai mă întrebam ce i-aș putea răspunde, când Arabella, din nou stăpână pe situație, sugeră:

– Da, Caroline, de ce nu te-ai duce de dimineață? Te-ai putea întoarce cu trăsura poștei. Trece pe aici cam pe la ora unu. Sau ai putea reveni mai târziu, cu Francis. Oricum – încearcă să-l convingi pe Peter să vină mâine-seară, la cină. Cred că ar fi bine pentru toată lumea.

N-am priceput exact ce voise să spună, dar eram doritoare să-i fac pe plac, chiar dacă însemna să nesocotesc sfatul lui Francis privind prezența mea într-un asemenea loc.

– Foarte bine, Bella, mâine am să-l văd pe Peter și am să-l invit la cină. La ce oră pleci de obicei, Francis?

Urmase o pauză, în timpul căreia rămăsese cu ochii în farfurie; în lumina lumânărilor, pometii obrajilor și genele căpătaseră aspect de mulaj în ceară, de parcă sângele i s-ar fi scurs din față. Apoi replicase degajat:

– Ah, opt și jumătate este suficient de devreme, când nu trebuie s-o luc la școală pe Helen. Genele decolorate clipiseră, iar ochii albaștri se fixaseră asupra mea cu o expresie indescifrabilă: mânioși; rugători; geloși? Dar șantierul noii gări nu este un loc potrivit pentru o tânără domnișoară, Caroline, adăugase el.

Tocmai voiam să-i amintesc că-mi petrecusem mare parte din viață în locuri mult mai nepotrivite, când Arabella intervenise neașteptat de hotărâtă:

– Ah, las-o-n pace, Francis! Vara asta se va sfârși cât de curând. Apoi, cu un gest smucit, sună să fie adusă cafeaua.

Francis o ajutase să treacă în salon, spunându-mi pe când trecea:

– În cazul acesta, foarte bine. Ne vedem la micul dejun, pe la opt, Caroline. Bella nu se scoală înainte de sosirea asistentei care-i aplică diferite tratamente până la ora prânzului. Până după-amiază, nu-ți va prea resimți lipsa.

– Am să mă întorc devreme, am declarat, hotărâtă să nu mai prilejuiesc alte călătorii pe înserat, împreună cu Francis.

În clipa aceea am auzit sunetul unor copite în pietrișul de la intrare. În pragul ușii duble dintre sufragerie și salon, Francis se oprise flancat de Arabella și de mine.

– Cam târziu pentru o vizită, murmurase el, privind afară spre întunericul tot mai dens. Dar nu făcuse nici un gest pentru a se apropia de ferestre, ca să vadă cine era, deși Bella ar fi fost curioasă să afle. În loc de asta, am rămas cu toții locului, ascultând sunetul clopoțelului de la intrare; pașii apăsați ai doamnei Dean care se ducea să răspundă; sunetul estompat al unui glas bărbătesc.

– Mi se pare că-i Peter! spusese Arabella, înseninându-se. Inima mea a dat un rateu.

Francis se încruntase.

– Când ne-am întâlnit la gară, n-a cerut permisiunea să ne viziteze astă-seară.

– Doar nu era să ceară voie? Și puteai să ghicești că va dori s-o revadă pe Caroline cât mai curând! Mi-a zâmbit cu o urmă de invidie, dar fără pic de malițiozitate.

Privind spre Francis, am simțit că inima începe să-mi bată cu putere. Își susținea soția cu un braț petrecut în jurul taliei, iar cu cealaltă mână își făcea de lucru cu un cuțitaș de brânză de pe tăblia bufetului de alături. Apoi îl ridicase, ținându-l de mâner, iar vârful bifurcat aruncase luciri sinistre în lumina ezitantă a lumânărilor.

– Da, ar fi trebuit să-mi închipui, șoptise el, iar eu am simțit un fior prin șira spinării.

În clipa aceea, doamna Dean își vârâse capul pe ușă.

– Îi domnu' Stanbury, anunțase ea. Se grăbește, dar ar vrea să vorbească …

– Cu cine? dori Francis să afle.

Arabella izbucni în râs.

– Ce întrebare! Desigur, cu noi toți. Condu-l înăuntru, doamnă Dean. Și mai pune o cești, când vei servi cafeaua.

Brusc, Francis își retrăsese brațul de pe talia Arabellei, așa că ea fusese obligată să se sprijine de tocul ușii. Având încă în mână cuțitașul, el mi se adresase:

– Te rog, condu-o pe Bella până la locul ei preferat, Caroline. Apoi se îndreptase spre ușa de la intrare și imediat după aceea l-am auzit spunând: Bună seara, Peter; neașteptată vizită. Credeam că prima seară după întoarcerea la York o vei petrece chefuind cu amicii.

Abia o ajutasem pe Arabella să ajungă la scaunul pe care mi-l indicase, când, ridicând capul, l-am văzut pe Peter în ușă. Luminițele pâlpâitoare ale lumânărilor se reflectau în ochii săi negri, fixați asupra lui Francis – am avut senzația că nu luase în seamă prezențele Arabellei și a mea în camera alăturată.

– Eram în drum spre profesorul Hoskins, pentru cină, spusese Peter, cu o voce mai gravă decât a vărului său. Nu-i decât o scurtă vizită, în trecere, să mă asigur că verișoara Caroline a ajuns cu bine.

Cei doi, acum foarte aproape unul de celălalt, aveau cam aceeași statură. Nici unul nu purta ținută de seară formală, iar hainele gri ale lui Francis lăsau impresia unei armuri.

– De ce să nu fi ajuns cu bine? întrebase el, doar era cu mine. Pipăise cu degetul vârful dublu al cuțitului, de parcă i-ar fi cercetat ascuțimea. Ne-ai văzut la gară și probabil că mi-ai observat cabrioleta pe Queen Street.

– Am zărit-o și în curtea unui rândaș, peste un ceas. Fără putință de tăgadă, din glasul lui Peter răzbătea sfidare.

– Ah, presupun că ai fost acolo să închiriezi un cal, nu să mă urmărești? Dar ce spirit de observație din partea ta. Și ți-ai închipuit că … Ce anume ți-ai imaginat, vere?

Pentru prima oară, privirea lui Peter trecuse de Francis și se oprise asupra mea, acolo unde rămăsesem, lângă scaunul Arabellei.

– Mi-am spus că, zisese el liniștit, accidentele nu ocolesc pe nimeni. Străzile orașului și liniștitele drumuri de țară sunt la fel de periculoase. Am înțepenit. Oare să ne fi văzut sărutându-ne cu pasiune, în cabrioletă, pe drumul spre Landers? Mă rugasem să nu fi fost martor, fiindcă nu i-aș fi putut suporta blamul. În mod vizibil, nu-l agreea pe Francis și n-avea încredere în el; dar ar fi aruncat vina și asupra mea; și încă pe bună dreptate.

Dar întreaga lui atenție se îndreptase imediat spre Arabella, în scaunul ei așezat în semiîntuneric. Rămânând pe loc, îi făcuse o plecăciune, cu figura impasibilă. Totuși, am avut senzația că între ei se închide un fel de legătură nevăzută, de care ea era mult prea captivată pentru a-și mai aminti că intenționase să-l invite la masă a doua zi. Schimbaseră câteva saluturi și întrebări de politețe înainte ca Peter să declare că trebuia să plece și asta fusese tot.

Întorcându-se să plece, îmi spusese:

– Voi fi pe șantier de la răsăritul soarelui, Caroline; noapte bună. Noapte bună, Arabella.

Doamna Dean intrase chiar atunci, aducând serviciul de cafea. Francis i se adresase:

– Din păcate, domnul Stanbury nu poate rămâne … Am să te conduc, vere.

Mai târziu, nimeni nu mai adusese vorba despre vizită.

Am cântat o vreme lângă pian. Apoi am făcut o scurtă partidă de cărți, înainte de a ne retrage la culcare. Rămăsesem însă trează, chinuită de gânduri.

Capitolul 4

În dimineața următoare, m-am echipat într-o ținută pe care o consideram potrivită ocaziei: rochie verde-pal cu buline albe, cu guler sobru și fără podoabe inutile, peste sau pe sub poalele cloș. Purtam o pălărioară de pai, ridicată la ceafă pentru a face loc cocului și pantofi ușori din piele de căprioară peste ciorapii albi, de mătase. Mi-am vârât în poșetă o pereche de mănuși, portofelul, o batistă și o hartă a orașului și am coborât la micul dejun.

Afară, era încă foarte rece, cu toate că pe cerul însorit nu se zărea nici un nor; casa era atât de tăcută, încât mi-am închipuit că era prea devreme. Seara, uitasem să-mi întorc ceasul de buzunar, dar înainte de a mă da jos din pat, auzisem pendula bătând ora șapte. Poate că numărasem greșit bătăile, care-mi punctaseră noaptea de insomnie.

Am deschis o ușă de pe partea stângă a holului. Arabella îmi spusese că acolo urma să fie servit micul dejun, după ce refuzasem oferta de a-mi fi adus în cameră. O clipă, la trecerea din semiîntunericul holului la lumina ce pătrundea prin ferestrele orientate spre răsărit, am fost orbită. Mica încăpere strălucea. Iar Francis, atunci când mi s-au obișnuit ochii, așezat cu spatele spre mine, părea înconjurat de o aureolă de lumină; părul lui blond-auriu căpătase un aspect îngeresc.

Când mi-a auzit pașii, s-a întors în grabă, cu nerăbdare.

– Ah, Caroline, bună dimineața. Al dormit bine, sper? Salutul era mult mai formal decât atitudinea lui, care mi-a provocat un fior.

– Foarte bine, mulțumesc, am mințit. Dar tu, Francis? Acum obișnuită cu lumina ce inunda camera, am observat că părea obosit – măcinat nervos. Din nou m-am simțit cuprinsă de un val de milă proteguitoare, de dorința de a-l ocroti.

Fără să răspundă imediat, a tras un scaun și m-a ajutat să iau loc. Degetele lui au mângâiat în trecere materialul subțire al mânecii. Continuând să stea în picioare, la spatele meu, a spus:

– Nu prea. Pe la trei, am ieșit să mă plimb prin parc. Mâinile lui mi-au cuprins brațele, spre umeri. Fereastra ta era deschisă, Caro, draperiile ridicate.

Am rămas nemișcată, încercând să mi-l imaginez prin ceața din parc, în vreme ce privea spre fereastra mea.

– Luna tocmai era pe cale să apună … am început și mi-am mușcat buzele, înțelegând că tocmai îmi deconspirasem minciuna.

I-am auzit respirația; simțeam cum mâinile lui se deplasează peste umerii mei goi, spre sâni. Apoi se aplecă asupra mea, șoptind:

– Caro … *Caro!*

M-am împleticit spre scaunul de alături, ca într-un joc dement de societate. Mi-am ridicat privirea rugătoare spre el. Sălbăticia întipărită pe obrazul lui m-a speriat. În lumina zilei, nu mai rămăsese nimic din șarmul degajat, din tristețea aceea blândă; doar ferocitatea pasiunii.

– Nu, Francis, am șoptit. Așa ai spus – nu se va mai repeta …

Trupul puternic și zvelt, îmbrăcat în impecabile haine de oraș, se îndreptă.

– Ai dreptate, Caroline. Am afirmat că nu se va mai repeta. Dar, de asemenea, te-am rugat să uiți întâmplarea, ceea ce n-ai făcut, în mod clar. Ca și mine, altfel n-am fi ajuns să urmărim același apus de lună, în lipsa somnului.

– *Trebuie* să uităm, am șoptit cu disperare, iar eu trebuie să mă reîntorc imediat la Dieppe.

– Imposibil! Cel puțin, nu imediat. Ar lăsa o impresie foarte ciudată … Ah, mai așteaptă puțin, Caro, te rog frumos … Poate că numai foarte puțin. Pe figura lui reapăruse blândețea aceea tandră; amabilitatea bărbatului echilibrat și civilizat.

– Foarte bine, am acceptat după o scurtă pauză. O săptămână sau două. Nimic mai mult.

Și ce avea să urmeze? m-am întrebat, urmărindu-i mișcările, în timp ce suna pentru micul dejun. Pentru mine, cel puțin, un pustiu în care urma să rătăcesc înfometată și însetată de iubirea lui. Dar asta n-ar mai fi contat, cu condiția ca Arabella să nu afle niciodată de atracția senzuală dintre noi.

Arabella! Dumnezeule! câtă vreme degetele lui îmi mângâiaseră brațele și decolteul, uitasem cu desăvârșire de existența ei. Nu fusesem capabilă decât să urmăresc în minte traseul acelor mângâieri, până când ceva – *nu* loialitatea față de Bella – mă determinase să le curm.

După masă – abia m-am atins de mâncare – am plecat împreună, în liniște. Lumina soarelui licărea în frunzișul verde, milioanele de sunete caracteristice unei dimineți de vară se amestecau cu tropotul calului și huruitul roților. Aș fi vrut ca drumul să nu se mai termine, printre gardurile vii înflorite, cu briza mângâindu-mi chipul și cu Francis alături, frumos ca un zeu.

Trecând prin locul în care mă sărutase seara trecută, mă întrebă, aproape amenințător:

– Ești încă hotărâtă să-l revezi pe Peter Stanbury?

– Cu greu mi-aș putea permite să-mi schimb planurile, am replicat. În primul rând, trebuie să-i transmit invitația la cină; aseară, Bella a fost foarte supărată că a uitat s-o facă chiar ea. În al doilea rând – am inspirat adânc – trebuie să-mi găsesc o ocupație, nefiind obișnuită să pierd vremea.

– Ai putea veni cu mine în Queen's Staithe: am primit un transport pe care vreau să-l verific, înainte de a-l descărca. Pe urmă am putea lua masa împreună, într-un loc liniștit.

– Nu uita, Francis, după-amiază trebuie să mă întorc la Landers, să-i țin companie Arabellei și s-o cunosc pe Helen.

– Vor fi acolo și deseară. Poți să te întorci cu mine.

Mi-ar fi plăcut să rămân cu el toată ziua. Să-l urmăresc cu atenție obsesivă, rezolvându-și treburile, discutând cu oamenii; să nu-l pierd din ochi, fiindcă mă atrăgea ca un magnet.

– Nu, mulțumesc, Francis, i-am răspuns, înghițind cu greutate nodul care mi se pusese în gât. Dacă vei fi amabil să mă lași undeva, pe lângă Toft Green, am să mă întorc cu trăsura poștei de la amiază.

Își privi ceasul de buzunar, în vreme ce intrasem în traficul aglomerat, lângă podul Lendal.

– Atunci așa să faci, spuse el, strângând din buze. Întâi am crezut că întârzierea îi provoca nervozitate, dar a adăugat explicit: trei ore în compania vărului Peter îți vor fi de-ajuns! În clipa aceea mi-am dat seama cât de gelos era pe bărbatul mai tânăr. Pentru o clipă, am fost gata-gata să renunț la întâlnire. Totuși …

– Lasă-mă să cobor aici, Francis. Am hartă și voi merge pe jos mai departe.

– Cum dorești. Aplecându-se, mă ajută să cobor, apoi îmi arătă în ce direcție se afla șantierul noii stații de cale ferată. Era foarte aproape. Până pe la zece, mă găsești la vapor, declară el. Pe urmă, la birou, în Micklegate – în caz că ai nevoie de mine.

Privindu-l cum se îndepărta, m-am simțit groaznic.

– Nu fi așa deprimată, verișoară! Brusc, în fața mea apăruse Peter Stanbury. Nici măcar nu-l observasem apropiindu-se. Întinse o mână murdară în direcția șantierului și afișă un zâmbet pe fizionomia nerasă. Nu-i Infernul lui Dante, cu toate că la o primă impresie așa ai zice.

– De fapt, n-am simțit așa ceva, am spus, urmându-l pe poteca îngustă ce ocolea zona de activitate intensă. Ce bine că ne-am întâlnit atât de repede, mai ales că nu stabilisem o anumită oră la care să mă aștepți. Vorbeam prea mult și excesiv de repede, ca să maschez sperietura provocată de apariția lui neașteptată, într-un moment în care întreaga minte îmi era încă ocupată de Francis. Crezusem că voi fi obligată să te caut – să întreb în dreapta și-n stânga. Din cauza pripei, fusesem cât pe ce să utilizez pronunția franțuzească.

– Ei bine, nu îndrăzneam să sper că vei veni atât de devreme. Prin contrast cu mine, vorbirea lui era mai rară și avea o tonalitate gravă. Dar există o zicală din bătrâni, că „înfometatul vede departe”, iar eu n-am făcut decât să-ți aștept apariția, ridicol, chiar de la răsăritul soarelui – în detrimentul lucrului, aș putea adăuga.

– Ați început atât de devreme? Nu mai știam ce să spun, în vreme ce ajunsesem în mijlocul unui adevărat haos. Până și aceste câteva cuvinte a trebuit să le strig pentru a acoperi vacarmul.

– De cum s-a făcut lumină, replică el pe același ton, având în vedere cât de înghesuiți suntem cu timpul. Mai avem doar câteva zile, înainte de a începe exploziile.

Prinzându-mă cu fermitate de umăr – cât era de diferită atingerea lui, față de cea a lui Francis! – mă conduse pe o potecă îngustă de pământ bătătorit, printre două suprafețe largi, scurmate de oameni încălțați cu cizme, de cai și de tot felul de utilaje. Zgomotul era asurzitor, iar în aer se ridicase un nor de praf, provenit de la construcțiile dărâmate. Unele deja la pământ, erau încărcate în căruțe, după mărunțire. Altele continuau să aibă câteva ziduri rămase în picioare și arătau ireal, cu tapetele interioare și șemineele vizibile, ca în niște case de păpuși. Alte câteva erau încă dezmembrate de negustorii de vechituri, înainte de a fi demolate de macaralele cu greutăți metalice în balans.

Ghidul meu arătă spre vest la ceea ce aducea cu o porțiune dintr-o fortificație.

– Acolo vor fi construite tunelurile care vor trece prin vechile ziduri de protecție ale orașului și alături se vede cortul nostru. La vremea asta, cafeaua ar trebui să fie gata.

Am trecut împreună prin peisajul ceva mai puțin infernal; nivelul zgomotului scăzuse puțin, astfel că nu mai eram obligați să strigăm unul la celălalt.

– Apropo, remarcă Peter degajat, aseară te-am văzut trecând prin High Petergate, împreună cu Francis.

M-am înroșit, de parcă m-ar fi acuzat de o crimă.

– Cum … a, da, tocmai îmi arăta o parte din oraș. A fost foarte interesant. Îmi pare rău că nu te-am văzut. Dar aglomerația … înțelegi. Stânjenită, începusem din nou să pălăvrăgesc.

El râse, expunându-și dantura excelentă.

– Ah, Caroline, ai cel mai încântător accent franțuzesc!

În clipa următoare, mă trase din calea unei roabe. Brațul lui continuă să rămână pe talia mea și după aceea, deși nu-l încurajasem în nici un fel.

Remarca de mai înainte nu-mi provocase nici o plăcere. Eram mândră de calitatea englezei mele. Scăpările de accent francez nu apăruseră decât din cauză că mă zdruncinase, spunându-mi că mă văzuse cu o seară în urmă, împreună cu Francis. Oare câtă vreme ne urmărise? Și de ce nu ne atrăsese atenția? Din cauza traficului, ne deplasam foarte încet spre Bootham Bar. Posibilitatea ca el să fie la curent cu relația dintre mine și Francis îmi provocă aceeași senzație de teamă pe care o încercasem în cursul scurtei și ciudatei scene din sufragerie.

L-am privit pieziș. Așa cum era îmbrăcat doar în cămașă și pantaloni, părea chiar mai suplu decât îmi lăsase impresia ieri. Iar pielea lui, vizibilă la piept și pe brațe, era chiar mai închisă la culoare, probabil din cauza prafului amestecat cu transpirație și a bărbii nerase. Într-adevăr, arăta ca un vagabond! Totuși, veselia sănătoasă îi diminua mult inferioritatea, în comparație cu fercheșul Francis. Își expunea neglijența vestimentară cu o oarecare mândrie, ca pe o emblemă de marcă.

– Iată-ne ajunși, spuse el, încovoindu-se sub copertina cortului și trăgându-mă înăuntru, unde lumina părea filtrată.

Existau niște mese negeluite, pe capre de lemn, pe care erau împrăștiate o serie de rămășițe imposibil de identificat pentru mine. Doi tineri scriau preocupați, iar un al treilea lipea etichete pe diferitele obiecte. Toți își ridicară privirile cu vădit interes, părând să fi uitat pe dată de activitățile anterioare, până ce Peter spuse cu vioiciune:

– Permite-mi să-ți prezint câțiva colegi. Apoi, după prezentări, adăugă: acum, să încercăm să-ți explicăm ce facem!

Și o făcură cu schimbul, pe măsură ce alții veneau la cafea. În următoarea jumătate de ceas am fost pusă la punct cu întreaga istorie a orașului York, Jorvik, Caer Ebrauc sau Eboracum – toate foste nume ale localității, începând din vremea ocupației romane. Mi-au fost arătate tot soiul de monede, oseminte, fragmente de ceramică și sculpturi în piatră și am aflat cărei perioade îi aparținea fiecare.

Un tânăr purtând ochelari continuă prelegerea, cu toate că deja amețisem:

– Înaintea romanilor, prin locurile astea trăia o populație numită …

– Ah, Carstairs, cred că verișoara mea a acumulat destule cunoștințe pentru o singură dimineață, râse Peter și i-am fost recunoscătoare pentru

intervenția salvatoare. Tocmai revenise de afară, purtând un obiect care semăna cu o frigare. Îl așeză cu atenție pe o foaie de hârtie și începu să-și noteze ceva cu creionul. Dintr-o dată, redevenise omul absorbit pe care-l văzusem ieri, la prima noastră întâlnire, atent numai la ceea ce avea de făcut. Era pentru prima oară când simțeam că nu mă mai urmărea, așa că am putut să-i studiez chipul, fără frica de a înfrunta acei ochi provocatori.

Avea un nas frumos sculptat, maxilar ferm și o gură pe care ieri o considerasem tandră, până în clipa în care-l văzusem vorbind cu Francis, când devenise de nerecunoscut din cauza asprimii. Acum, m-am surprins întrebându-mă în ce fel săruta.

Fără avertisment, își ridică ochii; privirea lui se aținti asupra mea și rămase așa, de parcă ar fi încercat să-mi citească gândurile.

M-am ridicat în pripă de pe lădița de ambalaj pe care stătusem.

– Poate că ar fi mai bine să plec, vere, am spus. Ești ocupat. Dacă ești drăguț, arată-mi doar unde oprește trăsura de poștă, ca să mă întorc la Landers.

Ridică o sprânceană cenușie din cauza prafului.

– Francis nu vine să te ia?

Am scuturat din cap.

– Ei bine, păru să slobozească aerul reținut în plămâni, sunt mai bine de două ceasuri până pleacă trăsura poștală. Dacă nu te-ai plictisit încă de activitatea de aici, vino cu mine la tranșee, să vezi ce mai scoatem la lumină. Mereu există posibilitatea apariției unui obiect unic. În vocea lui se simțea entuziasmul abia stăpânit.

– N-o să te deranjez? am întrebat. În nici un caz nu doream să-i stânjenesc munca, ale cărei rezultate probabil că oricum nu le-aș fi priceput.

Zâmbi ușor la reapariția accentului meu franțuzesc.

– De fapt, mi-ai fi de mare ajutor dacă ai lua notițe, în timp ce eu continuu săpăturile. Îmi întinse niște hârtie și un creion. Te pricepi la desen?

– Puțin. Tata mi-a explicat noțiunile de bază ale perspectivei și cum se redă pe hârtie textura plantelor.

– Bine. Am părăsit cortul și am pătruns pe terenul denivelat. Mama vorbea adesea despre talentul la desen al lui John Malbis. Poate că ți-a pomenit despre ea … mătușa Kate?

– De nenumărate ori, am replicat. Aș fi vrut să aflu mai multe despre familia lui – câți erau, dacă rămăseseră toți în India și altele asemenea – dar am ajuns la marginea unui șanț, iar el aștepta să cobor pe scara abruptă. Când am ezitat, neștiind ce să fac cu fusta, mi-a spus:

– Întâi cobor eu, apoi am să te ajut. Părea să nu-i treacă prin minte posibilitatea să mă răzgândesc.

Se prinse de scară și începu să coboare. I-am observat mâinile bronzate încleștate pe treptele de lemn. Când capul i-a ajuns în dreptul picioarelor mele, m-am surprins privind prin deschizătura cămășii la părul negru de pe pieptul lui, viril și, în mod ciudat, tulburător.

Ridicând capul, m-a văzut și am crezut că-mi interpretase greșit privirea, fiindcă m-a îndemnat:

– Mai bine te-ai întoarce.

– Poftim?

– Ca să poți coborî scara.

– Ah, da … Am vârât creionul și hârtia în sacul de mână încolăcit pe încheietură. Apoi, întorcându-mă, am prins laturile scării și am pus un picior pe prima treaptă, ținându-mi într-o parte poalele rochiei. Am simțit o înțepătură prin materialul subțire al pantofului și am orbecăit după următoarea treaptă – care părea nespus de departe.

Am simțit mâna lui Peter strângându-mi glezna. Atingerea era fermă, nelăsând posibilitatea de a fi interpretată drept mângâiere. Totuși, întregul meu trup a reacționat la acea atingere; eram foarte conștientă de bărbatul care-mi susținea piciorul, ghidându-l spre altă treaptă, apoi spre următoarea …

Apoi treptele se terminară, însă în vreme ce mă întorceam, brațele care sprijineau acum scara mă înconjuraseră.

– Ești încântătoare, Caroline, declară el. Apoi se îndepărtă, eliberându-mă, și porni cu pași mari spre capătul îndepărtat al tranșeei.

Așează o haină peste o grămadă de pietriș, improvizând un loc unde să pot sta jos, cu hârtia sprijinită pe genunchi. Ridică un sac de rafie plin cu

scule, se ghemui lângă mine și începu să îndepărteze pământul din jurul unui obiect îngropat. După puțină vreme, mi-am dat seama că reușise să uite în totalitate că eram femeie. Devenisem pur și simplu scrib și desenator; un martor al comentariilor lui asupra activității desfășurate aici, în Toft Green, unde tata își petrecuse copilăria și adolescența. Progresiv, am fost și eu absorbită, cu toate că o porțiune a creierului continua să fie conștientă de apropierea lui Peter; de tăria și suplețea lui, de concentrarea întregii sale energii și inteligențe – lucruri care mă atrăgeau cu o forță pe care n-o crezusem posibilă, având în vedere simțămintele mele pentru Francis.

De pe marginea șanțului, o umbră se lăsă asupra noastră, iar vocea lui Francis răsună ferm:

– Caroline.

Am tresărit. Uitasem de toate, inclusiv de praf, de oră, de căldură – până și de Francis – într-atât începuseră să mă captiveze Peter și preocupările lui.

– Ah – nu mă așteptam să vii, Francis.

– Clar. Silueta lui se desena, amenințător de înaltă, deasupra noastră; furia îi era atât de palpabilă încât părea să vibreze în aerul prăfos care ne despărțea. Ce naiba faci acolo – înveți meseria de salahor? Ți-ai murdărit hainele – părul – mâinile …

Peter ridică hârtiile pe care le scăpasem și își aruncă ochii asupra notelor; apoi, sprijinindu-se de malul șanțului cu brațele încrucișate pe piept, îi spuse lui Francis:

– Caroline pune educația primită de la tatăl ei în slujba orașului York. Îți trebuie ceva, vere?

Francis îl ignoră pe Peter și continuă să mi se adreseze:

– M-am gândit că ar fi mai bine să te duc chiar eu până la stația poștei. Fără îndoială că Peter n-are timp pentru asemenea politețe.

Antagonismul lor era pe punctul de a izbucni. Am ieșit în grabă din tranșee – a fost mult mai ușor acum – și l-am simțit pe Peter urmându-mă pe scară.

– Mi se pare, Francis, spuse el, când ajunserăm toți pe marginea șanțului, că noi doi avem coduri diferite de conduită. Dar nu, n-aveam de

gând s-o las pe Caroline să piardă poștalionul de la prânz, sau să caute stația de una singură. Nu este decât unsprezece și jumătate.

O clipă, rămaseră față în față, într-o înfruntare înăbușită; între timp, eu mă prefăceam a nu observa, scuturându-mi rochia de praf și punându-mi mănușile.

– Îți mulțumesc pentru ajutorul neprețuit, Caroline, mi se adresă Peter. Vrei să vii și mâine, ca să grăbim ritmul de lucru?

Mi-am spus că nu era decât o încercare de a-l înfrunta pe Francis, care îmi luase brațul într-un mod foatrte posesiv. Dar lucrul pe șantier îmi făcuse plăcere aproape în aceeași măsură ca și prezența incitantă a lui Peter. Cel dintâi îmi stimulase interesul pentru aprofundarea cunoașterii, pentru participarea la scoaterea la lumină a trecutului Yorkului; ultima – ei bine, consideram că este o problemă ce trebuie clarificată.

– Da, pe mâine, Peter, am promis. Voi fi aici pe la nouă, dacă Francis va fi amabil să mă aducă din nou.

Am simțit cum privirile celor doi se ciocnesc pe deasupra capului meu – ambii erau mult mai înalți. Apoi Francis vorbi, scuturându-mi praful de pe mânecă:

– N-ar fi rău să-ți amintești, Peter, că rochia unei doamne din occident nu se spală atât de ușor ca un sari indian, precum cele printre care te-ai născut … Ah, apropo, ești invitat la cină astă seară. Caroline a neglijat să-ți spună, sau nu poți să vii?

Uitasem, desigur. Toate întâmplările zilei contribuiseră la a-mi alunga din memorie mesajul Arabellei. Însă răspunsul nu mă dădu în vileag.

– La ce oră ar fi cel mai potrivit pentru Arabella? întrebă Peter.

– Șapte și jumătate, răspunse scurt Francis, cina urmând să fie servită la opt. Apoi mă conduse în grabă afară din șantierul în care petrecusem o dimineață atât de distractivă încât abia așteptam să revin.

Când zgomotul haotic rămase în urmă, Francis spuse:

– Ei bine, întrucât nu dorești să prânzești cu mine, lasă-mă să-ți ofer măcar un șerbet, câtă vreme așteptăm trăsura. Probabil că ți s-a uscat gâtlejul în locul acela îngrozitor.

Mă conduse la o cafenea de lângă pod, care-mi amintea de localurile scumpe, de același fel, din Paris. Avea separeuri și niște pilaștri vopsiți în

alb; măsuțe aurii și scaune tapisate cu pluș roșu în ton cu draperiile; coșulețe suspendate, cu plante agățătoare și un miros discret de ciocolată fină și parfumuri bune. La mese erau așezați mai mulți clienți bine îmbrăcați, bând cafea din cești de porțelan chinezesc, răcorindu-se cu limonadă, sau mâncând din boluri de argint. În ciuda murmurului conversațiilor, localul dădea senzația de discreție și prestanță. Un chelner îmbrăcat în uniformă neagră veni să ne ia comanda, iar Francis ridică sprânceana întrebător în direcția mea.

– Aș dori un pahar de *citron pressé*, vă rog. Nu cunoșteam termenul englezesc.

– Desigur, draga mea. Și eu la fel – amintirea Franței. Comandă două limonade reci.

În vreme ce așteptam, Francis se sprijini mai relaxat pe spătarul scaunului, zâmbindu-mi cu blândețe, într-o dispoziție atât de netulburată de parcă scena cu Peter nici n-ar fi avut loc.

– Îți place aici, Caro? întrebă el.

– Da, foarte mult. Începusem să mă calmez, la rândul meu.

– Mi se pare că patronul are gust, continuă el. Doar pune în vânzare sortimente de ceai și cafea furnizate exclusiv de Malbis Company! Ceea ce-mi aduce aminte: voiam să-i spun ceva despre noul transport primit azi-dimineață. Te rog să mă scuzi câteva clipe.

Traversă încăperea; dădu la o parte o draperie roșie deasupra căreia se putea citi „Intrarea interzisă" și trecu mai departe, cu degajarea omului de afaceri aflat pe propriul domeniu.

Chelnerul aduse băuturile: gălbui și reci, în pahare de cristal, însoțite de zaharnițe de argint cu linguriță atașate. Tocmai amestecam zahărul în pahar, când am auzit o voce feminină, matură, venind dintr-un separeu vecin:

– Nu era Francis Malbis cel care tocmai a trecut?

Un glas mai tineresc, mai puțin sigur, răspunse:

– Așa cred, mătușă Harcourt.

– Păi, ar trebui să fii sigură, nepoată, orice s-ar zice!

– *Te rog* …

– Ah, nu te mai văita, pentru numele Domnului! A venit însoțit?

– Nu știu.

– Ba sigur că știi. Ți-am văzut fața. La care masă?

Perdelele separeului se mișcară, cu un foșnet specific.

Întorcând brusc ochii în direcția aceea, am surprins lucirea unei lorniete fixate asupra mea, ținută de o mână ca o gheară, încărcată de bijuterii.

Un moment, privirile noastre se întâlniră, apoi mi-am îndreptat atenția spre figura stânjenită a nepoatei și mi-am dat seama că fusese atrăgătoare cândva. Mă întrebam ce se petrecuse între ea și Francis – și cu cât timp în urmă – când ruda ei vârstnică enunță cu claritate malițioasă:

– Aaaa, un vinișor nou, proaspăt și acidulat pentru prințul negustor! Însă aud că intreprinderea n-o duce prea bine după retragerea bătrânului Giles. Oare își poate permite Francis să fondeze o nouă pivniță de lux?

M-am ridicat cu calm de la locul meu și m-am apropiat de separeu. Cu ambele mâini am dat la o parte draperiile. Lumina pătrunsă a scos la iveală o mutră bătrână și acră, precum și una mai tânără, chinuită.

– Doamnă Harcourt, m-am adresat mătușii, numele meu este Malbis. Această informație vă scoate din domeniul supozițiilor? Apoi i-am luat lornieta din mână și i-am spart lentilele cu un ibric de argint aflat pe masă, lângă cotul ei. Înainte să revin la masa mea, aș fi putut jura că tânăra îmi zâmbise.

Cele două părăsiră cafeneaua exact în momentul întoarcerii lui Francis. Nu le observase, iar eu nu i-am povestit nimic. După ce ne-am terminat băuturile, m-a condus la stația de poștă și am așteptat acolo plecarea poștalionului.

Prima oprire a fost Lendal, care, conform hărții, se afla la sud-est de strada Coney. Spre marea mea surprindere, Peter se urcă în vehiculul tras de patru cai. Vecinul de alături coborâse, așa că luă loc lângă mine. Am observat că îmbrăcase o haină, își încheiase cămașa și își pusese cravată.

– Tocmai mă îndreptam spre han pentru o gustare cu brânză și bere, spuse el, respirând anevoie, dar văzându-ți trăsura, mi-am spus că aș putea să te însoțesc până la Bootham Bar – dacă nu te deranjez. Privi în jos spre mâinile împreunate pe genunchi. Voiam să te asigur, Caroline, că te-aș fi condus chiar eu la stație, dacă Francis n-ar fi venit după tine.

M-a mișcat neliniștea cu care încerca să se disculpe de acuzațiile lui Francis. I-am atins încheietura cu mâna înmănușată și i-am vorbit cu blândețe:

– Îți mulțumesc, Peter. Dar n-o să ai drum lung de făcut la întoarcerea pe șantier?

Înainte de a răspunde, mă privi cu o intensitate ciudată, pe gânduri.

– În dimineața asta, am avut senzația că am călătorit tot drumul din India până aici, cu unicul scop de a te întâlni.

Apoi îmi luă mâna și, îndepărtând mănușa, o mângâie încetișor cu vârfurile degetelor. Era un gest neașteptat; putea sugera mai multă senzualitate decât dorise. Chiar asta s-a petrecut, de parcă m-ar fi dezbrăcat și ar fi început să-mi exploreze toate colinele și depresiunile trupului.

Pricepând că eram într-o stare de surescitare emoțională, încă de aseară, mi-am retras mâna și i-am spus destul de potolit:

– Aproape am ajuns la Bootham Bar. Pe deseară, Peter, *au revoir* ! A rămas pe peronul îngust, privind după poștalion până ce a dispărut. Inima îmi bătea tare, acoperind zgomotul copitelor pe pavaj.

***

După-amiază, acasă, am însoțit-o pe Arabella într-o plimbare agale prin grădina cu trandafiri, Helen luându-ne-o mereu înainte. La capătul cel mai îndepărtat, Bella s-a oprit să se odihnească pe o bancă, lângă zidul de piatră șlefuită împodobit cu plante agățătoare, în vreme ce Helen și cu mine adunam un coș cu flori pentru decorarea mesei, la cină. Apoi Helen le duse în casă, ca să le pună în apă.

Era o copilă încântătoare; vioaie, brunetă, drăguță și inteligentă, mult peste ceea ce ai fi putut aștepta de la cei opt sau nouă ani. Discutase cu mine pe un ton matur, povestindu-mi despre plăcuta perioadă pe care o petrecuse la părinții mamei – care locuiau în Scarborough – din octombrie anul trecut până la Paște; timp în care Arabella fusese foarte bolnavă, probabil. Mă bucurasem să aflu că avea bunici atât de iubitori, dispuși să aibă grijă de ea în momente de criză. Totuși, îmi părea teribil de rău că frățiorul ei nu trăise, atât pentru ea cât și pentru Arabella.

Astăzi, Bella părea deprimată, părăsită de toată însuflețirea ce o animase cu o seară în urmă. Mă întrebam dacă nu cumva simțise lipsa lui Francis, atunci când ieșise să se plimbe în grădină, spre dimineață. Acum se uita la frumusețea sălbatică a grădinii, cu priviri pierdute. Apoi murmură ceva despre „trecerea verii" și suspină din greu.

Ca să-i abat gândurile, am întrebat-o ce va îmbrăca pentru cină – poate că minunata rochie de culoarea fildeșului? Mi-a răspuns cu un vizibil efort de atenție că în garderobul ei existau o mulțime de haine cumpărate anul trecut, pe care abia dacă apucase să le poarte. Dacă doream, puteam să aleg în locul ei. Iar ulterior, aș fi putut-o ajuta să se îmbrace, ca să n-o mai cheme pe Emmy sau pe doamna Dean.

– Dar aș prefera să te ascult vorbind, Caroline. Apoi adăugă cu patetism: sper să rămâi aici multă vreme.

Mi-a venit foarte greu să-i răspund, deoarece aveam de gând să plec cu prima ocazie, deși nu mă simțeam în stare să-i spun așa ceva.

– Bunica Jeanne are nevoie de mine la Dieppe, am încercat o scuză. Acum, că se construiește în sfârșit și la noi o cale ferată, orașul este plin de muncitori care au nevoie de cazare. Jeanne va avea în chirie o duzină de ingineri, de la sfârșitul lui august până la iarnă.

– Ah, dar în august are loc și York's Race Week, spuse Arabella. Trebuie să rămâi până atunci, Caroline. Să vezi parada modei la Knavesmire! Și să participi la baluri, dineuri, concerte …

Aerul încărcat de mireasma trandafirilor păru să-i completeze gândul: *așa cum făceam și eu*. Am bătut-o ușurel pe mână.

– Hai să intrăm și să-ți găsim o ținută frumoasă pentru astă-seară, Bella. În cinstea vizitei lui Peter.

Începusem să mergem spre casă, când îmi zâmbi și-mi strânse mâna conspirativ.

– Cred că ar fi mai important să te gătești chiar tu pentru această ocazie, draga mea. Ar fi un soț minunat – dacă l-ai accepta în acest rol.

Mi-am dat seama că aștepta confidențe din parte-mi privind ceea ce simțeam față de Peter. Dar nu-i puteam dezvălui nimic, deoarece emoțiile mele erau foarte neclare – atracția față de Peter concura dureros cu sentimentul vechi pentru Francis.

Capitolul 5

După toate aparențele, fusese o cină în familie la care participaseră oameni bine îmbrăcați, într-o atmosferă plăcută. Francis și Peter erau gătiți și ferchezuiți. Noi aleseserăm niște rochii ce aminteau culorile trandafirilor: roșu-închis pentru Arabella, roșu-aprins pentru Helen și galben pentru mine – toate asortându-se cu minunatul ornament de cristal ce împodobea masa și pe care Bella îl înconjurase cu lumânări parfumate. Mă străduisem atât de mult să-i aranjez părul, încât nu mai avusesem vreme decât să-l gătesc foarte simplu pe al meu, pieptănat spre spate, cu excepția câtorva șuvițe, și prins într-un coc înalt. Dar alura sa dreaptă, spălăcită, nu-mi permitea oricum cine știe ce coafură. În grabă, îmi pusesem un colier, brățări și cercei de aur cu chihlimbar, după care coborâsem.

În jurul mesei, conversația devenise deja animată: Peter îi făcea pe toți să râdă, Francis împărtășea ultimele noutăți, Iar Helen continua să povestească despre litoralul și parcurile din Scarborough, care-i plăcuseră atât de mult. Atât Bella cât și eu n-am fost nevoite să intervenim decât cu rare replici.

Vorbiserăm mult în vreme ce ne găteam în micul budoar de lângă hol, pe care-l folosea ca dormitor pe timpul zilei. Îi simțisem disperarea de a comunica – de a vorbi cu cineva de încredere – despre o chestiune care-i apăsa cugetul. Totuși, nu reușisem să descopăr despre ce era vorba. Poate, instinctiv, n-avea suficientă încredere în mine, cu toate că în

micuța cameră plină de obiecte intime, m-am simțit foarte apropiată de ea – și mai rușinată ca niciodată pentru atracția față de Francis.

Eram foarte conștientă de acest sentiment: de frumusețea lui matură, de grația relaxată. Observasem și câtă grijă avea să nu mă privească prea des. Dar de câte ori o făcea, ochii lui păreau să mă dezmierde. Mă bucuram că masa îi ascundea jumătate din persoana mea.

Oare exista vreun leac pentru febra ce începuse să ne mistuie deopotrivă? Și cât timp o puteam ascunde, sau reușeam să i ne opunem, dacă aș mai fi rămas acolo? Francis era un bărbat cu experiență, obișnuit să fie stăpân pe propria viață. Iar eu, deși fizic inocentă, eram departe de a fi ignorantă; viața alături de Josette nu mă ferise de realități. Așa că ambii eram conștienți după ce tânjeam. Și trăind sub același acoperiș, era imposibil să nu se ivească ocazia de a ne împlini dorințele vinovate.

Mă întrebam dacă aveam suficientă tărie să rezist propriilor instincte. Să țin seama de Arabella – de Helen …

Peter mă privea din nou, cu un soi de împăcare fatalistă, care-mi dădea fiori. Am avut iar senzația că-mi cunoștea sentimentele și că era tot mai descurajat. Nu-l agreea pe Francis, nu mai aveam nici o îndoială, după cum nici Francis nu-l avea la suflet. Dar antipatia asta n-avea cum să fi fost generată de mine; apărusem prea de curând. Simțeam o dușmănie veche, mai profundă, care fusese temporar lăsată la o parte astă-seară.

Susținându-i cu hotărâre privirea, m-am întrebat de ce nu mă îndrăgostisem de el și el de mine. Aveam vârste suficient de apropiate; eram necăsătoriți, proveneam din aceeași familie, dar rudenia era suficient de îndepărtată. O legătură între noi ar fi fost atât potrivită cât și comodă.

Totuși, soarta nu funcționează astfel și nici nu-ți dă de ales. Între Peter Stanbury și mine nu se înfiripase sentimentul special și reciproc care să împrumute fiecărui gest, fiecărei vorbe, acea calitate aparte de imponderabilitate. Peter și cu mine – ei bine, aveam picioarele bine înfipte în pământ. Sau într-o tranșee, cum fusese cazul azi-dimineață! Dar apropierea noastră nu condusese la alte intimități, cu excepția declarației lui: „Ești tare frumoasă, Caroline”.

Arabella făcu o remarcă și în vreme ce Peter se întorcea să-i răspundă, am observat că expresia feței i s-a schimbat. În sufletul meu, evenimentul a stârnit un soi de invidie. Figura i-a fost dintr-o dată cuprinsă de

tandrețe, emanând o simpatie datorată mai degrabă înțelegerii decât milei. Copleșitoarea prietenie cu care o învăluia, care nu se revărsase niciodată și-n direcția mea, m-a consternat. M-am întrebat ce anume o generase; și când. Dar nu știam o mulțime de lucruri despre rudele mele din Anglia…

Să fi fost amanți, Peter și Arabella? După toate cele, ea nu avea decât în jur de treizeci de ani, mult mai puțini decât Francis. Mi-am adus aminte ceva ce-mi spusese mai înainte și i-am acordat altă semnificație – căci îmi imaginasem că vorbea despre soțul ei:

– În dragoste, încrederea este foarte importantă, Caroline. Chiar dacă din punct de vedere fizic n-a mai rămas nimic – îi văzusem în oglindă zâmbetul crispat – avem nevoie de chezășii că încă posedăm măcar un colțișor din inima celuilalt; numai al nostru; inviolabil. *Personalitatea noastră intimă are nevoie de această demonstrație.*

Să fi fost vorba despre Peter? Privirile lui erau pline de căldură admirativă, ale ei de recunoștință. Nu făceam decât să caut, în trecutul lor, scuze pentru potențialele mele păcate, în vreme ce mă întrebam dacă la noapte Francis se va plimba din nou prin parc.

Vocea cristalină a Helenei îmi întrerupsese cugetările.

– Vere Peter, chiar trebuie să continui săpăturile toată vara? Ca acum doi ani, la Aldborough?

– Nu, puișor, replicase el, aici, în York, nu vom lucra decât încă o saptămână sau zece zile. Pe urmă, nu va mai fi posibil.

– Adică – se interesase Francis – până atunci, șantierul căii ferate va fi practic acoperit?

– Din păcate, da. Am fi fost fericiți să dispunem de mai mult timp.

– Progresul nu poate fi ținut în loc pe seama trecutului, vere.

– Care progres? Ochii negri părură să-i fulgere pe cei albaștri-deschis. Să amplasezi obstacole pe minunatele văi? Să ruinezi frumusețea împrejurimilor orașului cu viaducte și defrișări? Să răpești moștenirile ancestrale?

– Ah, fii serios, îl transformi pe domnul Brunel într-un fel de răufăcător. Iar bunul domn Stephenson …

– Nu-i învinovățesc pe inventatori, arhitecți și ingineri, cu nimic mai mult decât pe muncitorii cu lopeți și târnăcoape. Dar îi acuz pe lacomi –

finanțiști, planificatori, intreprinzători ai tot mai multor companii. Exploatând cupiditatea acționarilor, demonstrează lipsă de perspectivă și chiar de moralitate.

Francis păruse descumpănit de duritatea discursului. Clipise, dar își revenise rapid.

– Poate că ar fi indicat să candidezi pentru parlament, spusese el. Căci mi se pare că-ți ratezi vocația cu antichitățile, cernând pământul în locuri uitate de dumnezeu. Că veni vorba, adăugase, aplecându-se peste masă, de ce o faci, Peter? Întotdeauna, mi s-a părut un hobby cel puțin ciudat.

– Vocație, nu hobby, îl corectase scurt Peter. Și cândva, o să fie profesie onorabilă.

– Profesie? Ah, nu prea cred. Francis scuturase din cap, manifestându-și profundul regret de a nu fi de acord. Fiindcă ce altceva ar putea reprezenta decât o scurmare a pământului – în căutarea unor obiecte pe care până și barbarii le-au aruncat. Ne cunoaștem istoria, vere. Totul este descifrat. Nu poți accepta realitatea asta, ca să-ți dedici timpul și energiile tinerești unei activități mai utile?

Maxilarul lui Peter se încleștase periculos, dar tonul rămăsese controlat în vreme ce replica:

– Cum ar fi, să te ajut să-ți administrezi imperiul comercial, Francis?

– Păi, răspunse el, zâmbind tolerant, un interes cât de cât pentru afaceri m-ar fi bucurat, din parte-ți, înainte de a te inscrie la Oxford. L-ar fi încântat și pe unchiul Giles, cred. Dar așa … L-ai văzut pe bătrân de când te-ai întors?

– Da, l-am vizitat aseară la azil. I-am spus că am cunoscut-o pe nepoata lui. Peter se întorsese spre mine. Încă de când Francis i-a spus că vii, este nerăbdător să te vadă, Caroline. Acum, ca urmare a descrierii mele, este cuprins de emoție anticipativă. Mă privi cu sinceră admirație, care părea mai degrabă o provocare pentru Francis decât un compliment la adresa mea. Pot să te duc în vizită, într-o seară, cât mai curând?

– O voi duce chiar eu, intervenise Francis. Am aranjat totul săptămâna trecută, când am discutat cu intendentul azilului. Adică dacă verișoara Caroline dorește să-și petreacă o oră cu un bătrân cam obositor, desigur.

– Nimic nu-mi va face mai multă plăcere, am replicat imediat, decât să-l cunosc pe unchiul despre care tata vorbea atât de des.

Cât despre cel care avea să mă conducă la Giles Malbis, ei bine, urma să aștept ca problema să se rezolve de la sine. Atitudine obligatorie în cazul unei asemenea agresivități abia mascate.

Relația tensionată dintre Peter și Francis îmi provoca temeri. De parcă abia așteptau o primă încălcare cât de mică a termenilor, pentru a renunța la armistițiul stabilit; apoi ar fi urmat violență, poate distrugătoare pentru ambii. Cu toate că diferența de vârstă era destul de mare, simțeam că sunt de forțe apropiate. În ce mă privea, puternica atracție fizică exercitată de Francis era echilibrată de aderarea mea la principiile enunțate de Peter; împotriva dorinței, aveam chiar admirație pentru intransigența lui. Mă simțeam tot mai atrasă de el, ca prinsă într-un flux puternic, implacabil, fără nici o legătură cu vâltoarea copleșitoare a pasiunii lui Francis. Poate că din această cauză Arabella îmi stârnise invidie.

Ce însemnau acești doi bărbați pentru ea? m-am întrebat din nou, studiind-o. Dar figura ei frumoasă rămăsese impasibilă, în lumina candelabrelor și în mutenia marmoreană a paraliziei, în vreme ce mâinile continuau lupta temerară cu tacâmurile.

– N-am avut ocazia s-o aud pe Caroline cântând la pian, i se plânsese Helen lui Peter, în vreme ce treceam toți în salon. Aseară, am fost trimisă la culcare înainte de sosirea ei. Și pariez că la fel se va întâmpla și astăzi, înainte ca ea să cânte!

– Nu, n-ai să fii. Peter se dusese direct la pian, ridicase capacul claviaturii și, înclinându-se exagerat, adoptase un accent străin foarte puternic, spre amuzamentul Helenei:

– Don'șoară Malbis, n-ați vrea să ne încântați cu puțină muzică?

– Doar dacă cineva se sacrifică să cânte cu mine, pentru a-mi masca greșelile, izbucnisem în râs. Ce spui, Peter? Ieri, în tren, tu și amicii tăi păreați într-o formă excelentă.

– Aha, deci ne-ai auzit? Am interpretat în aer liber cam o duzină de cântece tradiționale, dacă mă ajută memoria; apoi am trecut la compozițiile surorilor Sheridan – și câteva melodii de-ale lui Mendelssohn, pentru echilibru, în limba germană! Dar ce vom cânta acum? Să lăsăm sorții să decidă. Continua să se prostească pentru a o înveseli pe Helen.

Deschisese la întâmplare un caiet cu partituri, care zăcea pe scaunul pianului. Am zărit titlul de pe pagină, „Beleve Me, if All those Endearing Young Charms" (Crede-mă, dacă dragele tale farmece tinerești …) și eram gata-gata să declar că era foarte potrivită, când am observat aproape imperceptibila clătinare din cap a lui Peter. Apoi am priceput ceea ce el înțelesese mai iute ca mine: cât de dureroase s-ar fi putut dovedi cuvintele pentru Arabella, chiar dacă nu cunoștea povestea tragică a compoziției.

Așa stând lucrurile, ne-am orientat spre *Moore's The Minstrel Boy*. Numai că, pe toată durata acelui cântec și a celor care au urmat, gândul meu a rămas la poetul a cărui tânără și minunată soție se îmbolnăvise de variolă – cu consecințe fatale, cum s-a văzut mai târziu. Lui i se interzisese accesul în cameră. Dar se așezase sub fereastră și-i cântase un cântec abia compus, drept chezășie a dragostei lui nepieritoare:

„Crede-mă, dacă dragele tale farmece tinerești,
Pe care astăzi le admir, iubitor,
S-ar pierde mâine și mi-ar umple efemer brațele
Ca minunate daruri ce se vestejesc;
Tu mi-ai dăinui în inimă la fel ca-n astă clipă.
Așa că n-are decât să-ți pălească frumusețea;
Lângă prețioasa ruină, toate visările inimii
Vor continua să se îngemăneze, inocente …"

Helen fusese trimisă la culcare, iar noaptea de vară se lăsase deja, când Peter se ridicase, spunând:

– Ei bine, Bella, ar cam fi timpul să-mi iau tălpășița – nu, nu-l chema pe servitor, Francis; a răsărit luna și este aproape plină; am să-mi găsesc singur drumul până la mârțoaga din grajd. Ce ai spune de o gură de aer proaspăt, Caroline?

– Da … de ce nu, am acceptat, în ciuda încruntării lui Francis.

Mi-am pus un șal peste umeri, în vreme ce Peter își încheia mantia peste hainele de seară. Am ieșit împreună pe ușa laterală, lângă intrarea în grădina de trandafiri. În aerul nemișcat, încă slab luminat, dăinuia o mireasmă puternică. Luna arăta ca un măr descojit, din care lipsea doar o mică felie. Era o noapte perfectă pentru îndrăgostiți, dacă Peter și cu mine am fi fost acea postură.

Dar nu era cazul; deoarece imediat ce am rămas singuri, mi se adresase:

– Vreau să-ți vorbesc. Mâine dimineață – vei încerca să vii? E foarte important. Înainte de a-l cunoaște pe Giles.

– De ce nu acum? am întrebat cu sufletul la gură, încercând să țin pasul cu el.

– Fiindcă, dacă-i să ne luăm după expresia feței lui Francis când am ieșit, va veni după noi cât de repede. Avem nevoie de mai mult timp pentru ceea ce am să-ți povestesc. Deci, am promisiunea ta că vei veni din nou pe șantier mâine dimineață?

– Prea bine, am replicat fără elan, conștientă că s-ar fi putut să aflu ceva ce nu doream să știu – ceva privindu-l pe Francis, care mi-ar fi declanșat o reacție la fel de violentă ca cea provocată de bătrâna aceea îngrozitoare din cafenea. Într-un asemenea caz, toate eventualele suspiciuni ale lui Peter s-ar fi confirmat – Peter, mereu vigilentul inamic.

Apoi mi-a venit în minte, fără nici o urmă de remușcare, că trebuia să-l dezarmez înainte de a apuca să lovească în Francis, deoarece n-aș fi fost în stare să suport distrugerea idolului meu. Iar o femeie avea la dispoziție o singură metodă. Avea însă să funcționeze în cazul creierului ager, perceptiv, al lui Peter, pregătit să înregistreze cea mai mică notă distonantă?

N-aveam voie să par falsă. Doar îl găseam atrăgător, nu-i așa? Și azi-dimineață, pe scară, când îmi cuprinsese gleznele, eram convinsă că ambii fuseserăm conștienți … el fusese nevoit să-și caute refugiu în muncă. Deci era la fel de sensibil ca mine la senzualitate …

Ajunseserăm la grajdul luminat de o lampă cu gaz, ale cărei raze se contopeau cu cele ale lunii de deasupra porții. Nici urmă de argat. Dar scosese șaua și căpăstrul calului închiriat de Peter și le lăsase pe un balot de fân, sub lampă. Calul fusese hrănit și țesălat.

– I-am spus băiatului să nu mă aștepte, mormăise Peter, punând șaua pe cal. Ar fi bine să faci la fel, Caroline. Așa că, pe mâine! Bătuse ușor cu palma grumazul animalului și începuse să strângă chingile harnașamentului.

– Credeam că m-ai invitat să te conduc până pleci, am argumentat, introducând o curea prin cataramă, alături de cea la care lucra. Degetele ni se atinseseră ușor.

– S-ar putea să nu fie înțelept.

– De ce, Peter? Privindu-l dintr-o parte, figura lui umbrită îmi părea aproape sinistră. Buzele strânse mi-au sugerat din nou ideea absurdă că

era capabil să-mi citească gândurile – că pricepuse intenția mea de a-l seduce pentru a-l păstra pe Francis neîntinat – sau imaginea pe care mi-o construisem despre el.

Strânsese catarama chingii și răspunsese:

– Poate, din cauza lunii pline și a mireasmei de trandafiri, vorbise el cu întreruperi provocate de înșeuarea calului, iar eu sunt sensibil la frumusețe. Dar știi asta – pentru că ți-am spus-o azi-dimineață – după ce volănașele rochiei tale au conspirat să mă incite!

Își proptise coatele pe șaua fixată și își petrecuse degetele prin păr.

– Doamne, continuase el râzând, să ajung să mă simt iar ca un boboc – gata să compun poezii despre conduri de dantelă!

Se întorsese spre mine, cuprinzându-mi încheieturile mâinilor.

– Știi foarte bine cum e cu tentațiile astea romantice, nu-i așa, Caroline? Le simți și tu. Și le provoci. Dar trebuie să ai grijă de realitate – *în privința lui Francis*.

Ar fi trebuit să mint; să protestez, arătând că n-am decât o afecțiune de verișoară pentru Francis și să las lucrurile așa, sperând că Peter m-ar fi crezut. În loc de asta, pumnii mi se strânseseră în mâinile lui și-i spusesem:

– Sunt suficient de matură pentru a înfrunta realitatea.

– Zău?

Fără avertisment, îmi răsucise brațele la spate. Apoi gura lui se lipise de a mea într-un sărut brutal, care-mi întredeschisese cu forța buzele și dinții.

Voiam să strig, deși nu din cauza durerii fizice, ci numai datorită suferinței brusc provocate de propria conștientizare: tânjeam să fiu deplin posedată de omul pe care-mi pusesem în minte să-l înșel, astfel încât imaginea altuia, a lui Francis, să nu-mi fie afectată – iar trupul să nu-i fie rănit în speranța că ar putea să-l posede pe al meu. Și totuși, corpul mă trădase năzuind după dragostea inamicului. Gura mea părea să se topească sub atingerea lui. Eram strânsă lângă pieptul a cărui goliciune o admirasem azi-dimineață, viril, acoperit de păr.

Îmi eliberase mâinile, astfel încât am putut să-l îmbrățișez, în vreme ce brațele lui continuau să-mi încercuiască mijlocul – atingându-mă cu un soi de rapacitate metodică, stăvilită doar de bogăția rochiei. Apoi îmi

cuprinseseră rotunjimile sânilor, iar degetele îmi apăsaseră pielea goală de deasupra corsajului, urmărind linia decolteului și încercând să scoată la lumină ceea ce abia acoperea. Sărutările lui fierbinți coborâseră pe gât. Îi puteam vedea silueta aplecată asupra mea. I-am simțit respirația arzătoare în despicătura decolteului și buzele căutând întăriturile … apoi nimic nu mai avusese importanță, sau semnificație, cu excepția fuziunii trupurilor noastre.

Pe urmă, se îndreptase; rămăsese lângă mine; mă privise cu o expresie pe care n-am putut-o descifra, în vreme ce mâinile îi căzuseră pe lângă corp.

– Caroline, șoptise el, te iubesc și te respect prea mult ca să mă mulțumesc cu o seducție ocazională. Dar pentru numele Domnului, nu intra în jocul ăsta și cu Francis, *căci Bella ar muri.*

Apoi îmi ridicase șalul de pe maldărul de paie și, scoțând calul din grajd, încălecase repede și plecase.

***

Îndată ce am ajuns în cameră, m-am simțit copleșită de extenuare. De trei nopți nu mai dormisem: prima înainte de plecarea din Franța, a doua la Londra și ultima aseară. Acum, mă simțeam de parcă aș fi luat laudanum și prea incoerentă pentru a cugeta la cele petrecute, la efectul zdrobitor pe care-l avuseseră asupra mea și la avertismentul năucitor al lui Peter: „Bella va muri".

Singura explicație care se conturase în mintea mea era că probabil inima ei slăbită ar fi cedat, din cauza șocului, la dezvăluirea infidelității lui Francis – mai ales cu mine. Era absolut dependentă de el. Iar de astăzi, începuse să-mi arate o încredere emoționantă, încredințându-mi unele suferințe profunde.

În vreme ce mă dezbrăcam, am priceput că trebuia cu orice preț să resping orice alte avansuri ale soțului ei. Numai că n-o puteam face folosindu-l pe Peter, așa cum intenționasem, spre rușinea mea.

Atât vorbele cât și faptele lui mă lămuriseră că mă iubea și respecta – totuși, le asociase cu cuvinte ca „seducție ocazională" și „joc", de parcă nu m-ar fi considerat cu nimic mai presus de o desfrânată, periculoasă pentru propriul neam.

Gândindu-mă la viitorul imediat, am fost cuprinsă de temeri. De a nu-l răni pe Francis, împiedicând orice gest sau cuvânt de-al lui care ar fi putut fi observat de Bella, cu toate că tânjeam după orice semn de dragoste din parte-i. Până și încruntarea din seara asta, când ieșisem să-l conduc pe Peter, mă umpluse de fericirea *că-i păsa*. Dar să pretind acum – sau poate să admit? – că-l preferam pe Peter – n-aș fi putut nici dacă ar fi fost adevărat.

Și totuși, trebuia! M-am stropit pe față cu apa rece din lighean, simțind cum diluează lacrimile fierbinți, în vreme ce, gândindu-mă la Arabella, am știut că trebuie să descurajez iubirea pe care mi-o arăta Francis; s-o înlocuiesc cu amărăciunea respingerii, rănindu-i de moarte mândria. După scurtă vreme, dacă-mi reușea „jocul" într-atât încât să păstrez interesul lui Peter, Francis va mulțumi providenței că scăpase de fiica Josettei Malbis. Niciodată n-o plăcuse, sau acceptase pe mama. În cele din urmă, ar fi ajuns să mă disprețuiască și pe mine …

Tot ce-mi doream acum era să dorm. Doar în somn aș fi putut uita tortura interioară.

Complet dezbrăcată, m-am privit o clipă în oglinda înaltă. Dar asta mi-a adus brusc în minte experiența din copilărie, așa că am luat grăbită cămașa de noapte de pe pat și am tras-o pe mine cu asemenea pripeală încât mi s-a desfăcut cocul. Am scos acele care susțineau șuvițele lungi și am renunțat să mă mai pieptăn. Eram prea obosită pentru asta. Sau – după ce am suflat în lumânare – să traversez din nou încăperea pentru a încuia ușa.

M-am scufundat în somn de-a latul patului, înainte de a mai apuca să trag așternutul peste mine.

Nu-mi dădeam seama câtă vreme trecuse, sau unde mă aflam. Am simțit doar că nu mai eram singură în cameră. Cineva îmi vorbea.

– Caro, trezește-te. Era vocea lui Francis. Degetele lui insistente, însă tandre, îmi mângâiau spatele; se strângeau în jurul taliei, încercând să mă ridice.

Întorcându-mă pe jumătate, i-am căzut în brațe ca o păpușă dezarticulată, în timp ce pleoapele de plumb se întredeschiseră, lăsându-mă să-i zăresc silueta înaltă și suplă, acoperită cu un fel de halat de casă cu cordon lat. O altă lumânare, aprinsă, stătea lângă a mea, pe noptieră.

Apoi fruntea îmi căzu pe pieptul lui, acoperit doar de reverele de mătase. Înainte ca pleoapele să se închidă din nou, în fața ochilor mi-au apărut niște peri blonzi.

Așadar, venise. Inevitabil. Nu mai era nimic de făcut. Prea târziu. Iar el n-avea să se oprească, așa cum procedase Peter, cu cruzime, înainte ca dorința să-mi fie satisfăcută. Îl voi lăsa să mă posede în somn și astfel vina se va diminua …

– Trebuie să te trezești, Caro. Repede. Să vii cu mine. Unde-ți sunt papucii?

La ce-mi erau necesari papucii? m-am întrebat. Dar el se aplecase să-i caute. L-am sărutat pe creștet – am fost surprinsă de ușoara rărire a părului blond, pe care n-o observasem până atunci.

Îmi prinsese un picior și încerca să-l vâre în papuc. Nu mă simțeam în stare să-l ajut. Nu reușeam să mă trezesc.

– Ah, haide să dormim, Francis, am murmurat. Desigur, voiseм să spun împreună. Căci în întreaga lume, nu mai era nimeni în afară de noi.

Respirația îi era îngreuiată de efortul de a-mi încălța și celălalt picior. În curând, ar fi trebuit să mă ridic. Să merg acolo unde dorea el să mă ducă. *Repede*, așa spusese. Încă nu eram pe deplin conștientă. Momentele de luciditate alternau cu cele de somnolență.

L-am cuprins cu brațele pe după gât, ca să-mi opresc mișcarea legănată. Îngenunchease. Își lăsă fruntea în poala mea. Acum, ambele lui mâini pătrunseseră sub cămașa de noapte; pe coapse; pe șolduri …

Reacția instinctivă a virginității mă făcu să mă opun, chiar să mă zbat.

Prinzându-mă de sub brațe, mă ridică și mă ținu strâns lipită de el. Trezită dintr-o dată, am știut că nu mai purta nimic pe sub halatul de mătase și mi-am dat seama că mă dorea mai mult decât orice pe lumea asta. Nu mai exista nici Arabella, nici Helen, nici Peter – Peter, cel căruia nu-i opusesem rezistență.

Un sunet complet necunoscut îmi ieși din gâtlej. Francis îl înăbuși, sărutându-mă cu pasiune; o clipă, perciunii lui aurii îmi mângâiară fața. Apoi se retrase și spuse:

– Caro, trebuie să vii și să stai cu Bella. A avut alt atac de cord. Am trimis după doctorul Cant.

Capitolul 6

Ora trei! Ceasul la care ești cel mai vulnerabil. Valabil atât în cazul meu, cât și pentru Arabella.

Fără cuvinte, m-am așezat lângă patul ei, ținând-o de mână și m-am rugat să nu moară. Tenul îi era alb-albăstriu, parcă dăltuit; pleopele închise îi împrumutau aspectul unei efigii funerare.

Casa se trezise la viață, plină de sunetele activității servitorilor care se pregăteau să facă față crizei. Nu era prima dată – mișcările precise ale doamnei Dean o mărturiseau de la prima vedere. Totuși, nu fusese vina noastră – a mea și a lui Francis. Doctorul fusese chemat înainte ca Francis să mă trezească. Și n-avusese intenția să mă atingă. Propriile mele gesturi îl împinseseră. Cu toate astea, Peter îl va judeca. Cum altfel, dacă tocmai mă avertizase atât de explicit?

Ar fi trebuit să-i trimit un mesaj la York. Dar conținutul depindea foarte mult de ce va spune doctorul Cant: doamna Malbis a murit, sau e pe moarte, sau își va reveni … Și poate că va fi stabilită și o cauză a ultimei crize. Vremea călduroasă. Excesul de efort. Emoțiile provocate de petrecere – sau chiar o mâncare sau o băutură care nu-i priise. Nu *„primirea în propria casă a unei tinere rude din Franța"*; cu excepția lui Peter, nimeni n-ar fi făcut o asemenea legătură.

Peter care, acum eram convinsă, o iubea pe Arabella. Și ea pe el.

Oare ieșirea mea pentru a-l conduce, aseară, s-o fi necăjit atât de tare – deși chiar ea sugerase ceva mai devreme o posibilă căsătorie între mine

și el? Dar mă întorsesem atât de grăbită de la grajd, oprindu-mă numai să scutur șalul de paie. Și îmi zâmbise cu vădită amiciție, înainte ca Francis s-o ducă sus. Nu, n-avea cum să fie invitația lui Peter cea care-i zdruncinase inima slăbită. Și nimeni nu știa ce se petrecuse între noi acolo.

Atunci, ce se întâmplase mai devreme? După-amiaza devreme, când îi aranjam părul, păruse cumva agitată, încordată – de parcă ar fi dorit să mă întrebe ceva, dar fără să reușească? Probabil că fusese stresată încă de atunci. La un moment dat, observasem că încheieturile degetelor i se albiseră, iar fruntea i se brobonise de transpirație. Aceste semne ar fi putut anunța atacul.

De asemenea, era posibil să se fi certat cu Francis după ce se retrăseseră. Dar erau atât de afectuoși, atât de curtenitori unul față de celălalt, încât o asemenea scenă îmi părea inimaginabilă. Continuam să fiu conviinsă de dragostea profundă pe care Francis i-o purta soției, cu toate că asta însemna că față de mine nu simțea decât o simplă atracție fizică. O ispită prea puternică pentru un bărbat viril, dar nimic mai mult. Probabil că Francis avusese mereu succes la femei, purtându-se cu atâta farmec. Nu mi se părea posibil ca experiența lui să se fi rezumat la Bella, atâta vreme cât, la căsătoria cu tânăra minunată de nouăsprezece ani, el avea în jur de treizeci. Și relația cu domnișoara Harcourt avusese loc înainte – dacă nu cumva era numai rezultatul unei obsesii feminine.

Mi-am rotit privirile prin încăpere. Rochia roșie a Arabellei era agățată pe ușa unui dulap, iar costumul lui Francis era aruncat pe un șezlong, lângă fereastră. Apoi, cu un efort de voință, mi-am îndreptat ochii spre jumătatea goală a patului, unde perna păstra încă o amprentă slabă și cearșaful era dat într-o parte. În arșița nopții, Francis stătuse dezbrăcat acolo, lângă ea.

Stopându-mi gândurile confuze, el intră grăbit, de astă dată complet îmbrăcat, venind din apartamentul de alături. O clipă, rămase locului, privindu-și soția; apoi îmi șopti, oftând:

– Îți mulțumesc, Caro. Dacă dorești, acum te poți întoarce în camera ta până ce doctorul își va încheia vizita.

Am auzit cum unul dintre servitori deschidea ușa de la intrare, concomitent cu un scrâșnet de roți și tropot de copite pe pietrișul de afară. În vreme ce intram în propria cameră, în hol și pe scară au răsunat pași grăbiți.

M-am spălat; am îmbrăcat o rochie nouă, albă, cu niște boboci lila, peste un combinezon de batist fără întărituri; mi-am strâns părul în spatele urechilor și l-am prins cu o panglică purpurie. Încălțată cu pantofii din piele de căprioară, m-am simțit ceva mai bine echipată pentru a face față zilei care abia începea. Orice s-ar fi întâmplat, urma să fie lungă și atroce.

***

Vizita doctorului Cant se prelungi până la ora micului dejun. Cu această ocazie, am ținut locul gazdei în încăperea micuță ce da spre est, dar nu m-am atins de nimic, cu excepția cafelei.

– Ei bine, domnișoară Malbis, spuse bărbatul îmbrăcat în tweed, înțepând cu furculița gălbenușul unui ou prăjit, ești binevenită pentru gospodărie, în asemenea vremuri. Ajutorul dumitale va fi neprețuit pentru a-i asigura pacientei liniște și calm. Aproape m-am înecat sub ironia vorbelor lui! Și întrucât câteva zile nu trebuie lăsată deloc singură, prezența dumitale va fi și mai importantă. Trebuie să vedem cum evoluează sub influența noilor medicamente, apoi vom vedea ce va mai fi, hmm … Am să vin dimineața și seara. Sunt sigur că sora Hutton va putea să-și lungească programul. Iar doamna Dean este extrem de competentă. Dar – tăie un rinichi de miel prăjit – fără îndoială, intervenția promptă a soțului a fost cea care a redus posibilele consecințe neplăcute.

M-am simțit ușurată la gândul că Francis făcuse tot ce-i stătuse-n putere. Totuși, până în clipa aceea, nu-mi trecuse prin minte că s-ar fi putut să n-o facă. Oare? Cele câteva minute petrecute cu mine, nu s-ar fi putut interpreta ca o cruzime la adresa Arabellei? Dar nu, sigur că nu – nu chiar … Îmi asumam întreaga vină pentru întârzierea pasională. Iar pe timpul scurtei lui lipse, doamna Dean rămăsese lângă Arabella.

– Doctore, l-am întrebat, umplându-i ceașca de cafea, ce ar fi putut cauza criza doamnei Malbis? Se simțea atât de bine; făcuse mari progrese.

Umerii lui se scuturară sub jacheta de tweed; o versiune locală a semnului nedumeririi.

– Cinstit să fiu, habar n-am, ca și specialistul care a vizitat-o în ianuarie. Asta se petrecea după prima recidivă, când efectele paraliziei

inițiale păreau să dispară … Ah, domnul von Werner vorbea foarte elevat. Dar tot ce-a spus se rezumă la afirmația că vremea rece de atunci s-ar fi putut să fie de vină!

– Care au fost vorbele lui? am replicat.

– Hmm, să-ncerc să-mi amintesc – am raportul lui la dosar, desigur. Ceva în sensul că un organ, altfel perfect sănătos – inima, în cazul nostru – poate deveni vulnerabil datorită unor … ăă … conflicte emoționale cu semnificație simbolică. Cu alte cuvinte, domnișoară Malbis, soția vărului dumitale a trecut printr-o agitație mentală tot mai puternică – deși fără manifestări exterioare – cauzată de incapacitatea de a vorbi, sau de a scrie, începând de la atacul cerebral pe care-l suferise cu trei luni în urmă. Prea a fost lungă perioada de lipsă de contact cu lumea înconjurătoare!

– Da, dar acum vorbește foarte bine, am argumentat. Și merge. Și-și poate utiliza mâinile.

Doctorul își șterse cu șervetul mustața roșcată.

– Poate că nu-i de-ajuns. Se străduiește din răsputeri să-și revină complet, după cum ai observat.

– Această criză o va împinge înapoi?

– Ei bine, atacurile par să se îndesească. Dar acum n-am găsit nici un semn de paralizie; iar înainte de a o seda, era perfect lucidă. Deci, îi trebuie doar odihnă; să fie ferită de efort.

– Efort? Cum ar fi … probatul unor haine?

Ochii umbriți de sprâncene stufoase se ridicară interogativ.

– Tocmai mi-am amintit, am continuat, grăbită. Aseară, după o plimbare prin grădină, am ajutat-o să probeze patru sau cinci rochii pe care le cumpărase anul trecut. Mă rugase să aleg una pe care s-o poarte la cină. Acum îmi dau seama că a fost foarte obositor. O prostie din partea mea.

Dar eram irațional de fericită că descoperisem măcar un motiv logic, chiar dacă trebuia să-mi asum întreaga vină – deși altfel decât sugerase Peter Stanbury.

Mustața doctorului se mișcă puțin.

– Draga mea, spuse el, va trebui să-ți stăvilești puțin energia, când ai de-a face cu verișoara bolnavă. Încearcă să-ți amintești că nu mai e aceeași

femeie plină de viață de altă dată. În general însă, înclin să cred că ești mai degrabă un fel de tonic pentru ea, nu un pericol. S-o lăsăm să probeze rochii noi, dacă dorește. Nu toate vindecările se datorează medicamentelor.

Intrând în bucătărie ca s-o rog pe Emmy să prepare micul dejun pentru Francis, pe care urma să i-l duc în camera bolnavei, parcă mi se ridicase o greutate de pe suflet.

L-am găsit prăbușit într-un fotoliu de lângă pat; atitudinea trupului sugera atâta îngrijorare și deznădejde, încât, din nou, am fost străbătută de un impuls de tandrețe asemănător celui din prima noapte, pe drumul spre Landers.

– Rămân aici, Francis, am șoptit, atingându-l pe umăr și amintindu-mi îndurerată de felul cum îi sărutasem părul cu puțin timp în urmă.

A tresărit.

– Ah, Caro. Era cât pe ce să adorm. Își trecu mâna peste ochi. Când o lăsă în jos, întreaga față trăda lipsa de vigoare provocată de atipire. Bella doarme liniștită. Sora Hutton trebuie să apară curând. Știi cum să-i dai noile pastile?

– Încă nu, dar doamna Dean o să-mi explice. Vine sus peste câteva minute. Acum, du-te să mănânci, Francis și odihnește-te. Desigur, azi n-ai să te duci la York?

Porni spre ușă tăcut, înainte de a răspunde:

– Nu. Cum aș putea? Apoi se întoarse, privind melancolic spre figura adormită a Arabellei, pe care reapăruse o nuanță de culoare normală. Zile, săptămâni – poate chiar luni – după spusele lui Cant. Părea să vorbească pentru sine. Același lucru pe care-l tot repetă de la prima îmbolnăvire: *ai răbdare, timpul vindecă orice*. Numai că n-o face – blestemați fie toți doctorii! – ne secătuiește doar de puteri.

– Francis. M-am apropiat de el, să mă asigur că părăsește încăperea pentru cazul că Bella l-ar fi putut auzi vorbind astfel: cu amărăciune, cu disperare, ca un om depășit de circumstanțe. Schimbarea față de felul lui normal de a fi m-a înspăimântat, după cum mă excitase pasiunea demonstrată mai devreme. În ceea ce-l privea, eram la fel de sensibilă ca o harfă eoliană la vânt. Îi înțelegeam perfect frustrarea și simțeam

compasiune. Arabella era pe cale să-și revină, dar recidivase, antrenându-l și pe el; spulberându-i speranțele de revenire la o viață normală, familială, socială și profesională.

Se afla într-o vizibilă stare de nervi, mi-am dat seama când i-am studiat figura de aproape. Dar chiar și această constatare nu m-a putut pregăti pentru vorbele lui scrâșnite:

– Ca și vara, trebuie să se încheie curând.

Nu-mi venea să cred că i-ar fi dorit moartea; că ajunsese într-o asemenea stare, încât prefera o astfel de rezolvare. Și totuși – nu era oare omenească dorința de eliberare din stresul insuportabil, prin orice mijloace?

– Se va face bine, am îngăimat. Du-te și mănâncă ceva. Relaxează-te. Rămân lângă ea.

Făcusem deja un pas, când a venit spre mine, atât de aproape încât îi simțeam respirația.

– Dar lângă mine? întrebă el. Vei face asta, Caro – vei sta, pentru totdeauna?

M-am agățat de clanță, de parcă ar fi fost singurul obiect capabil să-mi împiedice alunecarea. Un surogat de nevastă! Implicată într-o relație nebunească, nelegitimă, până ce timpul ne-ar fi tocit sentimentele – iubirea, vinovăția. Tinerețea mea, capacitatea de a-i da moștenitorul dorit, topindu-se la fel de sigur cum vara lasă loc toamnei, iar toamna, iernii.

Consternarea – refuzul de a accepta un asemenea rol – probabil că-mi apăruse foarte clar pe chip, deoarece își presă degetele pe buze și apoi le atinse pe ale mele, într-un soi de sărut secret și șopti:

– Nu, iubit-o, nu-mi răspunde acum, câtă vreme nu-ți pot oferi o situație onorabilă. Până atunci, jur că n-am să te mai ating, cu toate că gândul îmi zboară mereu spre tine, chinuindu-mă. Apoi își retrase mâna și coborî grăbit scara.

M-am întors în camera bolnavei, am închis ușa și m-am rezemat de ea. *Onorabil.* Asta putea însemna căsătorie. Un bărbat căsătorit mi-ar fi putut oferi așa ceva numai după decesul soției.

Dar Arabella nu urma să moară – nu-i așa? Indiferent de profețiile lui Peter.

Sosirea sorei Hutton ne eliberă, pe mine și pe doamna Dean. Am coborât, căutând-o de fapt pe Helen, în caz că micuța ar fi fost nefericită, dar am dat peste Francis, scriind ceva preocupat la pupitrul din salon.

– Îl trimit la York pe băiatul de la grajd, cu cabrioleta, spuse el, aruncându-mi o privire peste umăr. Aici sunt instrucțiuni pentru funcționarii de la birou, privind activitățile zilei. Dickon le va duce și-mi va aduce noutăți privind orice eventual nou transport, sau alte chestiuni de afaceri.

– Dacă nu stă mult la York, mi-ar plăcea să-l însoțesc, am declarat. Cu toate că nu mă omoram după perspectiva de a-i vorbi lui Peter în legătură cu Arabella, simțeam că ar fi fost mai bine decât să-i trimit vestea printr-o notiță scrisă pe fugă.

– Vrei să te întâlnești din nou cu Stanbury? Francis se întorsese la scris, așa că nu i-am văzut fața.

– Da. Mă așteaptă. Dar am să-i explic ce a pățit Bella și mă voi întoarce fără întârziere.

Urmă o pauză, în care el împături scrisoarea și o vârî într-un plic.

– Prea bine, Caroline. Poți să faci exact ceea ce dorești, desigur. Te rog, înmânează-i asta lui Dickon; așteaptă afară. Îmi întinse scrisoarea, dar nu-i dădu drumul imediat. Îți vom aștepta întoarcerea, draga mea, spuse el foarte liniștit. Toți servitorii vor primi ordine de la tine, până ce Bella își va reveni.

Mă pregăteam să spun că doamna Dean este perfect capabilă să se ocupe de problemele domestice, fără indicații, dar mi-am dat seama imediat că nu la asta se referise. Landers trebuia să înceapă să se acomodeze cu o nouă stăpână.

Panica absurdă m-a cuprins, de parcă aș fi fost prinsă într-o capcană. El manifesta o absolută siguranță de sine. Și brusc, nu mai eram sigură de nimic …

***

Pe timpul drumului spre York, neîncrederea mi-a sporit. Ceva ce considerasem mereu ca imuabil – afecțiunea de o viață pentru Francis –

începuse să se clatine amenințător. Totuși, continuam să-l iubesc; întotdeauna o făcusem, încă de când tata mi-l pomenise pentru prima oară, arătându-mi portretul lui.

Miniatura, pe care o păstram în caseta mea de bijuterii – *asta* era diferența! Francis nu mai era tânărul cu privire inocentă pe care-l pictase tata, iar eu nu mă puteam adapta realității. Nu mai era nici iubitul romantic al Arabellei, din camera de oaspeți a apartamentului parizian; acum devenise al meu, stânjenit de existența ei. Nu se mai pretindea a fi vărul amabil, sosit în strada Soulnier pentru a mă consola, vorbind fericit despre fiul pe care urma să i-l dăruiască soția. Nu, se înăsprise, devenise un om capabil de amărăciune, calcul și chiar de o formă de trădare. Sub ochii mei, aura cu care-l investisem începea să-și piardă strălucirea – la fel de sigur după cum părul începuse să-l părăsească!

Și totuși, nu venise oare vremea să mă maturizez și să accept schimbarea? Devenisem o femeie în toată firea; reacția mea la atingerile lui și ale lui Peter o demonstrau – și ar fi putut să continue s-o demonstreze cu oricare dintre veri. Asta era partea înspăimântătoare, că păream să mă fi dedublat: o persoană absolut inocentă, cealaltă vinovată.

Dar Francis nu-mi ceruse niciodată să-l privesc ca pe un zeu. Nu. Totuși, ca bărbat, nu profitase oare de adorația mea, de când o observase? Probabil că pe la unsprezece-doisprezece ani constatase – pe atunci amuzat – „copila asta mă adoră". Apoi, la optsprezece ani: „e suficient de idealistă încât să fie încântată de perspectiva că Bella îmi va da un fiu". Așa că, la împlinirea a douăzeci de ani, după ce auzise de măritișul Josettei, era aproape convins că voi consimți să vin la el.

În ianuarie îmi trimisese invitația. Tot în ianuarie, Arabella suferise primul atac de cord … Simultaneitatea evenimentelor avu un efect șocant asupra minții mele, în vreme ce Dickon manevra cabrioleta prin traficul aglomerat de dimineață. Nivelul râului era coborât. Pe pod, mirosea greu și se putea vedea noroiul uscat și fisurat, străbătut de un firișor de apă. Navele stăteau la ancoră, legănându-se grațios, lipsite de imaginea răsturnată a reflexiilor.

Mi-am găsit drumul spre șantier de una singură, până la cortul arheologilor. Mersul mi s-a părut mai dificil, iar privirile muncitorilor

stânjenitor de insistente, acum că nu aveam escortă masculină; însă nu dorisem să-l reţin pe Dickon de la însărcinarea dată de stăpân, în Micklegate.

Era la fel de cald, de plin de praf şi de zgomotos ca întotdeauna. Haosul acela îmi provoca ameţeală. La senzaţie contribuiau lipsa de somn şi stresul; pierdută, *ca adulterina Francesca de Rimini în Infern* …

M-am oprit ca să mă adun. Ce loc îngrozitor, mi-am spus, privind împrejur la muncitorii asudaţi şi caii lor de povară, la maşina cu aburi. Acum nu mai rămăseseră în picioare nici fragmente de casă; totul fusese pus la pământ, transformat într-o vastă pustietate. M-am întrebat pe unde s-ar fi aflat vechea casă a familiei Malbis.

– Caroline!

Văzându-l pe Peter care alerga spre mine, aproape că am suspinat de uşurare şi am uitat complet de stinghereala provocată de episodul din grajd, din seara precedentă. De fapt, întâmplarea aceea îmi uşura întâlnirea cu el.

– Eşti foarte matinală, gâfâi el, ajungând lângă mine. Tocmai mă pregăteam să plec spre Tanner Lane. Îndepărtându-şi părul negru din ochi, îşi şterse mâinile cu o batistă roşie şi-mi oferi braţul. Degetele mele tremurau necontrolabil. Iată … dar ce s-a întâmplat? vru el să ştie. Dintr-o dată, m-am simţit atât de rău încât n-am mai fost în stare să-i răspund.

Mă susţinu şi mă ajută să ajung la cort. Nu era nimeni înăuntru. Mă conduse la cutia de ambalaj pe care stătusem ieri şi, luând un ceainic de pe una din mesele improvizate, umplu o cană de tablă şi mi-o apropie de buze. Braţul lui îmi cuprinsese umerii, într-un gest de afecţiune frăţească, lipsit de pasiune, în vreme ce am înghiţit cu nesaţ cafeaua călduţă, amăruie.

– Acum, reluă el, aşezându-se lângă mine şi continuând să mă ţină pe după umeri, spune-mi ce s-a petrecut.

– Arabella a avut o recidivă.

L-am simţit încordându-se.

– Când?

– Nu prea ştiu cât era ceasul. Oricum, înainte de trei, azi-dimineaţă.

– Este încă în viaţă?

– Ah, da. Francis trimisese deja după doctorul Cant, înainte de a mă chema să stau cu ea – doctorul spunea că graba de a-l chema a contribuit la limitarea efectelor. Eu … n-am auzit nimic. Eram foarte obosită și m-am culcat imediat după … după plecarea ta.

Ochii negri mă priviră lung, fără să clipească, de parcă mi-ar fi examinat spusele în căutarea unei dovezi incriminatoare pentru Francis, sau pentru mine.

– Când ai revenit în casă, ai văzut-o pe Bella? întrebă el. Se simțea bine atunci?

– Perfect, după cât mi-am dat seama. Nu m-am mai oprit să stăm de vorbă – am spus doar noapte bună. După câteva minute, Francis a dus-o în dormitor.

– Și te-ai retras direct în camera ta, unde ai rămas singură?

Duritatea întrebării mă șocă; dar mai mult din cauză că eram parțial vinovată. Senzația mâinilor lui Francis pe pielea mea îmi reveni în minte, provocându-mi un fior.

– Da. Dinții mi s-au încleștat. *Singură*, Peter. Nu l-am mai văzut pe Francis până ce a venit să-mi … M-am oprit, cuprinsă de tremur.

– Ai nevoie de ceva mai tare. Se întinse și scoase o sticlă dintr-o cutie. Scurse restul de cafea din cană și-mi turnă o porție generoasă de coniac. Bea asta, îmi ordonă el. Aici nu-i locul potrivit pentru leșinuri.

Coniacul îmi incendie stomacul.

– Nu leșin niciodată, am îngăimat.

– Mă bucur s-o aud. În acest caz, vei supraviețui și următoarei întrebări: de când ești îndrăgostită de vărul Francis?

Din motive obscure, întrebarea nu mă sperie. Am încercat și am eșuat, să-mi amintesc o vreme în care Francis să nu fi fost cavalerul perfect al imaginației mele – sub înrâurirea poveștilor din copilărie ale tatei.

– Dintotdeauna, am răspuns simplu.

Peter se încruntă spre sticla din mână, de parcă ar fi simțit dorința de nestăvilit de a o goli.

– Te-a vizitat în Franța?

– De două ori.

– Ți-a scris des?

– Da. Dar și Bella a făcut-o; mai ales după moartea copilului, am corespondat susținut. Apoi, multă vreme, n-am mai primit nici o veste de la ei, cu toate că le-am scris de trei-patru ori. N-am mai primit nici un răspuns până în ianuarie, când Francis a trimis o scrisoare de felicitări cu ocazia căsătoriei mamei și m-a invitat la Landers – ca să-i țin companie Bellei. Am acceptat invitația și au mai urmat câteva scrisori. N-am menționat și faptul că Francis îmi trimisese un bilet de tren clasa I, de la Londra la York. Mi se păruse un gest frumos, atent și generos. Dar Peter probabil că ar fi înțeles cu totul altceva.

– Pricep. Tăcerea meditativă în care se cufundase se prelungi atât de mult încât am simțit nevoia să-i strig: „Ce anume înțelegi?" Dar bineînțeles că știam deja. Mă considera vinovată de distrugerea unui mariaj, preocupată doar de propria satisfacție, îndelung refuzată. Ei bine, nici n-aveam de gând să încerc să-l conving că habar n-avusesem de sentimentele lui Francis, înainte de a ajunge în Anglia – că le știam doar pe ale mele și le considerasem controlabile. Și nici despre emoțiile pe care le simțisem în grajd, dorința pe care mi-o stârnise.

– Peter, cum ți-ai dat seama? am întrebat șoptit. Vreau să spun, deapre iubirea mea pentru Francis?

Privi fix eticheta de pe sticlă, de parcă răspunsul ar fi fost scris acolo. Glasul îi sună ciudat: trist, venind de departe și străin.

– Ți-am observat chipul, Caroline, când l-ai zărit pentru prima oară, la gară. Și pe urmă, pe când treceați la brat prin fața Primăriei; emanai o aură de raze, mult diferită de strălucirea după-amiezii de vară … Am învățat să-i recunosc semnificația, vezi tu, căci n-a trecut decât un an de când am cunoscut-o îndeaproape. Frumusețe perfectă, promisiune senină. Ca un mugur de trandafir care înflorește – gata să-și emane parfumul.

Am fost pe punctul de a izbucni în plâns. În loc de asta, i-am atins mâna cu blândețe, spunându-i:

– Mă bucur că există o persoană care te iubește astfel, Peter – la fel de mult cum o iubești și tu.

Desigur, era Arabella. Știam. Apoi mă podidiră lacrimile; pentru ei, pentru Francis.

Îmi întinse batista roșie, murdară, spunându-mi cu asprime:

– Acorzi prea ușor simpatie, verișoară. Ar trebui să afli mai multe despre oameni, înainte de a vărsa lacrimi pentru ei.

Am fost descumpănită.

– Nu ești îndrăgostit de ea … de doamna ca un trandafir? N-ai fost niciodată?

Mă privi fix.

– Îndrăgostit? Este oare atât de diferit de „drag"? Da, încep să-mi dau seama, pentru prima oară, că așa-i … Eram, și suntem, cei mai dragi prieteni.

Puse la loc sticla.

– Ei, te simți mai bine acum?

Era o întrebare formală și am răspuns pe același ton.

– Da, mulțumesc. M-am ridicat și m-am apropiat de intrarea cortului. Trebuie să mă întorc la Landers. Dickon va veni să mă ia cu cabrioleta.

– Pleci imediat? Părea mai degrabă dezamăgit. Dar Caroline, aveam atât de multe lucruri să-ți povestesc …

M-am întors spre el.

– Atunci, va trebui să vii acolo, i-am spus. Oricum, Arabella s-ar bucura să-i faci o vizită, nu-i așa?

Relația dintre ei mă nedumerea. „Prieteni dragi" fuseseră vorbele lui. În acest caz, cum de putuse observa la ea înflorirea iubirii senzuale – *anul trecut?*

– Într-adevăr. Se întoarse cu picioarele pe pământ. Voi trece pe acolo cât de curând. Între timp, trebuie să-mi avertizez colegii că plec … Așteaptă puțin, Caroline, și am să te conduc.

L-am urmărit cum traversa șanțul în care lucrasem ieri. L-am auzit strigând la cineva care lucra acum în acel loc: Edwards, sunt nevoit să plec … Probleme de familie. Voi încerca să mă întorc înainte de încheierea lucrărilor.

Când reveni, avea umerii încovoiați. Mi-am amintit entuziasmul lui de ieri, când declarase: „întotdeauna există posibilitatea de a dezgropa ceva unic …"

Ei bine, se părea că va pierde acea șansă, deoarece îmi arătă un grup de bărbați care măsurau terenul de lângă zidurile medievale, făcând niște semne cu cretă pe piatra albită de timp.

– Inginerii căii ferate, îmi explică, în vreme ce plecam. Marchează locul pentru încărcăturile explozive.

Capitolul 7

Am ajuns înapoi la Landers pe la ora zece. Pe când ne deplasam de-a lungul drumului mărginit de garduri înalte, atmosfera nemișcată a zilei de vară era saturată cu parfum de creț uș că și caprifoi, iar trântorii își purtau bâzâitul grav peste toată valea York-ului.

Casa ascunsă printre copacii din parc îmi dădea, mai mult ca oricând, senzația se frumusețe netulburată și m-am întrebat dacă Arabella văzuse Landers pentru prima oară pe o astfel de vreme – destul de neobișnuită în Anglia, după știința mea! – trecând cu vederea faptul că în alte sezoane ar fi putut părea izolată și deprimantă. Pe deasupra, ar fi trebuit să întrevadă și efectele bolii; dependența aproape completă față de Francis.

– Verișoară Caroline – Helen se apropia zburdând pe alee; cu fusta ridicată peste genunchi, cu cârlionții negri jucând în vânt – vrei să te joci cu mine?

Dickon opri ca s-o pot ridica lângă mine.

– Sigur că da, *chérie*, imediat. Lasă-mă numai să văd cum stau lucrurile înăuntru.

– Ah, este bine, e bine! Se smuci cu nerăbdare. Sora Hutton spune că mama își revine – chiar m-a lăsat să arunc o privire în cameră și mama mi-a zâmbit și mi-a trimis o bezea, așa că trebuie să-și fi revenit. Pe urmă, toți – Emmy și doamna Dean și Roberts – sunt ca întotdeauna …

– Dar tatăl tău? La ora asta, de obicei este plecat la York.

– Ah, da; după micul dejun, s-a dus să se culce într-unul din dormitoare. Dar l-am auzit spunându-i lui Emmy să-l cheme îndată ce Dickon se va întoarce cu actele de la birou.

Văzând plicul umflat de lângă Dickon, am estimat că Francis va avea de lucru cel puțin până la prânz. Așa că puteam spera să scap de neplăcerea unei conversații care ar fi putut ajunge iar la aspecte personale. Spre dezamăgirea mea, când am ajuns, el stătea în prag. Helen sări vioaie din trăsură. Înainte s-o pot urma, Francis veni să mă ajute; și în ciuda jurământului că nu mă va mai atinge, îmi luă mâna cu fermitate și-mi mângâie pe ascuns corsajul, imediat deasupra taliei, atingându-mi sânul. Cu toate că am reușit să mă port cu calm, de parcă ar fi fost vorba de un gest normal de curtoazie, am fost străbătută de un fior de dorință.

– Helen mi-a spus că mama ei se simte mult mai bine. Crezi că-i pot fi de folos, Francis – sau este mai bine s-o las în pace, sub supravegherea sorei Hutton?

– Probabil că varianta din urmă e cea mai bună, măcar până la prânz. Între timp, există niște cafea proaspătă în sufragerie. Vino și servește-te, în vreme ce arunc o privire peste hârtiile astea. Luase plicul adus de Dickon.

În vreme ce urcam treptele împreună, am privit în urmă. Helen rămăsese singură, privind nemulțumită după noi.

– Helen, n-am uitat promisiunea de a ne juca împreună, am asigurat-o. Lasă-mă numai zece minute – azi avem și lecția de franceză! Apoi am intrat împreună cu Francis în încăperea însorită, unde mirosul de clătite proaspete m-a făcut să înțeleg dintr-o dată cât eram de înfometată. Ah, mi-ar prii așa ceva, am spus, strângând în dinți crusta aurie.

Francis zâmbea, de parcă plăcerea mea l-ar fi încântat.

– La fel de bun ca aluatul franțuzesc? întrebă el, turnându-mi cafea.

– Mai bună. Mi-am lins degetele și i-am întors zâmbetul, furată de senzația de intimitate.

– Mai ia. Ești tânără și sănătoasă. Se așeză la capătul celălalt al mesei, îndepărtându-și pulpanele hainei cu un gest grațios, care nu i-ar fi fost la îndemână lui Peter Stanbury, și începu să-și deschidă corespondența de la birou.

– Apropo, i-am spus, Peter va veni după-amiază.

Francis scoase hârtiile din plic, își aruncă privirile peste ele și le așeză într-un șir ordonat la marginea mesei. Când deschise gura, vocea lui trăda neatenție.

– Cine l-a invitat?

– Păi, eu … cred că eu am făcut-o.

– Chiar așa? Fără nici un avertisment, ochii albaștri se fixară asupra mea. Șocată, am descoperit în ei mânie.

– Cum ai îndrăznit, Caroline?

Tremurând, am lăsat jos ceașca de cafea.

– Nu poți fi serios.

– Ba sunt. N-aveai nici un drept.

M-am ridicat încet. Sprijinindu-mă de tăblia mesei, m-am aplecat spre el.

– Credeam că aveam – că am – tot dreptul, Francis, am spus. Azi-dimineață m-ai investit cu puterea de a lua decizii în casă, până la refacerea Arabellei. Primirea musafirilor este inclusă, cred. Mai ales dacă-i vorba de prieteni buni de-ai Bellei.

– Prieteni buni, repetă el cu voce voalată. Ah, da, într-adevăr. Și de-ai tăi, după cât se pare. Cu o mișcare bruscă a mâinii, împrăștie actele. O prietenie extrem de rapidă, nu-i așa? Se ridică de la locul lui și, ocolind masa, se îndreptă spre mine, ridicând progresiv tonul. Cu trei zile-n urmă, nici n-aveai habar de existența vărului Peter, totuși, aseară ai revenit în casă purtând pe buze amprenta sărutului lui. Ei bine, pe cuvântul meu că am s-o șterg! strigă el, încercând să mă prindă.

Ferindu-mă într-o parte, am replicat:

– N-ai făcut-o deja?

– N-a fost nici pe departe suficient. Acum mă prinsese într-un colț. Micul nostru interludiu matinal nu-ți putea lăsa cine știe ce impresie, ținând seama că la prima ocazie ai dat fuga din nou după Stanbury. Mă prinse de umeri, aproape de baza gâtului; degetele mari îmi presau căile respiratorii. Dar se pare că frageda iubire la prima vedere poate fi stârpită, nu-i așa? Poate că o posedare totală – un bărbat cu experiență – este exact ceea ce-ți trebuie, Caro, nu-i așa?

Un roi de steluțe verzi și roșii începu să-mi joace în fața ochilor, cu toate că strânsesem pleoapele pentru a scăpa de imaginea înspăimântătoare a mâniei lui. Figura i se contorsionase; pleoapele ca de ceară erau larg deschise lăsând la vedere în întregime irișii rotunzi, de un albastru rece, nemiloși, ca ai unei păsări de pradă. Mi-a trecut prin minte: „este nebun …", în vreme ce începeam să-mi pierd cunoștința.

Dintr-o dată, presiunea pe gât dispăru. Când l-am putut privi din nou, mâinile îi atârnau pe lângă trup, figura îi revenise la normal, deși continua să fie foarte palidă, acoperită de transpirație.

– Caro, renunță la jocul ăsta cu Stanbury, scrâșni el. Nu-l pot suporta, păstrând un comportament normal față de tine, în același timp.

Am inspirat adânc, tremurat, dar n-am fost capabilă să-i răspund; n-am reușit decât să mă duc la ușă, să traversez holul și să cobor scara.

Helen veni săltând spre mine, lovind de pământ o minge roșie.

– Prinde-o, Caroline!

Am ratat.

– Hai să mergem în grădina cu trandafiri, am sugerat, înecându-mă. Aici am putea s-o deranjăm pe mama ta. Iar Francis ar fi putut să mă țină sub observație de la una dintre ferestre, am adăugat în minte. Ca pe un deținut scos la exerciții. *Prizoniera lui.* Să fiu „posedată complet" – pentru eventualitatea că mi-ar fi trecut prin cap să devin iubita lui Peter Stanbury … Dintr-o dată, tânjeam după prezența lui Peter; nu după iubire, ci după protecție.

Prinzând-o de mână pe Helen, mi-am spus că Francis își ieșise din minți de gelozie – dacă nu cumva era vorba de o dușmănie mai adâncă, mai veche. Chiar frică; poate cauzată doar de tinerețea celuilalt. Am avut senzația că sunt captivă, într-o plasă învizibilă.

Lângă poartă, un bătrân prășea fără tragere de inimă, pe când Helen și cu mine ne-am dus spre capătul îndepărtat al grădinii. Ne-am jucat cu mingea roșie. Apoi am convins-o să se așeze lângă mine pe o bancă și i-am spus povestea regelui Ys și a orașului său scufundat, ale cărui clopote se puteau încă auzi de sub apele Britaniei.

O dată încheiată povestea – și întrucât eram prea obosită să mă gândesc la alta – Helen începu să se agite și propuse să săpăm în pământ, „cum făceam cu vărul Peter".

– Unde s-a întâmplat asta?

– Într-o mulțime de locuri.

– Poate că ar fi mai bine să nu te apuci de săpat deocamdată, fiindcă după-amiază o să vină aici. *Dacă nu cumva Francis îl va opri la poartă.*

– Chiar vine? Ochii ei aruncau scântei. Îmi place așa de mult când vine Peter.

M-am rugat din suflet să nu fie afectată de aceeași afecțiune copilărească, ce evoluase atât de dezastruos în cazul meu!

– Ți-a plăcut când a luat cina la noi, ieri? am întrebat cu efort.

– Da. Helen a lovit cu pantofiorul în pamântul roșcat. A fost ca astă-vară.

– Peter venea mai des atunci?

– Păi, uneori aici; alteori la casa din Toft Green. Multă vreme, nu ne-am mutat cu adevărat – eram mereu pe drumuri, cum spunea doamna Dean. Dar am fost în multe alte locuri. În grădina abației, în susul râului și …

– Numai tu și vărul Peter?

– Nu. Prinse o buburuză și o puse în palma întinsă. Și mama. Dar apoi ea pleca, iar Peter mă ducea mai departe. Mi-a arătat tot felul de lucruri interesante. Ore și ore în șir.

Am avut impresia că vocea îmi suna normal, când am continuat:

– Cred că a fost foarte plăcut. Aproape la fel ca vacanța de la Scarborough. Însă vocea interioară striga: „Arabella a avut un iubit – nu Peter". Se folosea de prezența lui ca să-și mascheze întâlnirile și să albă cine se ocupa de Helen. Ah, sărmanul meu Francis, sper să nu afli cum ai fost trădat – de soție, de văr și de celălalt bărbat, oricine ar fi …

Ridicându-mă de pe bancă, am început să mă plimb, lăsând-o pe Helen de una singură. Erau niște noutăți necesar să fie abordate pas cu pas. Mi-a venit în minte că, începând din octombrie, până și mișcările mele simple de acum nu i-ar fi fost accesibile Arabellei. Francis purtase cu răbdare povara bolii alături de ea – și probabil că urma s-o mai poarte încă cinci sau zece ani. S-ar fi înhămat iubitul ei la asemenea responsabilitate? Și cu asemenea abnegație? Era foarte probabil s-o fi părăsit.

Totuși, fuseseră împreună o anumită perioadă de timp. Cunoscuse împlinirea unei iubiri interzise, „într-o perioadă de frumusețe deplină" – iar Peter era, după cum recunoscuse, sensibil la frumusețe. Așa că fusese și el captivat, într-un fel. În mod vizibil, continua să-i fie devotat.

Sufletul îmi fu cuprins de gelozie la adresa Arabellei. Cu tot beteșugul și supusă fiind atacurilor cardiace tot mai frecvente, ce urmau să-i fie fatale în final, reușea să-mi insufle o invidie intensă și ilogică: pe frumusețea ei matură, pe drăgălășenia ei și pe vitalitatea care reușise să fascineze trei bărbați – între doi dintre aceștia eram acum și eu sfâșiată, cu toate că ei continuau s-o iubească pe Arabella! Iar prima oară, ea fusese infidelă – deși acum, mă simțisem vinovată din cauza ei.

M-am rezemat de suportul rustic al unui spalier acoperit de trandafiri. Parfumul lor îmi provoca o senzație sufocantă. Am strâns pleoapele.

Ce se petrecea cu mine, că nu eram capabilă să-i port nici un fel de pică Arabellei? O iubeam și o admiram. Mai mult, o consideram prietenă, fiind gata să iert și să uit orice ar fi făcut … De dragul ei, mă luptasem să mă țin la distanță de bărbatul pe care-l înșelase cu o vară în urmă … Poate că el știuse. Poate că atunci când aflase, avusese scurta escapadă cu domnișoara Harcourt, a cărei figură ruinată o zărisem la cafenea. Poate că…

Gândurile mi se învolburau ca zbaterile unei păsări captive, ezitând între neîncredere și neștiință. Singura mea certitudine se referea la Peter: că atențiile lui față de Helen făcuseră posibilă aventura Arabellei.

Deci îi favorizase adulterul. Purtarea mi se părea inacceptabilă din partea lui, ținând cont că-l crezusem onorabil și moral. Chiar dacă Francis nu-i plăcuse niciodată, armele subtile cu care-l atacase erau demne de dispreț: să participi la încornorarea unui soț, nu fiindcă ești îndrăgostit cu pasiune de soție, ci folosindu-te de altcineva – prieten sau străin. Poate că lui Peter nici nu-i păsase cine.

Mânia mea începea să se concentreze asupra lui, provenită din dezamăgirea provocată de cel pe care l-aș fi putut iubi, dacă n-ar fi existat Francis.

Peter n-avea dreptul să facă pe cinstitul și pe omul de încredere, după ce încurajase o faptă a Bellei care putea distruge inocența Helenei. *Dacă*

ar fi aflat – dar o fi fost grijuliu, pentru a contracara imprudența Arabellei? Și poate că circumstanțele n-au fost prea dificile?

Totuși, nu, nu puteam accepta nici o scuză pentru ceea ce făcuse, oricât de mult ar fi adorat-o pe Arabella; și oricare ar fi fost prețul plătit de el, durerea de a o vedea fericită lângă altul, „ca un boboc ce înflorește". Vara trecută. Ce scurt interval. Și totuși, cât de îndelungat pentru noi toți, cei ale căror vieți se schimbaseră atât de atunci …

Dintr-o dată, întreaga grădină de trandafiri părea să fi împrumutat un aer tragic și amenințător. I-am strigat Helenei că se apropia ora mesei de prânz și am pornit spre casă, dorindu-mi să-i pot oferi lui Francis prietenia și sprijinul meu, fără implicarea totală care mă speria atât de mult. Dar pricepeam acum că mai puțin era imposibil. Era un bărbat cu pasiuni profunde și mai violente decât mi-aș fi imaginat. M-am cutremurat la gândul celor ce s-ar fi putut întâmpla dacă afla tot adevărul despre aventura Bellei și despre participarea lui Peter. Deși părea improbabil, desigur, după atât timp …

M-am ciocnit de el la intrarea în salon.

– Ah, iată-te, Caro. Avea aerul că e dispus la concesii în vederea împăcării. Uite ce-i, draga mea – aruncă o privire să se asigure că Helen nu-l putea auzi – în privința acelei scene regretabile, motivată de vizita lui Peter: îmi pare rău – regret cu adevărat. Nu știu ce m-a apucat. Singura justificare la care pot apela pentru purtarera mea este legată de tensiunea în care am trăit ultimele douăsprezece ore. Sunt sleit de puteri – nu mai sunt eu însumi. Încă o dată, își apăsă ochii cu palmele, de parcă din ei ar fi izvorât durerea. Totuși, a fost de neiertat din partea mea.

Mi-am spus în gând: „poate că mult mai puțin decât îți închipui, sărmane văr". Dar răspunsul cu voce tare a fost altul.

– Eu am fost cea care a greșit, să lansez o invitație fără să cer permisiunea, Francis.

– Nu. Trebuie să faci așa cum crezi de cuviință. Trebuie să participi la evenimentele sociale – concerte, baluri; te voi însoți de îndată ce-mi va fi cu putință. Între timp, sunt fericit că te înțelegi cu Peter – pe cuvântul meu. De fapt, este un noroc faptul că va veni astăzi din nou. Vreau să-i cer o favoare.

– Da? Înaintam împreună spre sufragerie.

– Într-adevăr. Vreau să-l rog să-și petreacă aici o noapte.

Probabil că nu-i scăpase uimirea mea, deoarece continuă grăbit:

– Trebuie să fac o călătorie cu trenul la Birmingham. Este la mai bine de o sută de mile distanță, așa că va dura patru-cinci ore un singur drum, lăsând la o parte întârzierile – sau accidentele, ferească Dumnezeu. Dar m-am abătut de la problemă. Actele pe care mi le-a adus Dickon de la birou, azi-dimineață, Caro – m-am uitat peste ele și va trebui să iau legătura cu un client important, dacă nu vreau să-l pierd. Nu îndrăznesc nici să grăbesc întâlnirea. Îi place o cină bună! Așa că nu voi putea să mă întorc în aceeași zi. Dacă l-aș putea convinge pe Peter să rămână aici peste noapte, să fie un bărbat în casă – ei bine, m-aș simți cu cugetul mult mai împăcat. Este un tânăr de încredere, cu sânge-rece, competent. Sunt sigur că poți miza pe ajutorul lui în orice situație de criză, Caroline. Și întrucât deja îl placi și ai încredere în el – este și vechi prieten al Bellei … ei bine, ce părere ai? Ochii lui albaștri mă studiau cu seriozitate – cu insistență – pe când mă conducea la masă.

Nu mai știam ce să cred. Instinctul mă avertiza de existența unei capcane. Dacă aș fi acceptat prea entuziast, Francis ar fi putut interpreta reacția ca nerăbdare de a beneficia de compania lui Peter și ar fi putut cădea din nou pradă geloziei aceleia sălbatice. Dacă mă opuneam, aș fi lipsit-o pe Arabella de compania unui amic de nădejde; poate unicul contact cu fosta iubire. În afară de asta, exista mereu pericolul unei noi crize. Probabil că toți aveam nevoie de prezența unui bărbat de nădejde, peste noapte, pe timpul lipsei lui Francis. Deși, pe de altă parte, având în vedere ceea ce știam acum, n-aveam nici un chef să-l revăd pe Peter.

Cea mai bună soluție era calea de mijloc, mi-am spus; să afișez indiferență.

– Cum vrei, Francis, am declarat, despăturindu-mi șervetul. Tu decizi cum este cel mai bine. Dar dacă până la urmă hotărăști să nu-l inviți pe Peter să rămână, sunt convinsă că doamna Dean, Emmy și cu mine vom reuși să ne descurcăm până la întoarcerea sorei Hutton. Mai ales că nu-i vorba decât de o singură noapte. Când pleci?

O așează pe Helen, care tocmai intrase, lângă el și o strigă pe Emmy să înceapă servirea mesei, înainte de a-mi răspunde.

– Dacă lucrurile merg bine, speram să pot pleca mâine dimineață, fiindcă problema nu suportă amânare. După-amiază, am să-l întreb pe Peter Stanbury dacă-și poate petrece noaptea de mâine aici – dacă aprobi ideea, Caroline?

Din nou am ezitat, mânată de același instinct, în vreme ce-mi luam farfuria din mâinile lui Emmy – care era cu urechile pâlnie, puteam fi sigură. Răspunsul meu urma să ajungă în bucătărie de îndată ce ea ar fi păsit acolo! Helen mă imploră să accept, argumentând:

– Ah, spune da, verișoară Caroline – *te rog!*

Entuziasmul ei mi-a provocat un zâmbet, deși mi-aș fi dorit ca propria iubire copilărească să nu mă fi implicat în toată povestea asta; fiindcă simțeam că ceva nu-i în regulă – sau pe cale s-o ia razna; într-un mod dezastruos, pentru noi toți …

– Bine, fie, am acceptat fără elan. Sunt de acord.

Capitolul 8

Imediat ce am terminat de mâncat, am urcat la etaj să-i dau liber sorei Hutton; Emmy îmi spusese că-i păstrau mâncarea caldă la bucătărie. Eram și nerăbdătoare s-o revăd pe Arabella.

Auzind bătaia ușoară, sora Hutton a venit să deschidă ușa. Era o femeie masivă, veselă, de vârstă medie; calitatea de soră era pusă în evidență de albul veșmintelor – bonetă, guler lat, șorț cu platcă și manșete – care-mi aminteau de velatura unei corăbii. Când i-am spus că se poate duce la masă, a aprobat din cap, zâmbitoare.

– Oricum, simțeam nevoia să-mi petrec vreun ceas lângă verișoara mea, am adăugat, sugerându-i că nu era cazul să-și grăbească siesta.

– Foarte amabil din partea dumitale, domnișoară. Tocmai i-am administrat doamnei Malbis doza de medicament. Iată și noile pastile lăsate de doctorul Cant. Scoase din buzunar un flacon.

Am observat că sticluța avea același diametru cu pastilele sferice, închise la culoare, pe care le conținea, astfel încât acestea erau înșirate ca boabele de mazăre într-o păstaie. Sora spuse:

– Trebuie sfărâmate, dizolvate într-o linguriță de vin roșu și administrate cu grijă să nu se piardă nici o picătură. Câte una la fiecare trei ore. Următoarei îi vine rândul peste o jumătate de ceas.

– Voi avea grijă, am asigurat-o, luând flaconul. Am constatat că fuseseră deja consumate vreo patru pilule și mai rămăseseră cam două duzini. Suficiente pentru trei zile.

Intrând în cameră, am constatat cu plăcere că Arabella era trează; nemișcarea de mai înainte îmi amintise prea mult de somnul de veci. Îmi răspunse cu tristețe la zâmbet și la felicitările șoptite, iar mâna ei se întinse cu greutate spre mine.

– Mă bucur să te văd, Caro. Cât de bine îți stă rochia asta. Vorbește-mi, *te rog*.

Așa că am început să-i povestesc diverse, pe ton coborât și fără legătură, până a venit vremea următoarei doze.

Destupând flaconul, am lăsat să cadă prima pilulă într-un pahar gradat de pe măsuță, lângă carafa cu vin. După ce am sfărâmat substanța maroniu-cenușie și am omogenizat-o, am adăugat o linguriță plină de vin și am amestecat până la dizolvarea completă.

– Încearcă să înghiți dintr-o dată, Bella, am avertizat-o, ducându-i lingurița la buze. Așa! Nici o picătură nu s-a vărsat, am adăugat cu satisfacție, urmărind-o cum înghițea ascultătoare.

– Oricum, probabil că nu contează, comentă ea, zâmbindu-mi crispat. Sărmanul Charles Cant – îi place să se joace de-a vraciul. Știai că păstrează acasă niște cuști cu șoareci – pe care își încearcă leacurile? Brr!

– Cred că este un om bun, am apreciat.

– Mai toți doctorii sunt. Dar și ineficienți – poate chiar ignoranți, după părerea lui Francis.

Eram convinsă că Francis avea dreptate. Medicina nu prea realizase progrese, cum constatasem cu amărăciune la moartea tatălui meu. Iar chirurgii nu erau decât niște măcelari, din câte auzisem.

– Peter va veni mai târziu în vizită, am anunțat-o, dorind să schimb subiectul.

Ea rămase nemișcată. Apoi ochii mari și încercănați mă priviră cu un soi de insistență sumbră.

– Crezi că Francis mă va lăsa să-l văd singură? Aș vrea să-l rog să facă ceva pentru mine.

Într-o străfulgerare, am priceput că o preocupa același lucru despre care fusese gata-gata să-mi vorbească ieri. Să ia legătura cu amantul, credeam acum; să-i transmită știri despre îndelungata ei suferință. După toate cele, nici să-i scrie nu putuse, cum sugerase Francis.

– Bella, cum poți să n-ai încredere în mine? Mi-e mult mai ușor să ajung la tine. Și-ți promit să fac orice ți-ar fi pe plac, în cel mai mare secret. Măcar atât îi datoram; și nimic din ceea ce o privea pe ea și pe fostul iubit nu mai putea provoca probleme suplimentare.

Dintr-un motiv obscur, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Poate din cauză că-mi dădeam seama cu cât de puțin trebuia să se mulțumească – ea care avusese atât de mult.

Ecoul vorbelor ei de ieri mi-a răsunat în urechi: „siguranța dragostei contează, Caroline. Chiar atunci când totul s-a terminat din punct de vedere fizic, ne este necesară asigurarea că un colțișor al inimii celuilalt ne aparține încă; numai nouă, inviolabil. Trebuie să ne demonstrăm nouă înșine …"

Atunci nu pricepusem ce voia să spună.

– Nu plânge, Caro. Mâna ei se mișcă într-a mea. Văd că știi.

Am dat din cap.

– Puțin. Am dedus din cele spuse de Peter. Oricum, el nu și-a dat seama …

– Of, cât de ageră ești! Zâmbea din nou. Dar nici nu se putea altfel, ca fiică Josettei. Ea acceptă viața – cântecele ei aduc lumină în cele mai mizere unghere.

Mi-am înclinat fruntea; amintindu-mi cu gratitudine de onestitatea vulgară – în sensul de „populară" – a Josettei, care se manifesta în toate circumstanțele. Ea mă învățase să nu fac pe moralista. Speram că acum îl educa și pe aristocraticul Henri Savoyard să renunțe la cuvinte ca „dezgustător" și „depravat" în legătură cu oricare dintre cântecele ei.

– Ce trebuie să fac, Arabella? am întrebat.

A închis ochii.

– Găsește-l pe Jacob van Eeden. Explică-i de ce n-am putut veni – în seara când plănuisem să fugim împreună. Spune-i că-l iubesc încă. Întreabă-l dacă mai ține la mine.

Am înghițit în sec, zguduită de acuratețea propriilor mele deducții.

– N-ai plecat … din cauză că ai căzut la pat?

Înainte să-mi răspundă, a lăsat să treacă mult timp. Ochii îi erau în continuare închiși.

– De fapt, cred că am fost atacată – și lăsată aproape fără suflare. Dar n-avea cum să afle. N-am avut cum să-l anunț, nici după aceea. Pentru el, pur și simplu m-am răzgândit – nu-l iubeam destul. Oricum, se temea de așa ceva: că nu voi fi capabilă s-o părăsesc pe Helen. Dar aș fi făcut-o, în cele din urmă.

Știind cât de mult își iubea copila, am fost șocată și îngrozită. Cât despre hotărârea de a-l părăsi pe Francis, încă n-o înțelegeam, doar dacă nu cumva nașterea copilului mort ucisese și orice urmă de sentiment pentru el. Mai auzisem despre reacții ciudate ale femeilor după astfel de evenimente.

– Eu … voi încerca să-l găsesc pe domnul van Eeden, am declarat fără nădejde, neavând habar cum aș putea da de el. Poate că-mi poți indica în ce fel să procedez?

– Peter o să te ajute. Deși nici el nu știe ce s-a petrecut cu adevărat. Așa că trebuie să-ți mărturisesc, Caroline.

– Nu, Bella; n-ai face decât să te amărăști. Cunosc destul ca să-i explic. Că ai căzut bolnavă – brusc și foarte grav – chiar înainte de a putea să pleci, cu cel pe care-l iubeai. Iar de atunci, n-ai avut nici o posibilitate de a-l anunța. Puneam pe seama fanteziei ceea ce-mi spusese despre faptul că fusese atacată și lăsată aproape moartă. Paralizia i-ar fi putut vârî în cap convingerea respectivă.

Degetele ei mototoleau cearșaful.

– Săptămâni la rând, continuă ea, n-am putut vorbi. Apoi a urmat lupta de a mă mișca – de a scrie. Dar eram prizoniera propriului trup – după cum sunt închisă la Landers – iar iarna și … Oftă, neajutorată.

– Nu te mai gândi la asta, Bella, am sfătuit-o. Ai să te pui pe picioare din nou.

– Nu cred. De câte ori încep să-mi revin, am o nouă cădere. Acum nici nu-mi prea mai pasă. Vreau numai ca Jacob să afle adevărul: că nu ne separau decât câteva minute atunci când am … am murit. De fapt, acum îți vorbește fantoma mea, Caroline. Iată cum s-a întâmplat … vocea ei redevenise cursivă. Sau poate că, furată de poveste, nu mai observam întreruperile cu care mă obișnuisem.

– Vasul lui Jacob, *Margriet*, spuse ea, aștepta pe râu. Trebuia să mă urc la bord după lăsarea întunericului; căzusem de acord asupra orei zece. În orice caz, până atunci Jacob avea de lucru, pregătind călătoria pe care o plănuisem, spre o altă viață, în Olanda. Ani de zile *Margriet* navigase doar de-a lungul coastei, până la Norfolk, și pe râu, între Hull și York sau Boroughbridge, așa că necesita pregătiri suplimentare și o revizie amănunțită. Știam că Francis urma să ia masa în oraș în seara aceea, așa cum proceda destul de des, fără să mai dea pe acasă. Apoi urma să se ducă la cazinou, sau în altă parte – înghiți în sec – conform obiceiului, venind acsă abia spre dimineață … I-am dat să mănânce Helenei și am culcat-o. Sărutând-o pentru ultima dată, am fost cât pe ce să renunț. Jacob prevăzuse reacția mea și-mi ceruse s-o iau cu noi. Însă am refuzat s-o separ de tatăl ei, de bunici și de unchiul Giles, care însemnau pentru viitorul ei mult mai mult decât i-aș fi putut asigura.

Urmă o pauză în care Bela păru să-și adune forțele.

– Pretinzând în fața servitorilor că mă retrag în propria cameră, chinuită de o migrenă, m-am strecurat afară din casă și am luat poștalionul de șapte seara. Nu credeam că voi mai avea ocazia să revăd Landers vreodată – o casă în care nu locuiam decât de câteva luni, dar a cărei izolare îmi făcuse mai evidentă dimensiunea vechii neglijențe a soțului, ce-și făcuse apariția după moartea copilului. Pe când stăteam în oraș, mariajul nostru nu-mi păruse atât de fără viitor; cu toate că eram la curent cu aventurile lui. Aici însă, o dată cu trecerea verii … Fu scuturată de un fior. Ah, Caro, n-am avut de ales.

Sprijinind-o, am rugat-o să nu continue. Dar părea să nu mă fi auzit.

– Când am ajuns la York, mai aveam de pierdut încă două ceasuri. Ideea că m-aș fi putut întâlni cu Francis mă îngrozea. La un moment dat, întorcându-mă să mă asigur că nu eram urmărită, am avut chiar impresia că l-am văzut trecând pe sub un felinar. Cu toate că n-avea cum să fie el, desigur. În momentul acela trebuia să se găsească la club, unde păstra și un schimb de haine de seară. N-avea de ce să se ducă în Toft Green la ora aceea; casa trebuia să fie goală, încuiată. Luasem cu mine cheia de la intrare, ca să am unde să mă ascund până în momentul îmbarcării.

– Înfășurată într-o pelerină cu glugă închisă la culoare, mă furișam grăbită prin străduțele cunoscute, situate la vest de Tanner Row. Era o noapte rece, cu burniță măruntă și vânt de toamnă. Îmi aduc aminte că m-am întrebat dacă bătrânul vas putea face față unei furtuni în largul Mării Nordului și dacă Jacob și cu mine aveam să mai ajungem vreodată la adăpost. Apoi mi-am spus că n-ar trebui să-mi pese prea mult, atâta vreme cât urma să murim împreună. Am intrat în casă. Majoritatea clădirilor înconjurătoare – până și spitalul Lady Hewley – fuseseră deja abandonate; toți cunoscuții care-mi fuseseră vecini de la măritiș, se mutaseră, vânzându-și proprietățile companiei de cale ferată. Totuși, nu îndrăzneam să aprind o lumânare, să nu fie observată de vreun trecător, care i-ar fi putut anunța pe străjeri. Pentru a-mi trece vremea, mă preumblam prin încăperile goale, întunecate; până în pod; până în pivniță, care adăpostise cândva o adevărată comoară de vinuri franțuzești. Unchiul Giles descoperise că pivnița casei era legată cu o serie de galerii care depășeau limitele proprietății; din când în când, le folosise ca spațiu de depozitare. Acum nu mai erau acolo decât sticle sparte, butoaie și lădițe goale. Era frig, umezeală și o tăcere mormântală, chiar și după ce am revenit în încăperile principale. Cu toată mantia, continuam să tremur. Îmi doream să-i fi permis lui Jacob să vină să mă ia, după ce termina pregătirile. Voise să mă conducă până la debarcader, cu toate că nu aveam nici un fel de bagaje; plecam numai cu ce aveam pe mine și câteva bijuterii în poșetă. Îl rugasem să rămână pe vas – era unica noastră salvare – pentru cazul că s-ar fi întâmplat ceva cu nivelul apei din râu sau cu fluxul. Deseori, îl auzisem pe unchiul Giles povestind despre nave avariate de flux, mai ales toamna. În final, Jacob a căzut de acord, deși împotriva dorinței lui, după ce i-am spus că urma să rămân în casă până la zece fără un sfert. Apoi aș fi luat-o pe Queen's Staithe, dându-mă drept nevastă de pescar, grăbită să ajungă acasă! La ora aceea ar fi fost o mulțime de femei în situația asta; iar de una singură n-aș fi bătut la ochi, după cum l-am asigurat, ca în cazul că aș fi fost însoțită de un marinar cu barbă blondă. În cele din urmă, bătăile orologiilor mi-au vestit că venise vremea să plec. M-am uitat prin gradina neîngrijită din fața casei – nimeni nu se mai ocupase de ea de primăvara trecută. Ploaia se întețise;

picăturile cădeau din cerul întunecat asupra tufișurilor dese. Nu se auzea nimic altceva. Doar ploaia și ultimele sunete ale ceasurilor, în vreme ce m-am întors să încui. Și … și acesta este ultimul lucru pe care mi-l amintesc. M-am trezit când se crăpa de ziuă. Zăceam în mijlocul tufărișului, la câțiva pași de alee. Eram udă până la piele, înghețată, incapabilă să mă mișc sau să strig. Simțeam o durere atroce la ceafă, de parcă aș fi fost lovită suficient de tare încât să-mi frângă gâtul. Numai că părul bogat amortizase tăria loviturii. Francis m-a găsit în cele din urmă – m-a cules de pe jos și m-a dus acasă la doctorul Cant, în Rougier Street, crezându-mă moartă … auzeam perfect, dar nu reușeam să fac vreun semn. L-am auzit pe Francis cum povestea că s-a întors la Landers imediat după miezul nopții, a constatat că lipseam și a trimis toți servitorii în căutarea mea. Abia spre dimineață, doamna Dean a observat lipsa cheii și și-a amintit că mai treceam uneori prin Toft Green. Atunci Francis a scos cabrioleta, a venit la York și m-a găsit în tufișurile din fața casei: o marionetă contorsionată, lipsită de grai. Probabil că Charles Cant mi-a salvat viața, deși nu-i sunt prea recunoscătoare. Dar n-a observat urmele loviturii pe care o primisem la ceafă. Iar când mi-am recăpătat graiul, m-am hotărât să n-o mai pomenesc. Era mult mai simplu să pretind că nu-mi aminteam nimic. Iar lipsa bagajelor mi-a ascuns intenția de a fugi de acasă – s-a crezut că luasem bijuteriile din poșetă cu gândul de a le duce la curățat, așa că nimeni nu cunoaște adevărul în întregime, cu excepția ta, Caroline; și a lui Peter, care a ghicit câte ceva. După ce a încheiat, lungă vreme am rămas tăcută. Apoi i-am spus cu sinceritate:

– Îți mulțumesc pentru încredere, Bella. Voi face tot ce-mi stă în putință pentru a-ți îndeplini dorința.

Însă eram deja neliniștită într-o privință. În mod sigur, la un moment dat, Jacob van Eeden venise în Toft Green, în noaptea cu pricina. Fie decisese s-o escorteze totuși până la debarcader, sau, constatând întârzierea, pornise în căutarea ei; o văzuse zăcând lângă alee … Refuzul Arabellei de a vorbi despre lovitura la cap s-ar fi putut datora reprimării inconștiente a unui lucru deja înțeles: că, într-un fel sau altul, chiar iubitul o părăsise, crezând-o moartă.

Dacă aș fi dat vreodată peste Jacob van Eeden, eram ferm hotărâtă să-l tratez ca pe un urmaș al lui Cain. Căci dacă Arabella n-ar fi fost lăsată atâtea ceasuri în ploaie și frig, boala care a urmat ar fi avut consecințe mult mai puțin grave. Numai că van Eeden, probabil înfricoșat de implicare, își luase tălpășița.

Ori asta – am presupus, înfiorându-mă – ori a fost chiar el atacatorul. Fiindcă cine altul mai cunoștea momentul exact în care Arabella urma să iasă din casa părăsită? Singura parte bună a întâmplării era că i-l înapoiase pe Francis …

Cugetările mele fură întrerupte de vocea ei.

– Din cauza soarelui, s-a făcut excesiv de cald aici. Te rog, deschide fereastra, Caro.

Dormitorul dădea spre fațada casei, deasupra și la dreapta intrării principale. Pe când deschideam una din ferestrele cu ochiuri mici de geam, am văzut venind pe alee un landou deschis, condus de Peter Stanbury. De ce închiriase un landou? m-am minunat. Părea o alegere ciudată pentru cineva capabil să călărească. Totuși, oricum ar fi venit, mă bucuram să-l văd, din cauză că povestirea Bellei îmi schimbase părerea despre el.

Pe când trăgea în fața casei, Francis îi ieși în întâmpinare și – vorbindu-i, după toate aparențele, foarte amabil – îl conduse înăuntru. Pentru prima oară am observat o diferență. Cu toate că erau la fel de înalți și supli, Peter părea mai subțirel și se mișca cu mai mare ușurință decât Francis – care era mai rigid, de parcă ar fi purtat pe sub haine ceva ce-i restricționa mișcarea; probabil o versiune masculină de corset. Știam că mulți bărbați moderni apelează la asemenea subterfugiu pentru a-și păstra silueta. Totuși, în cazul lui Francis, ideea mă impresiona neplăcut. Mi-am mutat privirea spre Peter și l-am găsit reconfortant. Pe tenul lui oacheș nu exista nici o sugestie cum că și-ar pierde nopțile cu jocuri de noroc sau banchete – cum sugerase relatarea Bellei despre Francis.

– A sosit Peter, m-am grăbit s-o anunț. Fără îndoială că Francis îl va conduce aici. Permite-mi să te pregătesc!

O pieptănasem, îi ștersesem fruntea și mâinile cu un burete muiat în apă parfumată și-i aranjasem pernele, când a intrat sora Hutton, părând sătulă și mai veselă ca niciodată.

– Domnul Malbis vă roagă să coborâți, domnișoară.
Am sărutat-o pe Bella și am ieșit din încăpere.

***

Coborând scara, i-am găsit pe cei doi în hol. Francis continua să se manifeste cu amabilitate, după aparențe; în atitudinea lui atentă, în zâmbetul deschis, nu exista nici urmă de ostilitate, cu toate că doar cu câteva ceasuri mai înainte fusese cuprins de un soi de nebunie. Amintirea scenei continua să mă înspăimânte – atât privind propria siguranță, cât și pe a lui Peter. Părea atât de vulnerabil, de tânăr; sentimentul proteguitor pe care-l avusesem pentru Francis începuse să se transfere asupra lui Peter.

Pentru cazul că Francis ar fi fost atent la reacție, l-am salutat cu indiferență, urându-i „o după-amiază bună, Peter", la care el a răspuns cu o ușoară înclinare.

Când am ajuns pe palier, Francis a venit spre mine.

– Refacerea Arabellei continuă, Caroline? întrebă el cu solicitudine. Când i-am spus că acum părea să-și fi revenit, răspunse cu un: bine. Peste câteva minute am să-l conduc pe Peter la ea. Între timp, vreau să-i fac propunerea despre care am vorbit mai devreme.

Se întoarse spre Peter și-i povesti despre călătoria la Birmingham, explicându-i că i s-ar lua o greutate de pe inimă dacă și-ar putea convinge vărul să-și petreacă noaptea la Landers.

– Deși trebuie să te previn, n-ai să ai parte de cine știe ce somn, fiindcă vreau să institui o tură de permanență lângă patul bolnavei – în care vei fi inclus, dacă accepți invitația – așa fel încât Arabella să nu rămână singură nici un moment.

– Bineînțeles că am să rămân, replică Peter, după o fracțiune de secundă, în care îmi aruncă o privire. Nu i-am indicat în nici un fel ce răspuns să dea, ceea ce l-a lămurit că ideea îi aparținea exclusiv lui Francis.

– Ei, atunci așa rămâne, suspină Francis cu ușurare. Îți mulțumesc, vere; îmi faci o mare favoare. Și sper să vii și la cină mâine seară. Sunt

sigur că vei avea o gazdă excelentă în Caroline! Hai să mergem sus s-o vezi pe Arabella. Sora Hutton o să te instruiască în privința pilulelor care trebuie administrate la intervale regulate pe timpul întregii nopți.

Am rămas în hol, pe gânduri, urmărindu-i cum urcau împreună scara largă; după toate aparențele, criza de familie făcuse uitate neînțelegerile dintre veri. Și totuși, ceva continua să mă deranjeze; aceeași presimțire pe care o avusesem la prânz. Am încercat s-o alung, să mă gândesc la altceva. Ciudat, mi-a venit în minte imaginea plină de realism a unei vechi biserici pe care o vizitasem cândva împreună cu tata. Îmi arătase spre căpriorii tavanului și-mi spusese cu tristețe că erau imposibil de reparat, fiind mâncați de carii, acei ciocli vestitori de moarte, și că întreaga construcție urma să fie demolată în curând. După ce ochii mi se obișnuiseră cu semiîntunericul, văzusem că grinzile de stejar erau ciuruite ca o dantelă, în urma procesului de distrugere început din vremuri imemoriale. Curând, întregul edificiu urma să se prăbușească.

Peter se opri în capul scării.

– Caroline, poate că mai târziu vei reuși să sacrifici câteva ceasuri, spuse el. Aș vrea să te duc să-l cunoști pe unchiul Giles – având în vedere că evident Francis nu va avea vreme s-o facă prea curând, iar bătrânul este nerăbdător să te vadă. Am închiriat un landou.

Capitolul 9

În după-amiaza aceea însorită, împreună cu Peter, am plecat pe un drum denivelat, spre nord-est, printre copacii care înconjurau Landers.

Pădurea era mult mai extinsă decât îmi imaginasem. Pe alocuri, îmi amintea de Fotainebleau, cu copacii ei avântați spre înalturi și luminișurile stâncoase. Când i-am spus, Peter mi-a povestit că era vorba de o rămășiță a vechiului codru Galtres.

– Pe vremea cuceririi romane, se extindea până la limita nordică a Yorkului. Chiar și după aceea, în evul mediu, în turnurile bisericilor se aprindeau noapte de noapte focuri, pentru a-i ghida pe călătorii care străbăteau pădurea.

– Înseamnă că este foarte veche! am spus, uitându-mă la rădăcinile noduroase care se împleteau pe ambele margini ale drumului.

– Mai vechie decât izvoarele istorice scrise, zâmbi Peter. Oamenii au locuit aici de pe vremea încheierii ultimei glaciațiuni și apariției primilor lăstari. Probabil că vracii din vechime veneau să adune ierburi medicinale…

O denivelare a drumului mă dezechilibră, făcându-mă să mă sprijin un moment de el. Totuși, în clipa aceea, am simțit din nou atracția fizică – poate și spirituală – pe care o încercasem cu prilejul fiecăruia dintre contactele noastre anterioare. Avuseseră darul să mă neliniștească; mă făcuseră să mă îndoiesc de sinceritatea sentimentului pe care-l nutream pentru Francis. Dar acum nu mă mai speriau.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Peter spuse:

– Voiam să discut cu tine, Caroline. Despre Francis.

– Da? Am încercat să-mi păstrez echilibrul, cât se putea de bine în condițiile date, în hurducăielile vehiculului. E necesar să mă previi asupra … relației mele cu el, înainte de a-l întâlni pe unchiul Giles?

– Nu tocmai; deși bătrânul n-ar aproba-o. Nu, vreau numai să te avertizez să nu-i pui întrebări despre tatăl tău. Ai putea fi jignită de resentimentul pe care i-l poartă încă.

– Atunci, de ce dorește să mă cunoască? Nu sunt decât fiica tatălui meu.

– Poate că încearcă să scape de vechea ranchiună. Habar n-am. Și nu vreu să intervin între voi. Trebuie să te descurci cu el cum vei crede de cuviință, Caroline.

– Dar nu gândești la fel în cazul lui Francis?

– Te voi întrista din nou, oftă el. Trebuie să repet ceea ce ți-am mai spus, adică: lasă-l în pace. Este nemilos și foarte periculos.

– Periculos? am râs, refuzând să-mi amintesc presiunea degetelor lui pe beregata mea. Probabil că ai stat prea mult la soare, vere!

Trase brusc de hățuri și se întoarse spre mine.

– Aseară, când te-am sărutat, nu era decât lumina lunii. Ascultă-mă, Caroline – nu, nu te retrage, n-ai de ce să te temi de mine.

– N-ai cum să mă convingi că Francis este cu adevărat rău, am spus cu patos. Disperat, da; iar prezența mea nu face decât să-i agraveze senzația, știu. Dar o iubește pe Arabella prea mult ca să-i facă vreun rău. Orice ar descoperi despre trecutul ei – sau privitor la complicitatea ta.

Sprânceana lui neagră se ridică a uimire.

– Bella ți-a povestit?

– Aproape tot, cred. M-a rugat să-l găsesc pe Jacob van Eeden. Apelând la ajutorul tău. Probabil că știi cum arată.

– Cum arăta. Olandezul e mort, Caroline.

Tonul lui era atât de liniștit, încât mi-am închipuit că nu înțelesesem bine.

– Cum, ce … când?

– În toamna trecută – de fapt, în exact aceeași dimineață în care Bella a fost găsită zăcând. Atunci a fost raportat un incendiu fatal la bordul vasului *Margriet*.

– Ce s-a întâmplat?

– Se pare că focul pornise din cabina proprietarului, în seara precedentă, dar arsese înăbușit înainte ca cineva să observe flăcările pe punte. În acel moment, fusese prea târziu.

– Pentru – pentru proprietar?

– Da. Trupul lui a fost găsit carbonizat; avea în mâini un ceas cu numele gravat pe capac și la gât un lănțișor cu o decorație militară. Aceste obiecte au permis identificarea lui Jacob van Eeden. Medicul legist din York n-a avut nici o îndoială că el era cel ce murise la bordul vasului.

Mi-am acoperit figura cu palmele. Cum să-i povestesc Arabellei așa ceva? Sau mai degrabă, cum să-i ascund adevărul – să pretind că eu și Peter continuam cercetările?

– Ah, ce-aș putea să-i spun? nu m-am putut împiedica să întreb, vorbind printre degete, ca un copil.

Mă cuprinse în brațe și mă strânse atât de tare, încât i-am simțit bătăile inimii, în vreme ce bărbia lui îmi atingea fruntea.

– Depinde de motivul pentru care te-a rugat să-l găsești, șopti el, cu glasul amortizat de părul meu.

– Mi-a vorbit despre *„o siguranță a iubirii”*; pentru amândoi, cred. Nu putea suporta gândul că el ar fi crezut-o în stare să se răzgândească. Și nici că era posibil ca el să-și fi schimbat părerea, în ceea ce o privea.

Bărbia lui Peter coborî încet de pe frunte de-a lungul nasului.

– Atunci, moartea lui van Eeden rezolvă situația, continuă el. De îndată ce se va pune pe picioare, trebuie să-i spunem adevărul. Îi va fi mai ușor decât să-și trăiască întreaga viață în incertitudine.

Am ridicat fruntea, privindu-l îndelung și concentrat. Ochii lui căprui aveau luciri verzui, ca și ai mei, probabil.

Am fost impresionată de sensibilitatea lui și de profunzimea înțelegerii mecanismelor gândirii feminine.

– Peter, am spus, cred că, într-adevăr, aceasta este soluția optimă. Cum ți-ai dat seama?

Îmi zâmbi.

– Am trei surori – și urechi suficient de agere! Ascultând bârfa lor, am descoperit cum merge viața, mult înainte de a împlini doisprezece ani.

Apoi mă sărută, foarte ușor, pe buzele pe care le strivise cu o seară în urmă.

– Iar asta? întrebă el. Nu crezi că este cel mai potrivit lucru de făcut acum, Caro?

Dar mă temeam că amândoi ne-am fi putut pierde controlul; așa că m-am retras pe partea mea de banchetă, cu toate că întreaga ființă îmi fusese răscolită de atingere. El replică:

– Bine; nu-i nevoie să răspunzi unei întrebări incorecte … Dar să ne întoarcem la ceea ce-ți spuneam: în ceea ce-l privește pe Francis, te joci cu focul, Caroline. Este prea matur, prea experimentat, pentru inocența ta.

– Nu mai sunt copil!

– Fără îndoială. Aplecându-se spre mine, îmi mângâie linia gâtului, lipindu-și obrazul de al meu. Dar tu vezi doar iubirea, nu și ce se ascunde în spatele ei. Ah, Caroline, îndată ce-i vei arăta lui Francis că-l iubești, nimic nu-l va reține să te cucerească; permanent și – în aparență cel puțin – legal.

– Și … cum rămâne cu nevastă-sa? m-am înecat, amintindu-mi cuvântul folosit de Francis azi-dimineață, „onorabil".

Răspunsul lui Peter veni prozaic, de parcă ar fi comentat starea vremii:

– Bella nu-i mai e de folos. Ea pricepuse când s-a hotărât să fugă cu Jacob. Din motivul ăsta am acceptat s-o ajut – să-i dau ocazia să profite de puțină fericire, sau așa mi-am imaginat. Ea nu mai poate avea copii, înțelegi, iar Francis are nevoie de un fiu – un moștenitor legal – dacă vrea să beneficieze de banii unchiului Giles.

– Nu pricep. M-am îndepărtat de el, dându-mi seama că urma să înceapă procesul de pângărire a idolului meu blond – lucrul de care mă temusem cel mai mult.

– E foarte simplu. Bătrânul, cu toate că a rămas un burlac convins, este totuși obsedat de ideea continuității familiei. *Malbis* e un străvechi nume normand, după cum cred că știi; lângă York, există și un cătun, Acaster Malbis … Ei bine, după moartea în Spania a celor doi frați ai săi, fiecare lăsând în urmă câte un orfan, Giles s-a temut că văduvele s-ar fi putut recăsători, iar copiii și-ar fi putut schimba numele. Așa că pur și simplu i-a cumpărat de la mamele lor; apoi s-a preocupat de creșterea

celor pe care-i considera viitori moștenitori ai averii. Își dedicase întreaga viață companiei, așa cum un altul s-ar fi dăruit unei soții. În mod normal, aștepta aceeași dăruire din partea nepoților. Dar când cel mai vârstnic …

– John, tatăl meu, a fugit ca să devină artist, am completat.

– Ă … da – Peter ezită, dar imediat continuă. Astfel, Francis a devenit unic moștenitor, dar cu două condiții. Prima, să se dedice afacerii. A doua, să se însoare cu o fată corespunzătoare. Din acest punct de vedere, tânăra Arabella Lee-Sedgwick era o alegere ideală: copil unic al unuia dintre cei mai buni clienți ai lui Giles. Părinții ei dețineau o moșie cu conac boieresc, pe lângă Scarborough.

Mi-a trecut prin minte că Arabella probabil considerase cam înghesuită vechea casă din York a familiei Malbis, mai ales că pe atunci Giles locuia încă acolo.

– De câtă vreme se află unchiul Giles la azil? am întrebat.

– Cum? Ah, de aproape patru ani; de când a aflat că nepotul lui s-a născut mort și că Arabella nu mai poate avea alți copii. Și-a adunat calabalâcul și a părăsit îndată orașul; se părea că și-a pierdut brusc interesul chiar și pentru compania pe care o fondase, în condițiile în care n-ar fi rămas nici un Malbis care s-o conducă după Francis.

– I-a predat firma în întregime lui Francis? am vrut să știu.

– Da; deși se aude că noul patron n-ar fi obținut cine știe ce rezultate. De la plecarea fondatorului, profiturile au continuat să scadă; clienții și-au găsit alți parteneri – cel puțin astea sunt zvonurile. Numai că, în privința averii personale a lui Giles, situația s-a cam schimbat de la moartea copilului. Vezi tu, el făcuse un testament, lăsând totul „primului născut de sex masculin al nepotului Francis". Capitalul urma să-i fie acordat la împlinirea vârstei legale; dar, între timp, veniturile provenite din dobânzi urmau să ajungă pe mâna lui Francis – și capitalul de asemenea, dacă băiatul ar fi decedat înainte de a ajunge la majorat. Giles și-a anulat testamentul. Apoi a făcut altul, lăsând aproape tot ce poseda unui fond pentru restaurarea catedralei St. Peter, de aici, din York.

Tizul catedralei își studia palmele, gânditor.

– Poți să-ți imaginezi că vărul Francis n-a prea fost încântat, ca să fim cumpătați în exprimare.

– Probabil că pe bună dreptate, am apreciat.

– Poate. Dar n-are nici o justificare pentru felul cum a tratat-o pe Arabella, în consecință.

– Vrei să spui că a dat vina pe ea?

– În cel mai crud și mai usturător fel cu putință.

– Așa că – atunci când l-a cunoscut pe Jacob van Eeden … ?

– Rezultatul a fost inevitabil – ținând seama și de ajutorul pe care i l-am dat, ocupându-mă de Helen.

– Francis ar fi divorțat de Bella, dacă afla?

Peter răspunse încetișor:

– N-ar fi obținut nimic. Vezi tu, Giles n-a crezut niciodată în valabilitatea unei alte căsătorii, după divorț. Așa că nu și-ar fi schimbat testamentul în favoarea altui fiu provenit de la o nouă nevastă. Cu excepția posibilității ca Arabella să fi decedat deja, înaintea apariției unei noi neveste.

În ciuda căldurii, am fost scuturată de un fior de gheață. I-am replicat, cu mai multă emfază decât ar fi fost necesară în acel peisaj liniștit, tulburat doar de trilurile păsărelelor și de foșnetul frunzișului:

– Francis face eforturi susținute pentru însănătoșirea Bellei – e la fel de nerăbdător ca ea să se pună din nou pe picioare.

– Așa s-ar părea, răspunse Peter. Dar trebuie să mai ții seama de ceva înainte de a i te dedica, trup și suflet; va trebui s-o întrebi cu toată discreția pe doamna Dean, așa cum am procedat și eu astăzi, după-amiază. Începând din ianuarie, de fiecare dată când Bella a suferit câte un aparent atac de cord – fie pe timpul zilei, fie noaptea – *era singură cu Francis.* Nu ți se pare ciudat? Calculează câți servitori sunt la Landers – adaugându-i, dacă vrei, pe sora Hutton, pe doctorul Cant și pe micuța Helen. Nici unul dintre ei n-a fost de față la vreuna dintre recidive. De fiecare dată – și au fost șapte sau opt – Francis a fost cel care a dat alarma.

– Dar el stă cel mai mult în preajma ei! am strigat. Ce vrei să sugerezi? Că el îi provoacă aceste crize de inimă?

– Ah, nu știu. Abătut, Peter luă din nou hățurile. Jocul razelor de soare, filtrate de frunzișul fremătător, împrumuta figurii lui un soi de

neliniște agitată. Până acum, lucrurile astea nici nu-mi trecuseră prin minte, spuse el, cel puțin nu conștient. Până în clipa în care te-am văzut lângă el, la gară, Caro. Apoi, brusc, toată afacerea a început să nu-mi mai dea pace; mi-am amintit toate detaliile, începând de vara trecută – unele aspecte care m-au nedumerit, cum ar fi convingerea că Francis *știa* de aventura Bellei, dar prefera să tragă de timp. În ultimele trei zile nu prea m-am mai gândit la altceva. Cu excepția ta, Caroline – fața ta, vocea ta mă bântuie. Iar când mi te închipui cu el – ah, Doamne, cât aș vrea să te răpesc primejdiei! Să te știu la adăpost. Prinsă într-un cu totul alt fel de iubire.

M-am gândit la acest "altceva": o viață întreagă împreună, în loc de a împărți patul o vreme. Avusesem viziunea respectivă pe când lucram împreună cu Peter, în tranșee; ajutându-l la notițe și desene, ascultându-i expunerile – distracție, instruire și participare în același timp.

I-am luat hățurile din mână, fiindcă începuse să le înnoade inconștient.

– L-ai antipatizat întotdeauna pe Francis?

– Da. Aproape de la început. Adică pe când aveam aproape doisprezece ani, abia coborât de pe corabia care mă adusese de la Bombay … M-am născut și mi-am început educația în India. Mai mult, niciodată nu mi-am dorit să mă întorc „acasă", cum considerau Anglia cei din familie. Pentru ei asta era, dar eu n-o cunoscusem. Eram un străin, nu aparțineam locului; fusesem trimis la o obscură școală din Surrey, în care tata își petrecuse tinerețea. Primii ochi pe care i-am privit după debarcare erau albaștri și reci, reflectând ostilitate și neîncredere. Îi aparțineau vărului Francis.

Râse cu amărăciune.

– Uneori, rudele de sânge sunt condamnate la o antipatie reciprocă, instantanee. Și probabil că se acumulează, ca arsenicul într-un trup otrăvit, cu mențiunea că, în timp, învățăm să ascundem simptomele. N-am priceput suficient de repede că trebuie să-mi maschez antipatia. El

și-a dat seama și mi-a întors-o cumplit. M-a condus la școală; m-a lăsat acolo cu ușurare vizibilă, pe care am simțit-o în aceeași măsură. După aceea mi-a mai făcut două vizite; din obligație și fără plăcere. Însă anul următor, lucrurile au stat cu totul altfel. A venit însoțit de Arabella, la întoarcerea de la Paris, iar eu – ei bine, m-am îndrăgostit.

Ce ciudat, mi-am spus, că amândoi fuseserăm fermecați în aproape același timp. De parcă atracția lor reciprocă de atunci ar fi acționat asupra noastră ca un magnet.

Peter continuă:

– Spre norocul meu, această iubire copilărească s-a transformat în prietenie, așa că n-am stânjenit-o niciodată pe Bella. Cred că ei îi datorez invitarea la York, pentru a-mi petrece vacanța de vară împreună cu familia. În acea toamnă s-a născut Helen. După aceea, de fiecare dată când veneam, locuiam la Black Swan, pe strada Coney, ca să las loc pentru camera copilului. În felul acesta aveam mai multă libertate, așa că de atunci am rămas fidel locului. Între timp, m-am îndrăgostit din nou. O iubire care mă ține încă prizonier.

– Zău? am murmurat, copleșită de senzația că pierdeam pe cineva care nu-mi aparținuse niciodată. Un fel de regret ambivalent.

– Într-adevăr, Caro. De orașul York în general și mai ales de catedrală.

M-a cuprins un val de recunoștință că nu era vorba de altă femeie. Poate nu era prea târziu pentru noi. Poate că aveam să scap de obsesia mea pentru Francis …

– Până acum, spunea Peter, de câte ori am ajuns în York, m-am simțit bine, împresurat de iubirea perfectă, de prietenie și înțelegere. Locul mi-a plăcut din toate punctele de vedere și mi-a ocupat gândurile. Mereu am descoperit câte un aspect nou asupra căruia puteam cugeta și despre care puteam scrie. În fiecare zi, intru în catedrală și apoi îmi petrec vremea contemplându-i exteriorul. Am descoperit o mulțime de puncte din care pot admira acest miracol arhitectonic; urmărind jocul luminii pe suprafețele minunate – și mulțumind cerului că a scăpat din incendiul de acum câțiva ani. De obicei, în după-amiezele însorite, prefer fațada vestică.

– Asta făceai cu două seri în urmă, Peter?

– Da. Și a fost pentru prima oară că pacea interioară mi-a fost tulburată: când te-am văzut cu Francis și mi-a trecut prin minte, chiar mai insistent decât la gară, că îl iubești. Ah, Caroline, am fost gata-gata să-ți ies în întâmpinare strigând: „Ferește-te!"

Am tras aer în plămâni.

– Peter, i-am spus, faptul că nu l-ai simpatizat niciodată pe Francis nu-ți dă dreptul să inventezi scenarii împotriva lui: de exemplu, că ar fi gata să-și ucidă soția ca să se poată însura cu mine. În afară de asta, asemenea melodrame nu-s demne de intelectul tău educat. Unica justificare a presupusei lui vinovății este că nimeni altcineva n-a fost de față la declanșarea crizelor. Dar cum poți fi sigur de lucrul acesta? N-ar fi posibil ca doamna Dean să se fi înșelat?

Îmi simțeam obrajii arzând, mai degrabă datorită argumentației aprinse decât efectului razelor soarelui, dar am continuat neabătută:

– Ai fi dispus să renunți la ideile tale defăimătoare dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel – fie și doar o dată? Findcă, fără îndoială, Francis n-ar fi putut să-i provoace răul dacă s-ar fi aflat departe de ea, la declanșarea crizei.

– Văd bine că n-are nici un rost să vorbesc cu tine, Caroline, replică el nerăbdător. Sentimentele îți întunecă intuiția. Dar ține seama că teoria mea se sprijină pe o cunoaștere mult mai îndelungată a vărului Francis, decât ai avut tu ocazia.

– Atunci, înseamnă că nici n-am să pot acumula asemenea cunoaștere, am răspuns, fiindcă peste câteva zile mă voi întoarce la Dieppe.

– Ah, nu … în glas îi răsuna consternarea. Trebuie să discut ceva cu tine.

– N-am vorbit destul, Peter? Suficient, mi-am spus, cât să-mi provoace neîncredere, atât în el cât și în Francis, facându-mă să-i pierd probabil pe ambii – singurii bărbați care reușiseră să-mi provoace furnicături în trup.

– Nu și despre ceea ce mi-a comunicat aseară profesorul Hoskins. La sfârșitul acestei veri, va conduce o expediție în Egipt, pe o perioadă de

aproximativ un an. Mi-a făcut propunerea să-l însoțesc și am acceptat. Dar mai are nevoie de un desenator artistic – cineva capabil să țină și loc de secretar, de contabil și să se ocupe de aranjamentele de călătorie.

L-am privit surprinsă.

– Vrei să spui că eu …? Dar e imposibil! N-am nici un strop de pregătire academică. În afară de asta, sunt femeie și provin din străinătate. Profesorul tău o să râdă dacă aș îndrăzni să fac cerere!

– Când i-am povestit despre tine, astăzi la prânz, n-a râs deloc. Felul în care te-ai ocupat de cariera mamei tale și educația artistică pe care ți-a asigurat-o tatăl … Caroline, orizonturile încep să se deschidă și pentru femei. Trebuie să ai mai multă încredere în tine. Cel puțin, vino mâine cu mine să vorbești cu profesorul. Îți promit că-ți va plăcea.

Provocarea conținută în propunere îmi provocă o accelerare a pulsului. Oare eram capabilă? Mi se va permite să încerc, măcar? Și voi avea timpul necesar pentru a acumula cunoștințele de bază, necesare meseriei – acelui microcosmos care-l absorbea total pe Peter și mi l-ar fi răpit, dacă n-aș fi reușit să-l urmez?

– Eu … Am să mă gândesc, am promis. Acum, te-aș ruga să ne continuăm drumul, ca să-l cunosc în sfârșit pe unchiul Giles.

Capitolul 10

Bărbatul masiv se odihnea la umbra unui fag, pe peluza azilului. La apropierea noastră, se ridică cu greu în picioare. Fața lui îmi amintea de figurile împăraților romani, dar părea sculptată într-un material mai rugos decât marmura.

Când Peter făcu prezentările, Giles bombăni:

– Nu te-ai prea grăbit s-o aduci, băiete. O păstrezi pentru tine, ai? Apoi, studiindu-mă cu candoare din tălpi până-n creștet, adăugă: Ei bine, n-am să pretind că te condamn. Dar luați loc, așezați-vă. Indică două scaune din împletitură de răchită. Pe măsuța de alături trona un maldăr de ziare; cel de deasupra era deschis la pagina financiară și suporta o pereche de ochelari cu lentile groase.

– De fapt, unchiule, spuse Peter după ce-mi ținu scaunul și se așeză pe celălalt, Francis trebuia s-o aducă pe Caroline, dar cu părere de rău te anunț că Bella a avut încă o recidivă.

– Ah! Îmi pare rău. O fată pe cinste. Păcat, păcat. Giles se foi puțin. Dar nu-i nimic de făcut, bănuiesc, adăugă pe un ton fatalist. Apoi începu să lanseze o serie de întrebări, la care am încercat să răspund cât puteam de inteligent – despre călătoria din Franța, despre impresia făcută de Anglia și dacă francezii țineau pasul cu progresele făcute de englezi în domeniul transporturilor feroviare.

– Nu încă, am recunoscut, amintindu-mi haosul și revoltele la care fusesem recent martoră, la Dieppe, cauzate de muncitorii aduși din Anglia să lucreze la terasamente.

– Ha! exclamase Giles, cu mândrie patriotică, înainte de a relua interogatoriul. Despre educația pe care o primisem. Orașele pe care le vizitasem, sau unde locuisem. Și ce mă interesa. Inevitabil, răspunzând la întrebări, am pomenit frecvent numele părinților mei. N-am încercat să le evit, iar el a dat semne evidente că-i ignora, ca să-și facă limpede înțeleasă dezaprobarea pentru amândoi. Totuși, în cele din urmă spuse:

– Deci, mama ta s-a recăsătorit, ai? De data asta, cu un bărbat bogat, după câte aud. Implicația era clară: că sărăcia tatei fusese din propria lui vină.

– Nu știu prea multe despre noul soț al mamei, am replicat înțepat. Giles nu se interesase de situația noastră pe timpul vieții tatei și, în copilărie, fuseserăm strâmtorați.

– Nu, sigur că nu. Dar sper că ai să afli mai multe despre bărbații de aici. Ochii bătrâni îl cântăriră pe Peter, în vreme ce mormăia următoarea întrebare: ce mai face Francis?

– Bine, am răspuns. Cu excepția faptului că este îngrijorat de starea Arabellei, desigur.

– Desigur. Tuși uscat și schimbă subiectul, insistând ca Peter și cu mine să rămânem la ceai. Pe celelalte mese, ceaiul fusese deja servit, de parcă azilul ar fi fost hotel.

Porțelanurile chinezești fură aduse de un chelner îmbrăcat în uniformă și furăm interogați cu politețe asupra preferințelor în materie de prăjituri. Mi-am spus că Giles își găsise un loc foarte confortabil de retragere. În vreme ce așteptam, îl întrebă pe Peter, cu o indiferență studiată, care nu reușea să-i ascundă nostalgia:

– A dispărut vechea casă?

– Da, unchiule, totul este la pământ. Apoi continuă să-i dea amănunte despre cele petrecute; inclusiv privind lucrările arheologice.

– Ai găsit ceva? vru să afle bătrânul.

– Păi, n-am descoperit osuarul la care speram. Știi că, după estimările noastre, zona Tanner Row ar fi trebuit să adăpostească un vechi cimitir? – în izvoarele romane apare formularea „dincolo de râu și spre apus". Romanii obișnuiau să-și îngroape morții în apropierea drumului

principal, iar locația porții Micklegate coincide cu drumul construit de ei spre sud. Totuși, estimările noastre nu s-au adeverit. N-am găsit mare lucru, cu excepția unor rămășițe medievale pe la mijlocul pachetului de sedimente dezgropate; câteva arme de-ale vikingilor și niște vestigii creștine semnificativ împrăștiate – aparținând probabil unor călugări alungați de invadatori. Ah, și câteva oase calcinate și lemn ars care ar fi putut rezulta în urma incendierii așezării de către normanzi. Dar nici o urmă de cimitir roman.

– Hm! Probabil că ai fi găsit mai multe dacă începeai căutările din pivnița fostei mele case, comentă Giles neînduplecat.

Chiar atunci sosi ceaiul, iar el mă invită să fac onorurile. Mai primiserăm și niște splendide tarte cu brânză de vaci, numite „plăcinte de Yorkshire", după cum m-a informat bătrânul.

– John – tatăl tău – ți-a povestit multe despre Yorkshire? se interesă el cu asprime.

– O, da. Am ridicat ceainicul de argint. Atât de des încât, ajungând în capitala comitatului, am simțit că mă întorc acasă!

Păru mulțumit de răspuns; se domoli vizibil.

– Mi-au dat tare mult de furcă, el și Francis, spuse el. Obișnuiam să-i iau cu mine peste tot – să le arăt locurile, să le povestesc diverse lucruri. Uneori, ne plimbam prin pădurea pe care ai străbătut-o venind încoace. I-am învățat tot ce știam despre plantele de aici.

– A ținut minte, am spus, zâmbind. Obișnuia să mă ia cu el pe promontoriul de lângă Dieppe și să-mi vorbească despre toate plantele de acolo – realizând schițe, pe care apoi le luam cu mine acasă. Acel promontoriu este un teren favorit al botaniștilor, iar tata se descurca bine cu majoritatea celor pe care i-am întâlnit – chiar cu cei faimoși! Mulțumită învățăturilor domniei tale, se pare.

Giles mormăi ceva și începu să amestece în ceașcă.

– Mă îndoiesc că în Franța s-ar găsi aceeași bogăție de specii ca în pădurile noastre, declară el. De exemplu, o dată, îmi amintesc că le-am arătat băieților trei varietăți de măselariță, crescând pe o distanță de mai puțin de jumătate de milă!

– Probabil că le-ați explicat și pericolele, am replicat, întinzându-i o ceașcă lui Peter. Tata nu m-ar fi lăsat în ruptul capului să ating vreun specimen de solanacee.

– Păi, sigur că da! Bătrânul ne privi pe rând în ochi. Și le-am vorbit și despre alte otrăvuri. Erau cunoștințe pe care le deprinsesem de la oamenii locului. Ce fructe de pădure și ciuperci nu trebuie atinse. Chiar și anumite flori – cucuta și măselarița, șofranul de pajiște și degetarița. Ochii i se încețoșară. Apoi, fără avertisment, buzele i se strânseră și spuse cu asprime: John a fost un prost că m-a făcut să-l alung.

Am lăsat din mână ceșcuța.

– Desigur, a plecat de bunăvoie – încercând să devină un artist de succes? Mă adresasem lui Giles, dar cu coada ochiului am observat o mișcare neliniștită a lui Peter.

– A venit vremea să plecăm, Caro. Își consultă ostentativ ceasul de buzunar.

Privindu-l pe Gilea, am replicat:

– Cred că n-are importanță dacă mai întârziem câteva minute, Peter. Domnule Malbis, ce a făcut tata atât de ofensator încât „să-l alungați"?

Bătrânul părea stânjenit. Apoi murmură:

– A trecut de mult și nu mai are importanță; s-o lăsăm moartă.

– Nu, am spus, tot ce se referă la el mă interesează; mai ales acum că a murit și nu mai am cum să-l întreb.

– Uite ce-i, nepoată, lătră Giles, dacă John ar fi vrut să știi de ce a plecat din York, ți-ar fi spus. Dar cred că-i era rușine …

– Caroline, interveni Peter, te rog, hai să mergem. *Acum.*

Strângând în mâini brațele scaunului, mi-am mutat privirile de la unul la celălalt.

– Nu plec, am declarat. Până n-am să aflu de ce ar fi trebuit să se rușineze tata. Nu-s dispusă să și cred, dar insist să aud măcar acuzația.

Urmă o tăcere prelungită, în care vreme figura lui Giles păru să împrumute nuanța roșcată a fagului sub care stăteam, iar Peter se îndepărtă ca să ne lase singuri.

– N-o să-ți placă, tinerico, aprecie Giles. Și n-ai cum să nu crezi: dovada este de netăgăduit. Așa că, mai bine te-ai răzgândi …

– N-am s-o fac!

– Într-adevăr; ai o bărbie voluntară. Foarte bine. Tatăl tău a furat. A falsificat niște conturi pe care i le încredințasem, în scopul de a ascunde un deficit produs cu șase luni în urmă. A recunoscut ambele acuzații, dar a refuzat să spună ce făcuse cu banii. M-am interesat. Am descoperit că o tânără servitoare, care părăsise serviciul de curând, murise dând naștere unui copil. I-am luat urma. Băiatul se afla într-o casă cu apartamente de închiriat de pe Spen Lane. Femeia care avea grijă de el a declarat că mama muribundă insistase să fie botezat cu numele de John Malbis. Spre norocul lui, când am revenit acasă, hoțul și seducătorul plecase. În Franța, după cum am aflat peste câțiva ani – în cele din urmă i-a scris vărului, spunându-i că se însurase și că avea o fiică. Întotdeauna se avuseseră ca frații, John și Francis, așa că exilatul n-a suportat o ruptură permanentă. Însă n-am mai purtat corespondență cu nepotul meu mai vârstnic.

M-am ridicat, clătinându-mă, cu ochii încețoșați. Bietul tata! Dacă măcar ar fi reacționat așa cum o făcuseră mulți alți tineri cu viitor promițător – să nu-și asume nici o responsabilitate – n-ar mai fi fost nevoit să fure sau să falsifice actele! Dar pricepeam perfect că un prim pas condusese la al doilea. Era tânăr și avea sânge fierbinte – probabil cam de vârsta mea de acum.

– Vă mulțumesc, domnule Malbis, am spus, luându-mi șalul și poșeta. Acum am să plec.

Ridică ochii spre mine, pentru a mă întreba aproape rugător:

– Ai să mai vii?

Am ezitat. Dintr-o dată, părea atât de bătrân – atât de singuratic la umbra copacului, izolat de toți ceilalți oameni prezenți pe pajiștea însorită – încât refuzul mânios îmi îngheță pe buze. Mai degrabă simțeam milă pentru acest om, care prin asprimea lui neînduplecată îl forțase pa tata să prefere furtul decât să recunoască un păcat tineresc.

– Ce s-a mai întâmplat cu băiatul? am întrebat.

– Ce? Ah, a crescut – cu puțin sprijin din parte-mi. Ultima dată când l-am văzut – cred că avea vreo douăzeci de ani – se alăturase unui grup

de emigranți pe o navă cu direcția Australia, New South Wales. Arăta foarte bine și sănătos – un adevărat Malbis! Deși parcă aducea mai mult cu Francis decât cu John.

Pe când Peter se întorcea, m-am aplecat impulsiv să-l sărut pe frunte.

– Voi reveni, unchiule Giles, înainte de a mă întoarce în Franța, i-am promis, și am înțeles că îi făceam o plăcere la fel de mare lui Peter, care părea să-l îndrăgească pe bătrân.

Pe drumul de întoarcere, în vreme ce umbrele începuseră să se alungească, i-am spus lui Peter:

– Ceea ce am aflat nu m-a surprins, să știi. N-a făcut decât să-mi crească admirația pentru tata – asta te șochează?

El zâmbi.

– Nu exista nici o altă cale pentru John de a face ceva pentru fata aceea. Giles își ținea nepoții foarte din scurt, cred, atât financiar cât și din alte puncte de vedere.

– Ți-a povestit Francis?

– Nu, surorile mele. Înainte de a pleca în India, locuiseră la York. Iar cea mare – adică Jane – îi cunoștea foarte bine pe John și pe Francis și le cam plângea de milă. Îmi amintesc relatările ei despre pedepsele la care-i supunea Giles pentru cele mai mici abateri. De exemplu, se știa că obișnuiește să-i încuie în pivniță peste noapte, când pe unul când pe celălalt; în tăcere absolută, fără să le lase măcar o pătură. Practica pedepse destul de crude, după părerea tuturor, înainte ca bătrânețea să-l mai domolească. Într-o seară, cu puțin timp înainte de a pleca în India, Jane a trecut pe la ei și l-a găsit pe Francis închis. Pe vremea aceea, era cam atașată de el, așa că s-a rugat să i se permită să-și ia la revedere. Însă bătrânul a mugit că „și așa băiatul se ocupă cam prea mult de fete" și i-a refuzat cererea.

Mi-am amintit că familia Stanbury emigrase în India cu numai câteva luni înainte ca tata sa fie alungat.

– De ce-mi povestești toate astea, Peter? l-am întrebat cu calm.

Răspunsul veni pe același ton, în vreme ce el mâna calul.

– Ca să-ți furnizez o relatare probabil diferită de cele spuse de Giles.

Am reanalizat datele, în noua perspectivă. Să fi fost Francis cel care a sedus-o pe tânăra servitoare, pentru care tata a furat, ulterior? Se știe că frații mai mari obișnuiesc să-i apere pe mezini în fața părinților, preluând responsabilitatea pentru greșelile lor. Tata îl considerase mereu frate pe Francis, știam; iar presupusa acțiune se potrivea cu firea lui și cu înclinările artistice demonstrate. Împușcase doi iepuri, eliberându-se în același timp. Mai mult, s-ar fi putut ca servitoarea cu pricina să-și fi botezat copilul cu numele binefăcătorului, nu cu al tatălui.

– Presupun că acum nu mai contează ce s-a întâmplat, am apreciat. Tata a fost mulțumit de evoluția lucrurilor.

– Într-adevăr. A descoperit iubirea adevărată, Caroline. Și astfel ai apărut.

Din nou, brațul lui îmi cuprinse umerii. Mă sărută pe obraz și întrebă:

– N-ai vrea să facem câțiva pași? Ar fi păcat să ne întoarcem atât de devreme în seara asta minunată. Când am acceptat, a coborât de pe bancheta landoului și m-a ajutat să-l urmez, ridicându-mă-n brațe. Câteva clipe, situația amenință să devină stânjenitoare, din cauza mâinilor care-mi cuprinseseră talia și picioarele deasupra genunchilor, ținându-mă suspendată.

Înaintam de-a lungul unei cărări pe care se îngrămădiseră frunze veștede de anul trecut. În vreme ce pășeam pe sub copacii gigantici, foșnetul uscăturilor părea o șoaptă continuă. Peter și-a întins haina pe jos ca să-mi pot odihni capul, privind printre pleoape mozaicul de frunziș și petece de cer, în lumina aurie, filtrată. Se tolăni într-o rână alături, uitându-se la mine; mâna liberă îmi mângâia corsetul alb cu lila și faldurile rochiei – atât de ușor încât abia îi simțeam mișcările. Mai degrabă eram conștientă de răspunsul involuntar al corpului meu.

I-am descheiat încetișor nasturii cămășii și mi-am vârât mâna în deschizătură, mângâindu-i pieptul. Am simțit că respirația îi devine mai sacadată, iar inima îi bate mai iute, în ritmul propriului meu puls; apoi razele soarelui n-au mai ajuns până la mine.

Mi-a desfăcut corsajul și mi-a dezlegat șiretul care închidea cămașa la gât, astfel încât piepturile noastre dezgolite s-au atins, în vreme ce ne sărutam … Nările mi s-au impregnat de aromele trupului lui tânăr. Izul de transpirație constituia pentru mine un parfum inedit, mai puternic decât cel de mosc – mai dulce decât al loțiunilor folosite de Francis …

Francis. Ce să fac pentru a scăpa de vraja lui ? Să mă debarasez de toată compasiunea pe care mi-o inspira, de senzația de comuniune care mă cuprindea în preajma lui, chiar și când nu mă atingea? Poate că dacă m-aș fi putut abandona în brațele lui Peter, aș fi uitat de îndelungata năzuință pentru Francis. Dar Peter nu era cel care să mă ia repede și cu nepăsare – o simțeam foarte sigur, chiar acum, pe când greutatea lui mă afunda în maldărul de frunze foșnitoare..

– Caro, spuse el, mărită-te cu mine! Urmează-mă în Egipt ca soție.

I-am căutat figura. Era cuprinsă de dorință, dar totuși, tensionată de o rezervă care mă făcu să mă îndoiesc de el. Cum să fiu sigură că nu era vorba decât despre o propunere izvorâtă din cavalerism? Că nu dorea să mă izbăvească de pericolele unei vieți alături de Francis, pe care le întrevăzusem chiar eu azi-dimineață, cu toată claritatea: perspectiva de a deveni un surogat de soție? Îmi oferea atât de mult; un viitor plin de promisiuni ca parteneră de viață în toate sensurile. Și totuși, am scuturat din cap cu regret.

– Îți mulțumesc, Peter, dar va trebui să mă întorc la Dieppe. Poate că ne vom întâlni anul viitor, la întoarcerea ta din Egipt.

Dacă și-ar fi repetat cererea, aș fi fost sigură că nu era cauzată de Francis, ci doar de persoana mea. Și fie l-aș fi acceptat, sau aș fi rămas necăsătorită tot restul zilelor. Fiindcă se părea că sunt incapabilă să iubesc pe cineva dinafara familiei Malbis.

Capitolul 11

Poneiul și trăsurica doctorului Cant erau la poartă, când am ajuns la Landers.

– Nu mai stau, imi spuse Peter, dar am să vin mâine-seară, cum am stabilit. Dacă între timp ai nevoie de mine, mă găsești la șantier.

Privindu-l cum se îndepărta, m-am simțit părăsită, dar din direcția grajdului a apărut Helen, alergând.

– Ah, ce bine că te-ai întors! strigă ea, ridicând brațele ca pentru o îmbrățișare – mirosea a fân. Unde-i vărul Peter?

– Deocamdată a trebuit să se întoarcă la lucru; au intrat în criză de timp. Dar se va întoarce mâine-seară. Ce ai mai făcut în după-amiaza asta? Am pornit împreună spre casă.

– L-am ajutat pe Dickon să curețe cabrioleta. Tata spunea că trebuie să fie pregătită de drum la prima oră a dimineții, ca să-l ducă până la tren.

– Păi, s-ar părea că acum și tu ai nevoie de curățenie! Haide, să mergem în camera ta să te speli și să-ți schimbi hainele. La cină, trebuie să fii frumos îmbrăcată …

Ajunsă în mijlocul holului, mă întrerupse:

– Tata zice că în seara asta n-am să vin la cină în sufragerie. Trebuie să mănânc în camera mea și să mă retrag devreme, ca să citesc.

– Ei bine, dacă astea sunt instrucțiunile – am renunțat, deși perspectiva de a cina doar în compania lui Francis mă deranja. Până ieri, m-ar fi bucurat, chiar entuziasmat.

În acel moment, Francis apăru în capul scării, împreună cu doctorul Cant.

Am văzut-o pe Helen pitindu-se după pilastrul ce susținea balustrada scării, ca să-și ascundă hainele murdare. Numai că, în grabă, se ciocnise probabil de soclul înalt al bustului de bronz de alături, fiindcă acesta începu să se clatine și i-ar fi căzut în cap dacă nu m-aș fi repezit să-l țin. În vreme ce mă întindeam să prind statueta – cu Helen ghemuită la poalele rochiei – am constatat că Francis ne observa din capătul scării.

– Ce grup încântător, murmură el.

Doctorul, situat mai departe de balustradă, privi fără să înțeleagă, fiindcă nu eram de fapt în raza lui vizuală. Am priceput foarte bine înțelesul, dându-mi seama că-l îmbrățișam pe poetul dragostei, Byron, ca și când eram gata să-l sărut – însoțită fiind de o copilă frumoasă!

Francis ajunse jos; vorbi pe un ton normal.

– Bine că te-ai întors din vizita la unchiul Giles, Caroline. Era în regulă?

– Părea în formă, da. Dar Arabella cum se mai simte? am spus, întorcându-mă spre doctor.

– Ah, pacienta o duce binișor, domnișoară Malbis. Cât despre mâine noapte …

– I-am povestit doctorului Cant, îl întrerupse Francis, despre vizita mea la Birmingham și despre aranjamentul la care am ajuns cu vărul Peter. Doctorul este de acord cu lista pe care am întocmit-o – desfăcu un sul de hârtie – privind măsurile ce trebuie respectate de toți ai casei. N-ar fi rău să te uiți și tu peste ea, Caroline, cât timp doctorul este încă aici, pentru cazul că ai vreo nelămurire.

Am luat foaia de hârtie. Era împărțită în patru coloane, fiecare conținând cifre sau cuvinte, scrise foarte citeț, cu cerneală.

Coloana din stânga era îngustă și conținea ore. Începând cu 6 seara, acoperea tot intervalul de timp până-n dimineața următoare.

A doua – și cea mai lată – conținea în dreptul orei 6 p.m. următoarele cuvinte: „Sfârșitul turei sorei Hutton. Până la 8, la cină, serviciul va fi preluat de domnișoara Malbis”. În dreptul orei 8 p.m. sta scris: „Emily Coxwold până la 10”. La zece se putea citi: „Doamna A. Dean până la miezul nopții”. În dreptul orei 12 p.m. urma: Domnul P. Stanbury până

la 5 dimineața. În momentul acela urma să-l schimb și să rămân lângă bolnavă până la întoarcerea sorei Hutton, la șapte. Pe la opt – de astă dată doar aproximativ – urma să vină la vizită doctorul Cant. În dreptul orei unsprezece dimineața, ultima, scria: „Sosirea trenului de Birmingham. Dickon să aștepte cu trăsura în strada Queen".

A treia coloană era liberă, cu excepția capului de tabel unde scria BĂUTURĂ MEDICINALĂ urmat de un singur rând: „A se administra numai după mese sau băuturi calde".

Ultima coloană era marcată cu „X"-uri, din trei în trei ore și purta titlul: PASTILE, urmat de instrucțiunile: „Se vor administra conform indicațiilor și *exact la orele însemnate dedesubt"*.

– Nici nu s-ar putea ceva mai clar, am murmurat, înmânându-i lui Francis meticulosul document.

– Să înțeleg că nu ai nici o sugestie de adăugat? se interesă el. Dacă da, lista se poate reface.

– Ah, nu! Mă îngrozea ideea de a reface toată polologhia. Totuși, mi-a trecut prin minte gândul că tura lui Peter era disproporționat de lungă, de la miezul nopții până la cinci dimineața. Era singurul care avea pe parcursul turei două „X"-uri.

– Bine. În cazul acesta, doctorul Cant poate fi sigur că pacienta nu va fi neglijată, nici măcar o clipă, pe timpul lipsei mele. Și că instrucțiunile lui vor fi respectate cu strictețe. Draga mea, te rog să atragi atenția tuturor asupra importanței punctualității, atât în privința serviciului, cât și a administrării pastilelor!

– Desigur, Francis. Sunt convinsă că nici unul dintre noi n-ar risca viața Arabellei.

– Sigur că nu. Și nici nu veți trata cu dispreț efortul necesar întocmirii acestei liste … ă … pentru realizarea permanenței lângă patul bolnavei.

– Bineînțeles că nu. Planul întocmit va avea ca rezultat, fără îndoială, utilizarea optimă a timpului fiecăruia. Văd că suntem menționați foarte strict.

– Îți mulțumesc, Caroline. Bun, doctore, nu mai avem de ce să amânăm. Mâine, veți face tot două vizite?

– Cu siguranță, domnule Malbis. Sper să aveți o călătorie plăcută. Apoi medicul ieși, îndreptându-se grăbit spre trăsurica și poneiul care-l așteptau, așeză trusa pe capră, alături, și dădu bice.

În vreme ce rula din nou sulul de hârtie, Francis îmi zâmbi blând și spuse:

– Am să afișez o copie în bucătărie. Astfel, nu se pot produce neînțelegeri. Ne vedem la cină, la opt, draga mea?

– Da, am răspuns, întinzând mâna după Helen, care rămăsese ghemuită între bustul lui Byron și coloana balustradei. Am îndemnat-o să urce scara înaintea mea, mascându-i astfel cu propria mea rochie starea deplorabilă a îmbrăcămintei.

Pendulele din casă tocmai anunțau ora șase. Mâine, la ora asta, sora Hutton urma să plece de la Landers. Rigidul orar urma să intre în vigoare. Dintr-o dată, m-am simțit mult mai bine la gândul că Peter va fi prezent.

După ce am spălat-o pe Helen, am îmbrăcat-o cu cămașa de noapte și i-am ținut companie până ce și-a terminat cina. Apoi am ales o carte de pe raft și i-am citit primele câteva pagini.

– Acum, va trebui să continui singură, am declarat. Vreau să mă duc la mama ta. Dar înainte de a te vârî în pat, am să-ți pieptăn părul.

– Ai să porți tot rochia galbenă la cină? întrebă ea, foindu-se.

– Nu, aceea este doar pentru ocazii. Am să mă schimb în ceva mai puțin pretențios.

Și neprovocator, am adăugat în gând. În seara asta, n-aveam nevoie de alte scene cu Francis. Înainte de a mă duce la Arabella, am îmbrăcat o rochie albastră și un șal care-mi acoperea umerii, înnodat chiar sub bărbie; forma de „V" era în acord cu croiala taliei. Cu excepția volanelor înguste de la încheieturi, mânecile erau simple. Nu purtam nici o bijuterie și nici un fel de oranament pentru păr.

Arabella era pe jumătate ridicată, sprijinită pe perne. Emmy stătea cu ea, dar a plecat îndată ce i-am spus că am să rămân până la cină.

– Cât de bine știți voi, franțuzoaicele, să puneți în valoare ținutele severe! oftă admirativ Arabella.

– Dar suntem mai puțin romantice decât englezoaicele, am râs, conștientă că spun o minciună.

***

Când am coborât, lumânările ardeau pe masa din sufragerie, iar ușa dublă ce dădea spre salon era larg deschisă …

Cerul senin al înserării împrumuta ochiurilor de fereastră aspect de vitralii, formând un soi de mozaicuri separate de rame. Dar în interior, umbrele înserării începuseră să se îngroșe, astfel că inițial nu l-am observat pe Francis. Apoi glasul lui răsună clar, venind din încăperea alăturată.

– Caro, chiar mă întrebam dacă porți vreodată albastru.

– Poftim? Ah, m-ai speriat … Inconștient, mâinile mi se opriră pe nodul șalului, în vreme ce l-am zărit, stând în picioare lângă șemineu.

– Îmi pare rău.

Veni până la ușa dublă; totuși, rămăsese dincolo de bătaia lumânărilor, așa că trăsăturile continuau să-i fie neclare, la limita dintre lumina artificială și cea naturală. Totuși, mi-am dat seama că nu purta costumul negru, sobru, la care învățasem să mă aștept de la englezi, seara. Parizienii glumeau pe seama acestor veșminte, devenite aproape uniformă națională. Era îmbrăcat cu o haină de catifea maro, bretele, vestă de brocart auriu și lavalieră de dantelă, de culoarea fildeșului. Lăsa senzația unui romantism demodat.

– Iartă-mi îmbrăcămintea neprotocolară, spuse el, dar am simțit nevoia unei relaxări, astă-seară.

– Te înțeleg, mai ales că mâine vei porni la drum cu noaptea-n cap. Sper ca Arabella să doarmă liniștit, astfel încât să te poți odihni.

– Ah, oricum va trebui să am grijă de pastilele ei, din trei în trei ceasuri – și voi dormi pe șezlong. Dar n-are importanță. Mă va susține amintirea acestei cine, într-o companie încântătoare. Arăți splendid, Caro. Deși, cum am mai spus, nu știam că porți culoarea asta. Păcat.

– De ce?

– Fiindcă ți-am ales un cadou nepotrivit ca nuanță. Oricum, este doar un fleac: un inel vechi, primit de la bunicul, după ce și-a închis atelierul de bijutier din Goodramgate.

– Un inel? Dar nu pot accepta …

– Ah, haide, Caro, nu face caz pentru un nimic. S-ar putea să nici nu-ți placă suficient cât să-l porți – mai mult decât astă-seară – cu toate că mi-aș dori s-o faci. Îmi luă mâna stângă și-mi puse pe degetul mijlociu un inel de metal. Privind în jos, am descoperit strălucirea mată a unei pietre galbene, alungite; avea o montură minunată de aur alb, cu marcaje perfect simetrice, mai închise la culoare.

– Arabellei nu-i plac nuanțele de maro-roșcat, argumentă Francis, prevenind obiecțiunea care-mi stătea pe buze, spune că-i accentuează lividitatea tenului, așa că nu i-am putut oferi niciodată acest giuvaer. A zăcut inutil, printre lucrurile mele, ani de zile; amintire sentimentală de la o rubedenie bătrână, de mult decedată. Dar pielea ta este atât de albă, Caroline, iar aseară am constatat că galbenul îți stă năucitor de bine. Te rog, acceptă acest topaz.

– Păi … Era cu adevărat minunat și constituia cadoul cel mai neobișnuit care-mi fusese oferit vreodată. Mai mult, mi se părea că un refuz ar fi constituit o lipsă de amabilitate. Și fiind doar un topaz, adică o piatră semiprețioasă, eram convinsă că nu putea valora prea mult. Bine. Îți mulțumesc, Francis. M-am grăbit însă să-l mut pe mâna cealaltă, departe de degetul dedicat inelelor de logodnă, pe care îl alesese el.

– Sunt fericit să te văd purtându-l – pe oricare deget, comentă el, nescăpându-i mișcarea. Și acum, să trecem la masă. Sună din clopoțel și-mi ținu scaunul.

Masa se dovedi mai plăcută decât mă așteptasem, fără aluzii stânjenitoare din partea lui Francis. Era într-o formă de zile mari; amuzant și curtenitor, dar fără o țintă vizibilă. Vorbi cu bunăvoință despre Peter, de parcă n-ar mai fi simțit nici urmă de gelozie față de vărul mai tânăr.

– V-am lăsat un Lafite grozav, pe care să-l savurați împreună, mâine-seară, spuse el, pe când Emmy îi așeză dinainte o șuncă de York, fiartă în cidru. Francis se apucă s-o taie cu dibăcie, în vreme ce ea aștepta să-mi aducă farfuria și să mă servească cu garnitură de legume. Sau, dacă preferați, mai am un la fel de bun St. Emilion. Ambele sticle provin din pivnița casei vechi – complet condamnată acum, după câte am aflat. O adevărată tragedie. Totuși, nu părea cine știe ce afectat, continuând să manevreze cuțitul foarte ascuțit.

– Încă mai avem cheia, domnu', interveni dintr-o dată Emmy. Adică, de la vechea pimniță. Îi la bucătărie.

Francis rămase cu ochii la ea, ținând cuțitul ridicat în aer.

– Zău, Emmy? întrebă el distant.

– Da domnu'. Roberts a găsit-o într-o haină de-a 'mneavoastră, pă care-o curăța. Aia pă care o purtați … Se opri; roși de stânjeneală și

încercă să depășească momentul gesticulând cu bolul de sos … în noaptea aia cu toată nebuneala … când doamna Malbis căzu bolnavă, termină ea pe șoptite și se făcu nevăzută.

Francis privi încruntat după ea.

– Blestemată bârfitoare, murmură el. Cât despre bătrânul Roberts – ei bine, nu mai pot lăsa o haină pe spătarul scaunului că se și repede s-o ia ca s-o scuture și s-o perie. O scuză ca să-mi umble prin buzunare, pe cuvântul meu! Ei bine, am mai spus c-o să mă descotorosesc de individul ăsta …

Accesul de mânie mă surprinse și mă dezamăgi. Toate merseseră atât de bine. Trebuia să-l liniștesc, mi-am spus; să-i readuc buna dispoziție.

– Poate că ar fi mult mai simplu să scapi de cheia de la pivniță.

– Ce? Privirea încruntată se opri acum asupra mea; ochii îi erau ciudat de dilatați.

– Păi … am ezitat uimită, acum nu mai folosește la nimic.

Întreg trupul păru să se relaxeze. Lăsă jos cuțitul de tranșat și împinse tava cu șuncă într-o parte.

– Sigur că nu, nu-i așa? Așa că nu mai trebuie să-i port grija.

– Cui, Francis? Eram profund nelămurită.

– Păi, cheii. Întotdeauna am avut o singură cheie, înțelegi. Și până să preiau afacerea, stătea exclusiv la unchiul Giles. Erau de nedespărțit, de parcă ar fi fost un obiect sacru, de cult. Râse cu sălbăticie. Învestit cu puteri oculte asupra repartiției de mâncăruri și băuturi. Sau … represive; aducând pedepse asupra celor care greșeau … Apoi se înfioră.

În lumina celor dezvăluite de Peter, am fost copleșită de un val de simpatie și de înțelegere. În mod clar, acest simbol al zilelor când fusese supus pedepselor unchiului era încă suficient să-l tulbure. Simpla menționare a vechii pivnițe îl neliniștise – devenise din nou băiețelul speriat, amenințat cu recea și întunecoasa celulă. Mâine, eram hotărâtă s-o rog pe doamna Dean să arunce cheia.

I-am zâmbit încurajator.

– Trecutul e îngropat, Francis.

A continuat să mă privească multă vreme, înainte de a-și ridica paharul.

– Atunci, pentru viitor, Caroline! Să bem pentru ceea ce va urma.

Am dus paharul la gură, iar inelul mi-a strălucit pe deget; din nou, frumusețea lui romantică începu să-și facă simțită influența asupra mea. *Ah, Francis – dacă* . . .

Cred că știa exact ce-mi trecea prin minte. Privirile ni s-au întâlnit pe deasupra lumânărilor și, dincolo de ferestre, seara de vară păru să se estompeze. Cred că dacă atunci am fi fost singuri, neapăsați de responsabilitatea pentru Arabella, i-aș fi căzut în brațe, devenind a lui.

Totuși, am fost cuprinsă de o ciudată liniște, sigură că într-o bună zi iubirea licită îmi va fi la îndemână. Dar nu încă. Trebuia să am răbdare, încredere.

Pentru a-mi demonstra cât de îndreptățită era încrederea în el, Francis nu-mi făcu nici un fel de avansuri, cu toate că ochii îi erau plini de tandețe și alean. Ajunși la cafea, îmi ceru permisiunea să fumeze, întrucât nu puteam să ne delectăm cu muzică, de frică să n-o deranjăm pe Bella. I-am spus că întotdeauna îmi plăcuse aroma unei țigări de foi. Așa că am rămas într-o tăcere amicală, în vreme ce fumul înmiresmat ne împresura, amintindu-mi de atmosfera bistrourilor în care mama obișnuia să cânte.

– Probabil că ești obosită, Caro, aprecie Francis cu blândețe. A fost o zi cam lungă.

Mi-am spus: mâine, în lipsa ta, va fi și mai lungă. Dar m-am mulțumit să răspund:

– Da, am să mă duc la culcare, dacă nu te superi.

Era mai înțelept să mă retrag.

Nu încercă nici măcar să mă sărute . Probabil că simțea la fel de bine pericolul.

– N-o să ne vedem mâine dimineață, Caro. Rămâne pe poimâine.

– Da. *Au revoir*, Francis. Am plecat, copleșită de o tristețe aproape insuportabilă. De parcă . . .

Dar era o prostie. Nimic nu i se va întâmpla. Iar peste puțin timp urma să plec, conform propriei voințe; hotărâsem să nu-i mai ies în cale.

Capitolul 12

În ciuda convingerii mele de aseară, ziua trecu foarte repede. M-am jucat cu Helen, până ce căldura amiezii ne-a gonit în casă, unde am mâncat împreună. Apoi am stat lângă Arabella.

Spre ușurarea mea, Bella n-a mai adus vorba despre Jacob van Eeden, dar părea atât de nerăbdătoare să-l vadă venit pe Peter, încât mi-am spus că rezerva pentru el toate întrebările pe această temă. M-am întrebat cum va face să-i dea știrea morții lui van Eeden și când. Probabil că n-o va face prea curând, chiar dacă actuala ei revenire ar fi continuat netulburată. Între timp, trebuia să-i ascundă adevărul. Mă bucuram că în clipa în care-l va afla, eu urma să fiu departe de Landers.

Pe la ora cinci, doctorul Cant veni s-o vadă pentru a doua oară și acceptă un pahar de răcoritoare înainte de plecare. Aerul era fierbinte, nemișcat și apăsător, cu orizontul acoperit de o ceață purpurie, în care soarele roșu se pierdea treptat, puțin câte puțin.

Am liniștit-o pe Helen că astă-seară va putea cina cu mine și cu Peter, iar ea mi-a smuls promisiunea că voi purta rochia galbenă – „fiindcă o să fie petrecere, nu-i așa, Caroline? Trebuie să fie, dacă vine și vărul Peter!"

Mai târziu însă, când m-am îmbrăcat, am lăsat inelul cu topaz încuiat în caseta de bijuterii, în ciuda faptului că se potrivea perfect cu materialul. Cumva, nu-mi venea să port cadoul lui Francis.

Chiar înainte de ora șase, Emmy bătu la ușa camerei mele și-mi spuse că sora Hutton se pregătea să plece.

– Foarte bine, Emmy, sunt gata. Lista întocmită de Francis era expusă pe polița de deasupra căminului din camera Arabellei, iar o copie fusese pusă la vedere în bucătărie. Toți eram la curent cu îndatoririle ce ne reveneau.

Un singur lucru uitasem: s-o rog pe doamna Dean să arunce cheia de la pivniță, care-i provocase amintiri atât de neplăcute lui Francis. Mergând pe palier, mi-am adus aminte că beciul era probabil deschis în noaptea în care Arabella fusese acolo – menționase că vizitase întreaga casă înainte de plecare. Poate că rămăsese deschisă, sub ruinele de la Toft Green. Totuși, nimeni n-ar fi avut cum să mai spună …

Am găsit-o pe sora Hutton încheindu-și mantia voluminoasă, în pofida căldurii înăbușitoare.

– Cred că o să fie furtună, domnișoară Malbis, declară ea, așa că ar trebui să mă grăbesc să plec, dacă nu te deranjează.

– Deloc, soră. Vă întoarceți la nouă dimineața?

– Bineînțeles. Își aruncă privirea spre lista de pe cămin. Domnul Malbis știe că poate avea toată încrederea! Așa, aici toate sunt în regulă și sunt convinsă că așa vor rămâne. Noapte bună, domnișoară, noapte bună, doamnă Malbis. Și se evaporă într-un vârtej de falduri.

Arabella râse liniștit.

– Ce femeie – pe asemenea căldură! Mulțumește cerului că ești atât de subțirică.

Am reluat conversația pe care o începusem după prânz, iar timpul a părut că zboară. Îmi trecu prin minte că astăzi toți ai casei fuseseră mai relaxați, de parcă absența lui Francis îi eliberase de anumite constrângeri.

Eram pe cale să pregătesc pastila de ora șapte, când am auzit, prin fereastra larg deschisă, un tropot de cal.

– Dacă-i Peter, înseamnă că a venit mai devreme, am spus, ștergând paharul pe care tocmai îl clătisem.

– Ah, du-te să vezi! Lasă blestemata de pilulă.

Am ajuns la fereastră la timp să văd silueta familiară a lui Peter descălecând – Dickon alerga spre el ca să se ocupe de cal.

I-am făcut cu mâna și l-am strigat:

– Peter, iar el mi-a răspuns la semne. Apoi a intrat în casă pe ușa din față, care fusese lăsată deschisă toată ziua, pentru a favoriza o cât de slabă briză.

– Adu-l direct aici, îmi ceru imperativ Arabella.

Am ieșit pe palier și l-am strigat din nou din capul scării.

– Peter!

Tocmai intra în hol, ducând o valijoară. Își ridică ochii spre mine, fără să zâmbească; mi s-a părut extrem de palid.

– N-ai vrea să vii imediat sus, s-o vezi pe Bella? Este trează și a întrebat de tine.

În clipa aceea, Helen apăru, venind din sufrageria mică, unde se servea micul dejun și unde o lăsasem să-și întindă creioanele colorate și hârtia de desen. Se repezi asupra lui, încântată, ca un cățeluș bucuros de oaspeți. O ridică de la pământ și o sărută; apoi o lăsă jos și începu să urce cu pas hotărât. Apropiindu-se, expresia istovită și mohorâtă a chipului lui m-a alarmat.

– Peter, am spus, prinzând-l de mânecă, te simți bine?

A zâmbit, dar ochii lui mărturiseau încordare.

– Mult mai bine, când te văd, draga mea. Cum se simte Bella?

– Mi-a cerut să te aduc fără întârziere.

– Seamănă cu vechea ei personalitate. Să intrăm. Am simțit că veselia afișată era forțată, chiar și atunci când îi luă mâinile și începu să glumească. M-am întors la activitatea anterioară.

– Peter, am intrerupt seria lor de replici glumeț-persiflante, ar fi bine să vezi cum îi prepar Bellei medicamentul, deși cred că sora Hutton te-a instruit deja. Va trebui să te descurci singur la unu noaptea și apoi la patru dimineața; așa că încă o demonstrație n-are cum să-ți strice.

Mă urmări cu atenție cum deschid flaconul, las să cadă prima pilulă în pahar, o zdrobesc, adaug cantitatea măsurată de vin, amestec conținutul și umplu lingura. Bella bău dintr-o înghițitură.

– Ce sunt? întrebă Peter, arătând spre pilulele rămase.

– Dumnezeu știe, replică ea nepăsătoare. Cărbune medicinal și prafuri de plante. Dar Francis face atâta caz să le iau, de parcă ar avea puteri supranaturale!

Dintr-o dată, am izbucnit toți în râs – mult mai lipsiți de griji decât dacă Francis ar fi fost acasă.

– Bella, ești pacienta cea mai nerecunoscătoare, m-am înecat. Știi bine că sărmanul doctor Cant își dă toată silința.

– Ah, știu, știu. Și că mai întâi încearcă leacurile pe șobolani!

– Ce? întrebă Peter.

– Ăsta-i adevărul, mărturisi ea. Acasă, în Rougier Street, are o mulțime de animale mici. Le tratează cu otrăvurile pe care le prepară. Se jură că nici unul n-a murit, decât din cauza bătrâneții.

– Așa se va întâmpla și cu tine, spuse Peter cu emfază. Acum, aș putea să mă spăl înainte de cină?

La opt, Emmy veni să stea cu stăpâna ei, iar eu am coborât în sufragerie, unde eram așteptată de Peter și de Helen. El purta un costum negru și o cămașă albă curată, guler înalt și cravată. Dar părul negru cârlionțat îi dădea un aspect mai romantic decât avusese Francis cu o seară în urmă. Încă părea foarte încordat. Poate din cauza furtunii care se apropia …

Ne-am așezat. Bătrânul Roberts, care se ocupa de servire în locul lui Emmy, adusese deja vinul. Și mi-am amintit …

– Roberts, i-am spus, în vreme ce venea cu mâncarea de pe măsuța de serviciu, am aflat că încă păstrați la bucătărie cheia de la pivnița casei din Toft Green. Am fost conștientă de reacția bruscă a lui Peter, alături.

– Ah, da, domnișoară Malbis. Am găsit-o în buzunarul mantiei stăpânului, chiar după ce doamna a pățit-o.

– Ești amabil să mi-o aduci?

– Desigur. Dar acum n-ar mai fi bună la nimic.

– Vreau s-o păstrez ca suvenir, am improvizat la repezeală. Îmi va aduce aminte de casa copilăriei tatălui meu.

– Ei bine, spuse el, punând pe masă castronul de salată, e singurul lucru rămas din vechea casă, din câte am auzit. Nu-i așa, domnule Stanbury? Totul e la pământ acum, nu?

– Ai dreptate, Roberts. Vocea lui Peter suna infundat.

– Ah! Farfuriile de salată fură așezate în fața fiecăruia. Știu că dumneavoastră sunteți cel mai în măsură să cunoașteți adevărul, domnule; cu studiile pe care le-ați făcut acolo, pe șantier. Tunelurile au fost săpate?

– Numai unul. În după-amiaza asta.

– Ah, vere Peter, se vârî Helen în discuție, bubuitura a fost puternică?

– Au fost mai multe bubuituri, puișor.

– A durat mult timp?

– Câteva ore.

– Deci, acum există o gaură în zidul de apărare al orașului?

– Da, la nivelul fundațiilor romane. Peter se trăsese într-o parte pentru a-i face mai mult loc lui Roberts.

– Ehei, îmi închipui că zgâlțâiala s-a simțit la câteva mile, domnule, nu-i așa? spuse Roberts pe ton de conversație ușoară.

– S-a simțit la oarecare distanță, veni răspunsul scurt. Îți mulțumesc, Roberts.

Am avut senzația clară că Peter nu dorea să mai discute pe tema aceea; de obicei, nu era distant cu servitorii. Probabil, mi-am spus, astăzi înghițise mai mult praf și se alesese cu o durere de cap sau de gât. Se va simți mai bine după masă și după ce va fi gustat din vinul excelent pe care ni-l lăsase Francis cu atâta amabilitate.

Pe tot timpul cinei, Peter continuă să pară cu mintea în altă parte, așa că Helen monopoliză aproape discuțiile – întreruptă de scurte intervenții ale lui Roberts. În cele din urmă, la cafea, bătrânul servitor îmi aduse cheia. Pe când ne ridicam să trecem în salon, am vârât-o discret în buzunarul rochiei.

– În cinci minute, trebuie să fii în pat, Helen, am avertizat-o. Știam că nu avea permisiunea să bea cafea, mai ales seara.

Își rostogoli ochișorii rugători spre Peter, dar de astă dată el rămase insensibil.

– Are dreptate, aprobă Peter destul de sever. Trebuie să discut ceva cu verișoara Caroline. Așa că, înainte de a umple ceșcuțele de cafea, amândoi am sărutat-o, urându-i noapte bună, iar ea a plecat agale cu un aer de martir.

– Ce s-a întâmplat, Peter? l-am întrebat. Încă de la sosire, n-ai părut în apele tale. Și abia dacă te-ai atins de mâncare.

– Fără îndoială, este semn că m-am îndrăgostit. Întinse mâna după pahar.

– Nu glumi. Simt că-i vorba de ceva serios.

– Iubirea este o chestiune foarte serioasă, după cum sunt pe cale să descopăr.

Nedorind să discut tema, mi-am turnat cafea, în vreme ce mi-a venit altă idee.

– S-a întâmplat vreun accident pe șantier, astăzi? Mă gândeam că poate vreunul dintre prietenii lui fusese rănit în explozii.

– Accident? repetă el, pe un ton cam ciudat. Nu.

– Ei bine, atunci ce? Te rog, spune-mi. Roberts tocmai terminase de strâns în camera vecină. Era prima ocazie de a vorbi fără martori.

Peter lăsă pe măsuța joasă cafeaua de care nici nu se atinsese.

– Caroline, începu el, astăzi am găsit ceva. Un lucru pe care aș fi preferat să nu-l descopăr. Și acum, cheia aceea din buzunarul tău …

Neînțelegând nimic, l-am așteptat să continue.

– Exploziile, spuse el încet, de parcă ar fi încercat să mă pregătească pentru cu totul altceva, au provocat o surpare a mormanului de moloz, la oarecare distanță de zidul de protecție. Împreună cu Carsters și alți câțiva, m-am dus să investighez. Niște mecanici ajunseseră deja acolo.

Privea drept înainte, fără să clipească, fără să vadă încăperea în care ne aflam, ci haosul teribil de pe șantierul de demolări din Toft Green. Am avut răbdare. Când a reînceput să vorbească, avea un glas lipsit de inflexiuni, dar foarte precis, de parcă ar fi dorit să-mi clarifice toate aspectele.

– Dedesubt, se vedea pe o adâncime de vreo patru metri. În groapă apăruse o arcadă alcătuită din cărămizi mici de un roșu închis așezate în spic. Imediat, au fost emise mai multe ipoteze, dintre care cea mai plauzibilă emitea ideea că avem de-a face cu o canalizare din epoca romană. În York, mai fuseseră găsite asemenea vestigii, din când în când; structuri solide, cu aspect de tuburi, atât de largi încât adesea au fost luate drept pasaje secrete, formând o rețea subterană. Dar erau canalizări, fără dubii; din loc în loc, erau prevăzute cu cămine și trape de vizitare. Acum știu sigur că pivnițele lui Giles făceau parte din acest sistem – canalizarea fiind blocată cândva, în Evul Mediu, când comerțul devenise mai important decât igiena. Giles nu utiliza decât porțiunea de sub proprietatea lui, deși exista un canal lung, ducând spre vest. Mi-a povestit toate astea de mai multe ori, dar până azi nu dădusem importanță faptului. Privind în jos, am văzut cărămizile de origine romană, păstrând încă nuanța sângelui de vită care intrase în compoziția lor … În zidărie era înglobat și un dreptunghi de lemn de stejar, acoperind cu siguranță un punct de inspecție.

Ascultându-l cu suflarea întretăiată, continuam să fiu total în ceață în ce privea semnificația povestirii și legătura cu cheia din buzunarul meu. Dar am tăcut și, după un timp, el a continuat pe același ton.

– A sosit și arhitectul șantierului. Era desigur îngrijorat de posibila extindere a cavităților în zonele în care contase pe fundații solide. I-am cerut permisiunea să intru prin trapa de stejar, ca să investighez canalizarea. Împotriva propriei voințe, mi-a acordat o jumătate de ceas, pe propriul meu risc – cred că oricum avea nevoie de ceva timp să refaia calculele și să decidă ce-i de făcut. Raportul meu privind dimensiunile golului i-ar fi putut fi de folos. Am coborât pe o coardă de frânghie – pe care urma s-o trag după mine ca să estimăm astfel distanța pe care aș fi parcurs-o. Mi-a luat cincisprezece minute să îndepărtez capacul de stejar, apoi mi-a fost trimis un felinar și am pătruns în canalizare. Spre vest, era complet zidită. Așa că am pornit spre est – mergând ghemuit fiindcă tavanul de afla la numai 1,20 m. N-am înaintat prea mult, când brusc, tavanul s-a ridicat și am pătruns într-o încăpere. La lumina felinarului, am constatat că peste tot erau împrăștiate ambalaje pentru sticle de vin, iar butoaiele erau stivuite pe lângă pereți. Pe o bucată de lemn prăfuit am găsit următoarea inscripție: „G. & F. MALBIS COMPANY, YORK." Astfel, mi-am dat seama unde ajunsesem: Era pivnița mică de sub fosta casă a unchiului Giles. Beciul principal era legat de această încăpere și, pe niște trepte de piatră, se putea ajunge la ușa de acces în casă. Am urcat scara. Ușa era aproape smulsă din balamale de greutatea molozului de afară. Îmi trecea prin minte că, dacă arhitectul nu va lua măsuri să umple golurile, măcar pivnița principală, la cedarea ușii s-ar fi putut trezi cu un crater în molozul de la suprafață. Cu acest gând, am examinat încuietoarea; introducând briceagul în descizătură, am găsit zăvorul broaștei. Era bine fixat. Cineva încuiase ușa pe partea cealaltă, separând beciul de restul casei. Cu puțin noroc, ar fi ținut încă – măcar până plecam de acolo. Dar deja începuseră să se audă pârâituri și zgomote rău prevestitoare. Îndepărtându-mă în grabă, am dat peste un butoi mare; deplasându-i piedica menită să-l țină pe loc, s-a rostogolit. Capacul s-a desprins și …

Peter amuți vreme îndelungată și am așteptat nerăbdătoare să continue relatarea.

– Prin bezna înconjurătoare, spuse el, am zărit un braț uman căzând moale pe pardoseală.

Îl priveam, îngrozită. Vocea lui părea să vină de foarte departe, gâtuită:

– Caroline, cadavrul din butoi a aparținut cândva unui om pe nume Jacob van Eeden. L-am recunoscut după barba bălaie.

***

Mult timp, am rămas în picioare lângă ușa laterală care da spre grădină. Făceam eforturi să-mi recapăt respirația. Nici un alt gând nu-mi mai încăpea în minte: să trag aer în plămâni, în atmosfera aceea încărcată cu semne prevestitoare de furtună.

În cele din urmă, am reușit să îngaim:

– Dar trupul lui van Eeden fusese descoperit – ars – astă-toamnă, la bordul lui *Margriet*.

Peter se lipise de mine, susținându-mă. Șopti:

– Probabil că a fost vorba de cine știe ce sărman marinar, pe care-l lăsase să supravegheze vasul, în vreme ce el pornise în căutarea Arabellei.

– Uiți de ceas, l-am întrebat, și de medalia militară care-i purta numele?

– Nu, răspunse el calm. Cum n-a uitat nici cel care i-a ucis pe amândoi.

Undeva, la distanță, răsună un tunet îndepărtat. Sunetul îmi reverberă în urechi, compunând parcă numele lui Francis.

– Ai raportat crima? l-am chestionat cu greutate. Inima mi se oprise în așteptarea răspunsului.

– N-am făcut nimic. Am pus la loc capacul butoiului și l-am împins în cel mai întunecat colț. Apoi, pe când reintram în canal, am auzit cum greutatea dărâmăturilor a rupt ușa și molozul s-a prăvălit în încăperea pe care o părăsisem. Întregul beci părea să cedeze. Am fost tras afară de ceilalți.

M-am sprijinit mai temeinic de el, simțindu-i forța.

– Nimeni nu va mai găsi acum cadavrul, Peter?

– Probabil că nu.

– Și nu există nici o dovadă materială – am tresărit, speriată de primul fulger – care să-l lege pe Francis de toate astea. Dar crezi că el este de vină. Totuși, nu-s convinsă. Atât vocea cât și siguranța îmi slăbiră,

amintindu-mi presiunea degetelor lui pe beregată, lucirea de nebunie care-i lumina ochii atunci și mai târziu, când vorbisem despre cheia de la pivniță. Cu cât s-ar fi amplificat acea reacție necontrolată dacă ar fi aflat despre aventura Arabellei – de plănuita fugă cu Jacob van Eeden? Știam că justiția britanică nu era prea îngăduitoare cu crimele pasionale. În Franța, un bărbat acuzat că a ucis amantul soției ar fi putut să scape. În Anglia, ar fi fost spânzurat – chiar dacă n-ar fi încercat să înșele ancheta, alterând indiciile. Doi oameni își pierduseră viața. Iar acum, Arabella murea încetul cu încetul – după ce fusese lovită cu intenție criminală, toamna trecută.

M-am întors și mi-am îngropat fața la pieptul lui Peter, simțindu-i bătăile inimii, puternice, liniștitoare.

– Nu există nici o dovadă cu adevărat incriminatoare la adresa lui Francis, nu-i așa? l-am întrebat cu disperare. Dar cheia din buzunar mă împungea în coapsă, amintindu-mi atingerile lui – promisiunile – darul semnificativ pe care mi-l oferise. Francis era hotărât să mă ia de soție; poate că astfel ar fi obținut moștenitorul pe care Arabella nu i-l putuse dărui – băiatul care să-i deschidă calea spre averea lui Giles.

Brusc, mi s-a făcut rău, cu toate că Peter spunea:

– Nu, nu există nici o dovadă, Caro; iar cadavrul lui Jacob van Eeden aproape sigur va rămâne nedescoperit.

Totuși, eram ferm hotărâtă să-l pun pe Francis în fața celor aflate. În felul acesta, aș fi salvat-o pe Arabella de vreun nou atac, până s-ar fi putut muta în casa părinților, sub un pretext sau altul.

Înțelegând primejdia la care ar fi fost expus, l-am cuprins pe Peter în brațe.

– Ah, Peter, te rog să fii atent – măcar de dragul meu. Cred că te iubesc.

Fața lui s-a apropiat.

– N-ai putea să fii mai sigură, Caro? Știu că n-au trecut decât trei zile, dar din momentul în care te-am văzut, pentru mine n-a mai existat nici o îndoială.

Trăsnetul înspăimântător izbucni foarte aproape, urmat aproape imediat de alt fulger, albind în zig-zag cerul întunecat. Lumina aceea păru să-mi șteargă din suflet orice umbră a lui Francis.

– Da, Peter, acum sunt sigură, am spus, primindu-i sărutarea. Furtuna de afară devenise chiar acompaniamentul potrivit. I-am răspuns cu un soi de exuberanță disperată – alungând gândul că trebuia să mă întorc la Dieppe atât de curând, indiferent dacă era adevărat sau nu că viața Arabellei fusese în pericol din cauza mea. Probabil că era ultima noastră întâlnire; poate că pentru vecie …

Strigătul venind de la etaj ajunse la noi, acoperind bubuiturile trăsnetelor. Ne-am desprins din îmbrățișare și am ajuns în hol în același moment în care doamna Dean apărea din bucătărie.

– A fost domnișoara Helen, spuse ea. Cred că a avut un coșmar. Dar Peter și cu mine alergam deja pe scară, spre camera copilului.

Când am intrat, Helen se ridicase în capul oaselor, în mijlocul așternutului, și era gata-gata să scoată un nou strigăt.

– Liniștește-te, Helen! Am alergat spre ea și am cuprins-o în brațe, simțindu-i respirația agitată și auzindu-i suspinele.

– Ah, verișoară Caroline, cetatea minunată dispare sub valuri – și toate clopotele sună!

– Nu, nu, aceea era o simplă poveste. Am ridicat ochii mâhniți spre Peter, care stătea alături. I-am povestit o veche legendă bretonă, am explicat, legănând-o. Hei, Helen, *chérie*, n-a fost decât tunetul furtunii, iar acum se îndepărtează – ascultă. Următoarea bubuitură a fost mult mai înceată și a trecut mai bine de un minut până la un nou fulger albăstrui. Până atunci, terminasem de aranjat așternutul și așezasem pernele la locul lor, ajutată și de doamna Dean.

– Draperiile n-ar fi trebuit să rămână trase, suspină menajera, pregătindu-se să îndrepte eroarea. Dar citea … Iubito, n-ai dori să bei ceva?

– D-da, vă rog. Aș vrea un sirop de zmeură. Cu ghimbir – așa cum face vărul Peter! În mod clar, profita la maximum de atenția pe care i-o acordau adulții.

– Ți-l aduc imediat, drăguțo, spuse Peter și plecă jos. În același moment, pendula din hol bătu ora zece. Doamna Dean tresări.

– E vremea s-o înlocuiesc pe Emmy – la căpătâiul doamnei Malbis.

– Într-adevăr, du-te, am aprobat, am să rămân aici. Apoi domnul Stanbury te va schimba, la miezul nopții.

Sărută copila și ieși, îndreptându-se spre camera Arabellei. Peste câteva clipe, am auzit-o urându-i noapte bună lui Emmy; apoi pașii celei

din urmă, îndepărtându-se, în timp ce tunetele continuau să se rostogolească neclar, în depărtare.

Peter se întoarse. Luându-i paharul din mână, am declarat:

– Rămân lângă ea până adoarme. Trebuie să te odihnești puțin, înainte de miezul nopții, Peter – altfel vei moțăi în post!

Își trecu degetele pe sub guler.

– Ei bine, măcar să îmbrac niște haine mai comode. Noapte bună, Helen. O mângâie pe părul ciufulit.

Ea ridică privirea și-i ceru cu cochetărie:

– Sărută-mă, vere Peter.

Aplecându-se să se supună pretenției, îmi atinse brațul, trezindu-mi dorința arzătoare de a relua activitatea din care fuseserăm întrerupți. Însă după un scurt „noapte bună, Caro", l-am văzut plecând spre camera lui, iar ușa s-a închis asupra acestui sfârșit de seară total nemulțumitor. Mi-am spus că oricum trebuia să mă ocup de făcutul bagajelor.

În nici zece minute, Helen adormise buștean. Ca să fiu sigură, am mai rămas încă cinci și apoi am părăsit-o, fără să mai sper că Peter ar fi putut să revină.

În drum spre propria cameră, mă simțeam moleșită de căldură. Eram descurajată, copleșită de o inexplicabilă tristețe. Întruchiparea cavalerului perfect, ceea ce reprezentase Francis în ochii mei, fusese distrusă; nici nu doream să-l mai văd. Iar pe Peter, care preluase cumva locul eliberat, eram de asemenea obligată să-l părăsesc; să fug cât mai departe … N-ar fi avut libertatea de a mă urma, chiar dacă și-ar fi dorit una ca asta. Mai întâi era munca lui din York, apoi pregătirile pentru expediție. La întoarcerea din Egipt, probabil că nici nu-și va mai aminti cele câteva ceasuri de presupusă iubire, din vara trecută.

Cu inima grea, am ajuns în cameră și m-am dezbrăcat în semiîntunericul neobișnuit al nopții agitate. Am îmbrăcat direct pe piele un halat alb și mi-am pregătit cele câteva obiecte de care urma să am nevoie de dimineață. Curând, terminasem de împachetat – inclusiv rochia galbenă care, de acum înainte, îmi va aduce mereu aminte de Peter.

Eram umedă de transpirație și mi-am amintit de cădița din camera de zi a Arabellei, de la parter. Exista în permanență o rezervă de apă rece –

cea caldă se aducea în găleți de la bucătărie – dar nici nu-mi trebuia altceva. Mi-am învelit obiectele de toaletă într-un prosop și, fără să mai iau lumânare, am coborât scara pe tăcute.

În mica încăpere, draperiile nu fuseseră trase și toate obiectele se zăreau ca prin ceață. Am umplut cada, încercând să nu fac zgomot. Am lăsat halatul să cadă pe pardoseală. Apoi am fost învăluită de răcoarea binefăcătoare – cu ajutorul unui burete, îmi turnam apa rece pe spate, pe piept, în vreme ce părul mi se desfăcuse din nodul improvizat.

Ușa se deschise brusc – de parcă cineva încerca să surprindă un spărgător. Am încercat să-mi acopăr goliciunea, ferind-o de privirea lui Peter, care se străduia să discearnă prin întuneric.

– *Caroline*, șopti el.

Dar în loc să se retragă cu discreție, întră, închizând ușa în urmă. Ridică de jos halatul și mi-l puse pe umeri. Apoi mă ridică scoțându-mă din baie.

– Te-am căutat peste tot, la etaj, murmură el, și am constatat că ai început să-ți faci bagajele. Îmi freca ușurel pielea cu materialul halatului, iar eu mă simțeam străbătută de o fierbințeală ce părea să izvorască din acea atingere. Mi-am dat seama că nu te pot lăsa să mă părăsești.

Mă strivi la piept, în vreme ce-mi șoptea la ureche vorbe de dragoste.

– Ești minunată, Caro – cu sau fără îmbrăcăminte.

Mi-a revenit în minte vechea imagine a albului cărnii pe fundalul hainelor închise la culoare. Acea scenă care-mi bântuise întreaga existență, într-o nouă distribuție. De astă dată, nu mai eram exclusă. Și eram frumoasă, fiindcă Peter mă vedea astfel.

Dar nu-mi mototoli halatul. În loc de asta – în vreme ce orologiul bătea miezul nopții – îmi înnodă cordonul în jurul taliei, cu un gest sălbatic. Mă trase afară, pe hol și apoi la etaj.

– De dragul reputației tale, scrâșni el, intră în cameră înainte ca doamna Dean să iasă de la Arabella.

Apoi se duse să onoreze angajamentul luat față de Francis.

Capitolul 13

Cu toată ploaia torențială care răcorea aerul, n-am reușit să adorm. Simțurile îmi erau perfect treze. Iar darabana bătută de averse pe acoperiș – curgerea învolburată a apei de-a lungul burlanelor – îmi lăsa impresia că stau sub o cataractă. M-am tot foit și răsucit, în vreme ce afară furtuna creștea din nou în intensitate, lăsând impresia că parcul de la Landers trebuia să fi fost deja sub ape – scufundat, asemenea orașului minunat din poveste, sub șuvoiul năvalnic.

Era aproape unu noaptea. Mi-am amintit că doamna Dean uitase totuși să tragă draperiile în camera Helenei. Punând grăbită halatul alb, jilav, peste cămașa de noapte și potrivindu-mi papucii, mi-am descâlcit puțin părul, înainte de a ieși din cameră.

Am constatat că Helen dormea liniștită, în aceeași poziție. Am închis fereastra – draperiile și perdelele erau îmbibate cu apă.

Întorcându-mă spre camera mea, am trecut prin dreptul scării și am aruncat o privire spre ușa Arabellei. Pe sub ea, strălucea o dungă de lumină. Mi l-am închipuit pe Peter așezat lângă pat și am fost cuprinsă de dorința copleșitoare de a-l revedea. Măcar pentru o clipă. Drept scuză, puteam pretinde că vreau să-i amintresc de pastila de ora unu.

Apropiindu-mă, am ciocănit ușor. După câteva secunde, Peter a deschis, ținând în mână o lumânare aprinsă. Zărindu-mă, figura lui deveni foarte tandră.

– Caro, spuse el, tocmai eram pe cale s-o trezesc pe Bella, pentru medicament. Nu poți dormi, iubito? Îmi îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte, mângâindu-mă cu blândețe.

– Nu, am recunoscut, prinzându-i mâna și apăsându-mi-o câteva clipe pe obraz.

– Atunci, intră. Încă n-am făcut amestecul.

– Lasă-mă pe mine. Poate că n-o să fie nevoie s-o trezim de tot ca să-l înghită.

După câteva momente, stăteam lângă pat, cu lingura pregătită.

– Bella, am șoptit, aplecându-mă deasupra ei. Avea brațele scoase peste așternut.

Deschise ochii și-mi zâmbi somnoros. Peter era alături, așteptând să duc lingura la buzele bolnavei.

Ca de obicei, înghiți rapid, cu supunere și păru gata să adoarmă la loc. Afară, ploaia ropotea pe acoperiș și umplea gâlgâind burlanele.

Fără avertisment, ochii Arabellei se deschiseră larg; pupilele erau atât de dilatate încât irișii păreau găuri negre. Respirația îi deveni agitată, grea. Am observat zbaterea pulsului în venele gâtului, la unison cu bătăile inimii, vizibile prin cămașa de noapte.

Propria mea inimă înghețase. Era pe cale să aibă încă un atac și habar n-aveam ce să fac – niciodată nu-mi trecuse prin minte să întreb și nimeni nu mă instruise.

– Cheam-o pe doamna Dean, spuse Peter. Ia lumânarea asta. Cu mână tremurândă, aprinsese încă una. Ad-o aici cât poți de repede …

Împiedicându-mă, am pornit de-a lungul coridoarelor necunoscute mie, din spatele casei, rugându-mă să găsesc camera doamnei Dean. Lumina ce venea pe sub o ușă mă atrase. Am intrat direct, fără să măi bat; un suspin de ușurare mi-a scăpat de pe buze când am văzut-o trează în pat, citind din Biblie.

– Vă rog, veniți repede – doamna Malbis se simte rău din nou!

Când am revenit în camera Arabellei, mă așteptam s-o găsesc în aceeași stare. Dar acum era perfect trează; cu toate că ochii îi erau la fel de larg deschiși și aveau aceeași privire pierdută, de parcă pupila ar fi cotropit în întregime irisul.

– Îmi pare rău că ați fost deranjată, doamnă Dean, spuse ea calm. Și tu, Caro. De fapt, n-am nimic – doar niște palpitații pasagere și o ceață peste ochi. Altfel, mă simt perfect. Vă rog să vă întoarceți la culcare.

Contraordinul lui Peter veni prompt.

– Nu. Cel puțin una din voi va trebui sa rămână aici. Vreau să-i fac o vizită doctorului Cant.

– Dar n-are nici un rost, vere, protestă Bella, și n-am de gând să-l deranjez pe sărmanul om, pe o astfel de noapte!

– S-ar putea să nici nu fie cazul să vină, replică Peter. Vreau doar să analizeze pilulele care au rămas. Își vârî flaconul în buzunar și porni hotărât spre ușă.

Am fugit după el și l-am ajuns pe scară.

– Peter, o lași pe Bella fără medicamente.

– Și ce-i cu asta? Vorbise fără să-și încetinească mersul. Una dintre ele i-a făcut rău, nu-i așa? Deschise ușa garderobei, înșfăcă o pelerină și se îmbrăcă. Apoi se îndreptă spre ușa din spate, care dădea spre grajduri.

– Ascultă-mă, Caro, se opri cu mâna pe clanță atât cât să-mi spună: cred că următoarea pilulă conține o doză fatală de otravă – așezată astfel încât să-i vină rândul la ora patru dimineața; în schimbul meu, desigur. Numai că puțină otravă s-a depus și pe pilula alăturată. Doar ai observat simptomele Bellei, imediat după administrare: pupile dilatate, respirație și puls accelerate. N-au lipsit decât convulsiile și … moartea.

– Dar ce ai de gând? am strigat după el, în vreme ce alerga prin ploaie spre grajd.

Ajunse și dădu jos harnașamentul atârnat într-un cui. Cu șaua în mână, se întoarse și-mi răspunse:

– Am să-l rog pe Charles Cant să administreze următoarea pilulă unuia dintre cobaii lui.

***

Următoarele ceasuri mi-au rămas în memorie încețoșate. Cândva, probabil că am trecut prin camera mea să mă schimb, fiindcă am vaga senzație că purtam din nou rochia în dungi, verde cu gri, cu care îmi

făcusem apariția la stația căii ferate din York. Poate că o îmbrăcasem ca să-l întâlnesc iar pe Francis, să-l avertizez despre suspiciunile care se acumulaseră împotriva lui. Dacă l-aș fi putut găsi, l-aș fi sfătuit să nu se mai întoarcă, ci să fugă din țară.

Totuși, n-aveam cum să dau de el înainte de a se îmbarca în tren, la Birmingham. Iar la destinație, în York, ar fi avut convingerea nu doar că Bella era moartă, ci și că vina era la fel de bine ascunsă ca în cazul sărmanului Jacob van Eeden și al marinarului de pe *Margriet*.

Acum, eram obligată să-i accept vinovăția. Cobaiul doctorului murise la patru minute după ce ingerase un sfert din pilula testată – următoarea din flacon, care nu prezenta aproape nici o diferență de culoare sau aspect față de celelalte. Altă mână intervenise, ascunzând pilula în flacon, după ce adăugase doza letală de otravă.

Și totuși, toate astea nu-mi afectaseră grija pentru Francis, de parcă ar fi fost propriul meu tată. Numai noi doi – mi-am spus întristată – tata continuase să-l iubească, proteguitor, cu riscul de a lua asupră-și vina aventurii cu servitoarea.

Cu nici un preț n-aș fi acceptat să depun mărturie împotriva lui, dacă ar fi fost judecat pentru tentativă de crimă împotriva soției. Se părea că așa va fi, deoarece Charles Cant anunțase autoritățile, dorind să-și protejeze propria reputație și să asigure supraviețuirea Bellei. Conform spuselor lui – când a venit cu Peter pe la ora trei și jumătate – exista o mare probabilitate ca toate fostele ei crize să fi fost cauzate de otrăviri.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama. Glasul medicului era lipsit de nuanțe, ca și primele raze de lumină ale zorilor ce pătrundeau prin fereastra sufrageriei mici. Este un alcaloid extras din mătrăgună – planta crește prin pădurile din împrejurimi. *Atropa belladona*. A fost numită după Atropos, o divinitate ursitoare din Grecia antică, responsabilă cu tăierea firului vieții.

Abia dacă-l mai auzeam, amețită și epuizată de interogatoriul la care mă supusese. Priveam peste peluză, prin lumina slabă, spre drumul de țară pe care sosisem, condusă de Francis, de unde văzusem casa, plină de încântare, pentru prima oară. Parcă ar fi trecut o veșnicie. Cât de improbabilă mi s-ar fi părut atunci o asemenea oroare în splendidul Landers, căminul vărului meu.

Am fost trezită din gânduri de o mișcare. Un soi de vehicul cotise printre copacii de la poartă și se apropia.

Crezând că ar fi putut fi Francis, revenit de la Birmingham cu o trăsură închiriată, m-am ridicat de pe scaun și m-am repezit afară.

Doi bărbați complet necunoscuți coborâră din cupeul cafeniu-deschis. Purtau niște uniforme închise la culoare, cu epoleți roșii și chipiuri militare. Când se apropiară, își scoaseră caschetele.

– Domnul Malbis este acasă, doamnă? Mă luaseră drept soția lui, fără îndoială.

– Nu, este plecat cu treburi. Ce doriți de la el, la ora asta?

– E o poveste mai veche, doamnă …

– Spuneți-mi despre ce este vorba. Simțeam umezeala pietrișului, dar n-am schițat nici un gest de a mă întoarce în casă, sau de a-i invita înăuntru – cei doi aveau un aer vizibil oficial, mai înspăimântător decât toate acuzele doctorului Cant.

– Ei bine, spuse cel mai vârstnic dintre polițiști, ploaia de astă-noapte a scos la iveală un cadavru, pe șantierul noii stații de cale ferată din York.

Am fost străbătută de un frison, de parcă m-aș fi aflat dintr-o dată în fața Morții.

– Și ce legătură poate avea asta cu domnul Malbis, vărul meu? am întrebat sovăitor.

Cei doi schimbară priviri stânjenite, apoi vârstnicul vorbi din nou:

– Ă … cadavrul, domnișoară; se găsea într-un container; un fel de butoi sau hârdău.

– Și?

– Păi, acest recipient poartă iscripția: „G. & F. MALBIS COMPANY, YORK". Așa că trebuie să vorbim de urgență cu cel care conduce firma acum; să obținem de la el o listă cu angajații. Ancheta în desfășurare are nevoie de asemenea informații. Legistul care a examinat cadavrul a descoperit semne de … ă … violență. Prin urmare, este vorba de crimă. Domnul Malbis ar putea fi în măsură să arunce o rază de lumină asupra afacerii. Am prefera să nu așteptăm până la deschiderea biroului său din Micklegate.

L-am auzit pe Charles Cant ieșind din casă. Vorbi din cadrul ușii:

– Domnișoară Malbis, cred că ar fi mai bine să-i invitați înăuntru pe polițiști.

Cei doi părură ușurați să-l vadă și intrară în hol, repetând povestea mai în detaliu. Cadavrul avea o vechime probabilă de cam un an, declarară ei, se conservase foarte bine și prezenta semnele unei lovituri puternice, la baza craniului. Bărbatul avusese probabil cam treizeci și cinci de ani, purta haine marinărești, dar nu avea asupra sa nici un document. Era foarte blond – aproape bălai – și purta barbă.

Numai eu am observat-o pe Arabella în capătul scării. Suspinând, i-am alergat în întâmpinare, dar ea a început să vorbească, înainte să pot ajunge la prima treaptă.

– Domnilor, cred că-l pot identifica pe necunoscut. Se numește Jacob van Eeden. A fost amantul meu.

Cu aceste cuvinte, mi-am dat seama că-l implicase decisiv pe Francis, indiferent dacă-și dădea sau nu seama. Aveau să-l aresteze îndată ce ar fi coborât din tren.

Peter, care stătea în picioare în colțul cel mai îndepărtat al holului, reacționă, venind imediat spre mine. Dar am fugit din calea lui, m-am retras la etaj – pe lângă Arabella – și am alergat în camera mea, încuind ușa.

Multă vreme, am rămas zăcând în pat, nemișcată; fără să plâng. Știam că Peter era afară. Din când în când, îmi vorbea prin ușă, dar nu i-am răspuns.

M-am ridicat din pat la ora zece. Oare trecuseră numai douăsprezece ore de la coșmarul și țipătul Helenei? M-am aranjat cu grijă, cu mișcări mecanice, ca ale unei păpuși, apoi am deschis ușa și l-am găsit pe Peter tot acolo. Era tras la față din lipsă de somn și m-am simțit îndemnată să-l sprijin – să-l alin și să-i șoptesc vorbe de iubire. În loc de asta, am spus:

– Aș vrea ca Dickon să mă ducă la York, să aștept trenul de Birmingham. Poate că am să pot schimba câteva cuvinte cu Francis înainte de … înainte de a fi ridicat.

– Am să te conduc chiar eu, declară Peter. Totul este pregătit. Vino!

Ajunși la gară, cei doi polițiști, însoțiți de alți trei bărbați, rămaseră afară, în Queen Street. Peter vorbise cu cel care-i conducea și acesta aprobase din cap, permițându-mi să intru singură.

Habar n-am câtă vreme am așteptat pe banca de lemn de lângă casa de bilete, înainte să aud trenul care sosea. Apoi am văzut locomotiva cu coș înalt și vagoanele, încetinind și oprind – lumea coborând …

– Francis! Am alergat spre el, cu brațele deschise. M-am oprit brusc. Nu doream să-l ating.

– Caroline, ce drăguț din partea ta să vii. Bella e … în regulă? I-am mai cumpărat niște pastile, să fie acolo.

Priveam fix fizionomia frumoasă, zâmbitoare, a celui care se apleca acum să mă sărute.

– Te așteptai să fie moartă, Francis? am șoptit. Și credeai că Jacob van Eeden va rămâne veșnic îngropat?

Îngheță.

– Ce vrei să spui, Caroline?

– Lucrurile au evoluat altfel, am continuat foarte încet. Otrava pe care o lăsaseși pentru Bella n-a omorât decât unul dintre cobaii doctorului Cant. Iar inundațiile din noaptea trecută au adus la suprafață trupul lui Jacob – cu toate că Peter a încercat să-l ascundă.

În momentul acela, se retrase puțin; murmură, minunându-se:

– Deci Bella a supraviețuit dozei perfecte; mi-a luat șase luni s-o găsesc! La fel cum a supraviețuit loviturii pe care i-am aplicat-o în Toft Green, când îi așteptam, pe ea și pe olandez. Ah, aflasem de câteva luni despre aventura lor; știam și ora exactă stabilită pentru fugă – scrisorile Bellei puteau fi ușor citite de pe sugativele folosite, sau studiind urmele lăsate pe pagina următoare. Dar nu-mi era suficientă o nevastă lipsă: aveam nevoie de una moartă, ca să fiu complet liber. Iubitul a apărut însă înainte de a fi terminat cu ea, dar a fost prea afectat de ceea ce a văzut ca să se mai apere. I-am mutat corpul doar ca să evit scandalul.

Mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi recapăt vocea. I-am spus, gâtuit:

– Francis, afară așteaptă cei care te vor aresta. Apoi am continuat în grabă: Trebuie să fugi – în străinătate – oriunde. Ți-am adus toți banii pe care-i am. Nu-s cine știe câți, dar îți vor ajunge până la casa bunicii Jeanne, la Dieppe. Uite-i, ia-i – fugi cu primul tren care pleacă …

Ignorând portofelul cu bani pe care i-l întinsesem, privi împrejur foarte liniștit. Chiar salută din cap o cunoștință. Apoi mi se adresă:

– Pentru fugă, mi-ar trebui capital, Caro; și ăsta este lucrul care mi-a cam lipsit în ultima vreme, cu jocurile de noroc și toate celelalte. Căsătoria cu tine și fiul pe care mi l-ai fi dăruit eventual mi-ar fi putut aduce averea bătrânului Giles.

– Doar atât am însemnat în ochii tăi? l-am întrebat.

Mă privi din nou cu afecțiunea și blândețea de mai înainte.

– Nu, spuse el. Întotdeauna am ținut la tine. Atât personal, cât și ca fiică a lui John – îi eram dator. Cândva a fost o încurcătură cu o fată … Dar nu mai contează, n-are importanță. Se întoarse încet și porni, adăugând: Să te gândești la mine cu bunăvoință, Caro. Și să te porți frumos cu Helen.

L-am văzut mergând spre ieșire, unde-l așteptau oamenii legii: o siluetă elegantă destinată eșafodului.

Am închis ochii. Când i-am redeschis, era întins pe pământ, înconjurat de gloată.

Am alergat până la el; m-am aruncat în genunchi, alături, și i-am luat capul pe genunchi. Când a deschis ochii, pupilele erau atât de dilatate încât acoperiseră aproape în întregime albastrul de safir al irișilor. Îi simțeam bătăile puternice și dezordonate ale inimii. În convulsiile care au urmat, mâna lui a zdrobit un mic flacon gol de sticlă.

Când Peter m-a luat de acolo, eram mânjită de sângele care-i țâșnise pe gură.

Capitolul 14

„ACASĂ – plec acasă – plec – plec … „ Mi se părea că asta-mi șopteau roțile trenului, tot drumul de la York la Londra și, apoi de la Londra până la Newhaven. Mai departe, refrenul fusese preluat de zbaturile vaporului, în vreme ce traversam Canalul spre Dieppe. „Plec – plec …"

Eram bucuroasă să revăd coastele Franței, după călătoria inopinată, care fusese mai mult o fugă – cu toată lipsa de confort inerentă, dacă m-aș fi putut gândi la așa ceva.

Dar până acum, când vasul era ancorat în rada exterioară, așteptând un pilot care să-l conducă până-n port, abia dacă fusesem conștientă de cele ce se petreceau în jur. Dar pilotul urma să vină la bord numai în momentul în care fluxul ne-ar fi permis să intrăm.

Pe covertă, sprijinită de balustradă, priveam locurile familiare ce se ridicau deasupra plajei stâncoase: marea cruce de pe chei, castelul-garnizoană situat pe stânca vestică, hotelurile de pe malul mării, ale căror crainici urmau în curând să-și strige chemările: *„Mesdames et messieurs, par ici! Vous serez à votre aise"* – făcând reclamă respectivelor case.

Dar eu nu m-aș fi dus în cartierul cazinourilor. Urma să iau o cabrioletă până în zona îmbâcsită cu mirosuri puternice de pește, unde vechile case cu tencuială acoperită de șipci și grinzi sculptate se sprijineau una de alta, înghesuite de-a lungul aleilor înguste din Le Pollet.

Femeile de acolo continuau și astăzi să poarte costumele apretate specifice provinciei, așa cum făcea și bunica. Parcă simțeam deja căldura

înăbușitoare și zumzetul cartierului, profund diferite de atmosfera Landersului, cu parcul său împădurit și frumusețea grațioasă a Yorkului din apropiere.

Părăsisem Landers în grabă, a doua zi după înmormântarea lui Francis; fusesem incapabilă să mai suport casa îndoliată, în care străini tăcuți se perindau într-un șir fără sfârșit – murmurând vorbe de consolare pentru decesul pe care Charles Cant îl declarase „atac de cord".

Printre necunoscuții – pentru mine – care se îmbulziseră la Landers, fuseseră părinții Arabellei, neamuri aparținând familiei Lee-Sedgwick și prieteni. Printre cei din urmă se număraseră lordul Truon și soția, pe care-i cunoscusem la Assembly Rooms. De astă dată, erau însoțiți de fiica lor, Isobel Truon, o tânără remarcabil de frumoasă și de importantă.

Isobel, care ocupase una dintre camerele de oaspeți pentru a fi, după spusele ei, „cât mai aproape de Bella", îi solicitase din plin atenția lui Peter. Când nu-i ajuta pe unchiul Giles și pe domnul Lee-Sedgwick la îndeplinirea unor obligații legale sau sociale, își petrecea tot timpul cu ea.

Mă simțeam prea epuizată de evenimentele săptămânii, pentru a mai intra în competiție. Așa că m-am retras în singurătate; am petrecut multe ore în cameră, sau am luat-o pe Helen la plimbări lungi, cât mai departe de casă. Urma să n-o mai văd, contrar promisiunii făcute lui Francis, înainte de moarte, fiindcă părinții Arabellei insistaseră ca ele două să se mute definitiv la Scarborough.

Pentru Bella, era cea mai bună soluție, desigur, iar ea fusese de acord să scoată Landers la vânzare. În ziua înmormântării, era încă slăbită, deși începuse să meargă ceva mai bine.

Despre ceremonia funerară nu-mi mai aminteam cu precizie decât doliul nepotrivit cu însorita zi de vară. Folosisem o trăsură închisă, trasă de cai cu valtrapuri negre. Bela, Helen și cu mine purtam voaluri cernite și haine de doliu achiziționate în pripă – abia zăream figurile celor doi bărbați așezați pe bancheta din față, Peter și Giles, purtând de asemenea haine și pălării negre. Speram că nici ei nu-mi observaseră lacrimile, deși cred că Peter era la curent cu plânsul care mă înecase aproape fără încetare, de la moartea lui Francis. Se ținuse la distanță, poate din dorința de a nu mă inoportuna, dar mai probabil fiindcă o considerase mai atrăgătoare pe Isobel Truon.

Când slujba a ajuns la momentul pomenirii altor membri ai familiei Malbis, morți de-a lungul vremii, am privit spre coșciugul lui Francis, care tocmai era ridicat din dricul plin de flori. Coroanele și jerbele continuaseră să fie aduse la Landers întreaga dimineață, fiecare purtând câte o carte de vizită cu chenar negru; umpluseră casa de parfum, predominant fiind cel de liliac. Comandasem un buchet de trandafiri de culoarea topazului, cu dedicația: *„De la verișoara Caroline, iubire veșnică”.*

Nimeni n-avea să afle vreodată cât de puternic fusese sentimentul, cu excepția lui Peter, poate; dar nici el n-avea habar de inelul de sub mănușa mea. Francis ar fi vrut să-l port și nu-i putusem refuza această ultimă dorință – cu toate grozăviile pe care le făptuise.

Dar acum zăcea onorabil în mormânt – cumva, sinuciderea fusese ascunsă – iar văduva și fiica nu vor fi afectate niciodată de crimele comise. Autoritățile renunțaseră la ancheta privind circumstanțele morții lui Jacob van Eeden, din lipsă de probe. Știam că Arabella făcuse în secret aranjamente pentru înmormântarea și piatra funerară ale lui Jacob, precum și faptul că n-avea să se mute la Scarborough înainte de a participa și la acea ceremonie funerară, mult mai restrânsă … Doar Peter avea s-o însoțească, desigur. Rămăsese același prieten de nădejde.

Și eu, la fel. Dar dintr-odată, nu m-am mai simțit capabilă să îndur locul, cu doliul pentru Francis, prelungit de ochii lumii – cunoscând adevăratul motiv al tristeții Arabellei. În afară de asta, pentru moment, nu mai avea nevoie de mine, înconjurată de întreaga familie și de prieteni. Pe una dintre amice, lady Truon, o auzisem șoptindu-i soțului:

– Cred că Isobel va avea, cât de curând, vești minunate, dragul meu.

Observasem privirea aruncată în direcția lui Peter, care conversa cu cei din familia Lee-Sedgwick.

Bagajele mele erau pregătite încă din noaptea precedentă morții lui Francis. În dimineața de după înmormântare, mi-a fost ușor să-l pun pe Dickon să le scoată afară înainte de trezirea celorlalți, să le încarce în cabrioletă și să le transport, împreună cu propria mea persoană, până la gară, la timp pentru a prinde trenul de Londra. Am lăsat o scrisoare afecuoasă pentru Arabella și i-am trimis Helenei o cutie plină cu cărți,

cumpărate din York; i-am dat doamnei Dean niște bani, recomandându-i să cumpere câte ceva pentru fiecare din membrii personalului. Lui Dickon i-am dat o sumă suplimentară. Trebuia să ducă o scrisoare la hanul Black Swan, în strada Coney, și s-o înmâneze numai personal, domnului Peter Stanbury – chiar dacă asta ar fi însemnat să facă mai multe drumuri.

Scrisoarea pentru Peter era foarte concisă.

„Dragul meu Peter,

S-ar părea că această ultimă, îngrozitoare săptămână nu ne-a mai dat ocazia să discutăm singuri. Ca unul dintre executorii testamentari ai vărului nostru, știu că ai fost foarte ocupat; atât Bella cât și Giles s-au bazat pe ajutorul tău în îndeplinirea unor obligații sociale inerente momentului. Înainte de a mă întoarce la Dieppe, mi-ar fi plăcut să putem sta de vorbă între patru ochi, oricât de fugitiv, dar a fost imposibil. Totuși, chiar dacă s-ar fi ivit ocazia, poate că n-am fi reușit să ne spunem nimic, fiindcă ultimele evenimente ne-au afectat puternic. Cred că numai din cauza celui acum plecat dintre noi ai încercat să-mi oferi o alternativă.

Îți mulțumesc pentru amabilitate și grijă. Îți doresc să ți se împlinească toate așteptările, atât în țară cât și în străinătate.

Cu toată dragostea, verișoara ta,

Caroline Malbis"

Acum, sprijinită de balustradă, mă întrebam dacă Peter primise scrisoarea. Sau dacă-mi simțise lipsa în vreun fel, ținând seamă de preocupările sale și de onorabila Isobel …

Pe mal, fusese ridicat steagul alb, indicând că nivelul apei crescuse suficient ca să putem ajunge la debarcader. Pilotul, cu șapcă roșie și cămașă albastră, se urcă la bord. Ancora fu ridicată și pornirăm din nou; spre sud, în inima orașului Dieppe.

Mi-am spus că revenisem acasă – *acasă* … Numai că am simțit-o cu adevărat doar când am avut sub ochi promontoriul înalt, înverzit, pe care obișnuiam să ies cu tata, în căutarea plantelor și peisajelor. În acel moment, intensa mea senzație de solitudine a început să cedeze.

***

Următoarele trei zile, abia am scos nasul din casa bunicii. Aveam foarte multe lucruri de povestit – dar Jeanne a dat tonul, fiindcă avea vești despre mariajul fericit al Josettei cu Henri și o groază de alte evenimente – majoritatea locale; prin contrast, devenisem excesiv de tăcută, dezamăgită, conversația cerându-mi mari eforturi.

Așa că am lăsat-o să vorbească, în vreme ce lucram împreună în casă sau în curte; de multe ori, nici n-o prea auzeam. Nu luam seama nici la gălăgia înconjurătoare, venind din camerele de la etaj, ocupate acum de vilegiaturiști, sau de la vecini. Când aveau să plece, la sfârșitul lui august, urmau să fie înlocuiți de inginerii căii ferate, pentru iarnă.

– Totuși, nu prea știu ce să zic, spuse Jeanne, frecând oalele cu elan, în curtea unde tufișul de lavandă continua să se lupte pentru supraviețuire. Habar n-am dacă această cale ferată va fi gata vreodată! Au apărut alte greutăți, poți crede? Certuri, lipsă de fonduri; continuă în felul ăsta de nu știu câți ani. Iar noi rămânem dependenți de drumul lung și încet, cu trăsura.

Ștergându-i vasele, gândul mi-a zburat la înfloritoarea rețea de căi ferate din Anglia și la eficiența cu care se lucra în York, la construirea stației din Tanner Row. În dimineața plecării mele, zărisem grinzile de metal prinse deja în betonul care acoperea Toft Green. Mi-am amintit cortul în care discutasem cu Peter; tranșeea în care lucraserăm unul lângă celălalt; brațul lui cuprinzându-mi umerii, talia; mâinile care-mi prinseseră gleznele; cămașa lui adânc despicată …

Jeanne îmi luă prosopul din mână.

– *Chérie*, spuse ea cu blândețe, știi că nu prea ai ce face aici, ajutându-mă să țin pensiunea – nu, lasă-mă să termin înainte de a protesta. Locul tău nu este aici. A fost perfect pentru mine și maică-ta, dar nu și pentru tine. În tine sălășluiește prea mult din firea tatălui tău, ca Le Pollet să ți se potrivească. În adâncul inimii, John a dorit mereu să se întoarcă în Anglia. La fel stau lucrurile și cu tine, nu-i așa?

Perspicacitatea ei sparse zidul de tăcere cu care mă împresurasem.

– Da, bunică Jeanne – numai că nu mă pot întoarce acolo.

Am început să plâng; pe tăcute la început, apoi suspinând pe umărul ei puternic, copleșită de disperare. Cât de pustie îmi era viața; Francis murise – casa fusese vândută – Peter era nepăsător! Nu-mi trimisese nici un răspuns. Poate că nici nu-mi simțise lipsa, alături de Isobel. Totuși, pe zi ce trecea, mă gândeam la el tot mai des; îl vedeam cu ochii minții mai clar decât pe cei prezenți; îi auzeam vocea. Și durerea copilărească, stârnită cândva de Francis, îmi revenise în piept; o suferință fără leac, pentru Peter.

Jeanne mă conduse în bucătăria umbroasă și mă așeză la masă, în vreme ce pregătea o infuzie calmantă.

– Din cauza vărului mort? întrebă ea, turnând apa fiartă peste ingredientele din cană.

– Parțial. Mi-am șters ochii, dar lacrimile continuau să curgă. L-am iubit pe Francis, bunico. Probabil fiindcă era un Malbis. Nu-i povestisem nimic. Acum însă, am început să-i relatez o parte, ca să poată înțelege cât eram de sfâșiată.

Ea continua să amestece băutura, pe gânduri.

– Tatăl tău l-a iubit întotdeauna pe Francis, spuse ea, dar a existat și pasiunea lui pentru Josette, cu totul diferită. În viață apar o mulțime de iubiri, *ma petite*. Există acum vreun bărbat care să-ți placă într-adevăr – lângă care să vrei să-ți petreci viața, cu care să faci copii?

Mi-am sprijinit obrazul pe mâinile încrucișate și am răspuns fără vlagă:

– Mai întâi, mi-a fost greu să decid – între Francis și Peter. Acum înțeleg că l-am admirat întotdeauna pe Peter, m-am putut încrede în el și m-a atras în toate felurile … numai că, e prea târziu. Cred că o să se însoare cu o lady, de care părea foarte atras. Părinții ei sunt prieteni vechi ai familiei Arabellei. I-am auzind vorbind despre o eventuală logodnă a fiicei lor.

Jeanne îmi așeză în față cana plină cu ceai de plante.

– Peter ți-a propus să te măriți cu el? întrebă ea fără ocolișuri.

Am sorbit din lichidul fierbinte. Avea gust de lacrimi.

– D-da. Dar numai ca să mă salveze din brațele lui Francis. Acum, nu mai este necesar – adică, fapta lui cavalerească. I-am lăsat o scrisoare în care-i mulțumeam pentru grija arătată. Nu mi-a răspuns, desigur. Așa că s-a terminat. Nu mai am cum să mă întorc în Anglia, bunico – amintirile și părerile de rău mi-ar fr nge inima.

Dintr-o dată, mi-a venit în minte cu mare claritate o frază citită cândva: „Am supraviețuit unui cutremur, dar nu mai sunt în stare să regăsesc locul unde trăiam cândva". Așa și cu mine. Mi-am prins din nou capul în mâini și am reînceput să plâng.

Jeanne veni în spatele meu. Mă bătu pe umerii încovoiați.

– Dacă vei continua în felul ăsta, declară ea, ai să-ți urâțești trăsăturile. Ah, știu că-ți spui că nu mai contează – acum, nimic nu poate fi mai important ca plânsul. Dar necazurile trec; iar femeile vor să-și recapete frumusețea. Suflă-ți nasul și termină-ți infuzia.

M-am supus ca un copil și ea a continuat:

– Trebuie să pleci pentru o vreme, oriunde; îți trebuie o schimbare de peisaj. Voi răspunde la scrisoarea sosită ieri de la Josette. Am să-i anunț că te duci să-i întâlnești în Val de Loire …

– Ah, nu!

– Ba da. Amândoi doresc să te vadă; și până acum, probabil că au ajuns la moșia de pe valea Loirei, unde urmează să-și petreacă vara. Într-un asemenea mediu, vei cunoaște oameni de soi – cum era tatăl tău. Asta încercam să-ți spun: n-am de gând să te țin aici, la muncă – măritișul cu un pescar fiind singura perspectivă – sau cu vreun mic funcționar de la Paris, venit în vacanță! Căsătoria este o chestiune de șanse, fetița mea.

– Dar nu mai vreau să mă mărit, bunico. Exceptându-l pe Peter Stanbury, dar asta nu mai era posibil – decât în cazul că s-ar fi despărțit de Isobel Truon și m-ar fi cerut din nou de soție, acum, când oferta n-ar mai fi avut nici o legătură cu Francis. Dar nu-mi răspunsese în nici un fel la scrisoare.

– Totuși, insistă Jeanne, ai să privești în preajmă. Iar asta se va întâmpla într-un mediu favorabil. Nu aici. Folosea un ton hotărât, excluzând orice protest.

Am urmărit-o cum se apleca asupra unui cufăr marinăresc, în care păstra tot soiul de lucruri. Reveni cu o foaie de hârtie, un toc și o sticluță de cerneală.

– Am să-i scriu Josettei, anunță ea, că pleci de aici într-o săptămână, ca să-ți petreci o lungă vacanță împreună cu ea. Poate, până la sărbătoarea recoltării strugurilor. Apoi tocul începu să se deplaseze harnic pe hârtie.

Îi urmăream eforturile și nu simțeam decât o profundă apatie, chiar și la gândul de a o revedea pe mama. Fie pe minunata vale a Loirei, fie în altă parte, n-avea nici o importanță. Nu mă încânta perspectiva călătoriei, sau a conversațiilor. Mă simțeam goală pe dinăuntru, fără viitor. Poate că aveam să mă tot mut de colo până colo, fără vreun scop, căutând mereu dragostea, înțelegerea și comuniunea spirituală pe care începusem să le descopăr alături de Peter.

Începusem doar, acesta era necazul; relația dintre noi nu avusese vreme să se dezvolte și să prindă rădăcini. Așa că-i fusese ușor să se lase atras de moștenitoarea familiei Truon atunci când, șocată de moartea lui Francis, nu mă arătasem interesată.

Torturându-mă, mă întrebam dacă Isobel reușea să-i trezească aceeași pasiune pe care o arătase față de mine. Oare o cuprindea la fel de autoritar atunci când o săruta? Trebuia să mă obișnuiesc cu ideea că relația lor nu era platonică. Totuși, în ciuda distanței, gândul la intimitatea lor îmi producea aceeași senzație ca arderea cu fierul încins.

Jeanne avea dreptate. Era preferabil ca, pentru o vreme, să stau cu mama și cu tatăl vitreg. În împrejurimile necunoscute ale văii Loirei, aș fi putut să uit de apelativul „verișoara Caroline" și de suferințele legate de el. Pe malurile Loirei aveam să fiu *„mademoiselle Malbis"*.

Jeanne încheie scrisoarea cu o mâzgălitură.

– Poftim, dragă, oftă ea, dar va trebui să pui adresa pe plic, dacă dorești să ajungă la destinație. Împinse spre mine uneltele de scris și-mi dictă pe silabe numele moșiei lui Henri Savoyard de lângă Amboise.

Caligrafiind-o, încercam să-mi închipui călătoria de săptămâna viitoare, care avea să dureze cel puțin două zile cu diligența. Ce voi simți oare, prin comparație cu optimismul plin de vioiciune cu care mă îndreptasem spre York? Singurul lucru de care voi fi permanent

conștientă va fi creșterea distanței care mă separa de Peter. N-avea de unde să-mi cunoască noua adresă, pe care tocmai o terminasem de scris. O eventuală scrisoare trimisă la Jeanne, mi-ar fi parvenit mult mai târziu, retrimisă – *dacă* ar mai fi ajuns! Gândurile acestea îmi declanșară panica.

Încă o săptămână; doar atât mai puteam trăi cu speranța. Dacă nu-mi amânam călătoria …

Ca să previn orice astfel de încercare, i-am scris mamei un bilețel de confirmare și l-am vârât în același plic, înainte de a-l sigila. Apoi, scoțându-mi șorțul și fără să mai pierd vremea spălându-mă pe față, m-am dus direct la oficiul de mesagerie și am plătit taxa majorată pentru urgență.

Când am revenit acasă, agale, fără tragere de inimă, Jeanne începuse deja să pregătească masa. M-am uitat la peștele pe care-l prepara și i-am spus că nu-mi era foame. Nu protestă; se mulțumi să sugereze:

– De ce nu te gătești cu una din frumoasele tale rochii de la Paris, ca să ieși la o plimbare? În seara asta, evadează din Le Pollet; plimbă-te pe plajă; ascultă muzică la vreun cazinou …

În cele din urmă, la asfințit, am urcat promontoriul, în aerul răcoros, purtând rochia albă cu floricele liliachii. În spațiile largi și înverzite de dedesubt, puteam urmări potecile copilăriei; identificând sipica, limba-mării, hortensia și celelalte – pe care tata mă învățase să le desenez, cu detalii meticuloase. Talentul acela urma să rămână veșnic inutil. După cum n-aveam să mai iubesc vreodată …

Ochii mi s-au întors spre Canal, în direcția Angliei. Orizontul era ascuns de o ceață fierbinte, dar deasupra, pe cerul crepuscular, apăruse luna. Deși trecută de stadiul de lună plină, continua să pară uriașă; nu-i lipsea decât o felie îngustă, la fel ca cea văzută la Landers.

Imaginea lunii, ca și cerul cu norișori roșiatici ce străjuiau insulele britanice, în locul unde apusese soarele cu jumătate de oră în urmă, imi trezeau amintiri de neîndurat. Nu doream să urmăresc de una singură aceste minunății care nu făceau decât să-mi reamintească propria izolare. Preferam mizeria respingătoare și gălăgioasă din Le Pollet.

M-am întors pe propriile urme, apoi m-am oprit, fără să-mi pot crede ochilor. Spre mine înainta cu pași mari un bărbat ciufulit, urcând panta

înierbată cu pași mari. Părul negru îi acoperea fruntea. Cămașa era deschisă la piept; mânecile suflecate scoteau la iveală niște brațe bronzate, musculoase – care cândva mă mângâiaseră.

Multă vreme, n-am fost în stare decât să ne șoptim reciproc numele.

– Caro!

– Peter …

În clipa următoare, eram în brațele lui și ne-am prăvălit împreună pe iarbă. Miresmele verii ne învăluiau, sub cerul liniștit al înserării.

– Am crezut că înnebunesc când am constatat că plecaseși. Vorbea șoptit, cu toate că nu era nimeni prin preajmă; buzele lui îmi provocau fiori de plăcere. Au trecut două zile până ce Dickon mi-a adus scrisoarea. N-a vrut s-o lase nimănui, iar eu am lipsit de la Black Swan de fiecare dată; n-am mai trecut nici pe la Landers. Prima zi am fost obligat s-o petrec în compania profesorului Hoskins – s-a devansat plecarea în Egipt; la mijlocul lunii viitoare.

Am închis ochii și n-am răspuns; mă mulțumeam să-mi umplu nările cu parfumul pielii lui și să-i mângâi spatele, memorând fiecare amănunt al intimității noastre, pentru lunile sau anii cât vom fi despărțiți. Poate că el va uita, dar eu nu …

– Apoi, ziua următoare, continuă el, mi-am petrecut-o la azil, cu Giles.

– Bătrânul este bolnav? Grija mă împinse să mă ridic și să-mi netezesc veșmintele.

Peter râse, prinzându-mă și făcându-mi gestul inutil.

– Nici pe departe. Se pregătește să se mute la Landers, pe care tocmai l-a cumpărat de la Arabella! Tot personalul a fost păstrat. Iar noi suntem bineveniți oricând vom găsi timp să trecem pe acolo.

– *Noi*, Peter? Dar … credeam că – Isobel Truon …? Vorbirea dezlânată era un ecou al confuziei ce pusese stăpânire pe mintea mea.

– Isobel, spuse el nerăbdător, tocmai s-a logodit cu Rob Lee-Sedgwick. Era vorba despre noi, draga mea Caro; mulțumesc cerului că ești atât de neformalistă. Sper că n-ai să-mi pretinzi anunțuri și logodne interminabile, ca preludiu al nunții? Îndoiala îi întunecă chipul, în vreme ce mă privea în ochi. Nu mai avem suficientă vreme pentru toate astea, înainte de a pleca în Egipt.

– Și vom petrece luna de miere în cort? am șoptit, cu pretinsă nemulțumire.

– Ei bine, nu – nu chiar. Mă gândeam că am putea sta câteva zile la Paris … Bunica ta crede că nu va fi nici o problemă să obțin un act de căsătorie franțuzesc. Adineauri, mi-a spus că tatăl tău a reușit foarte ușor…

Ezita, într-atât de disperat, încât am fost scuturată de un râs înăbușit. Crezu că începusem să plâng, iar îmbrățișarea lui aproape îmi zdrobi coastele.

– Haide, Caro, murmură el, spune da, orice ar fi; asumă-ți riscul. N-are rost să-ți petreci restul vieții în păreri de rău pentru Francis – deși înțeleg, desigur – și de la moartea lui, mi-am dat silința să-ți respect dorința de singurătate.

Mă sărută, cu atâta blândețe și tandrețe încât am fost gata-gata să izbucnesc în plâns cu adevărat.

– Nu-l plâng, Peter, i-am mărturisit, privind spre lună. Mă bucur pentru perspectivele viitorului – o viață întreagă de explorat alături de tine, iubitul meu.

Sfârșit